

บทความวิจัย

จากบาดแผลของปัจเจกบุคคลสู่ความขัดแย้งทางค่านิยมในนวนิยายเรื่อง “ศูนย์รับฝากความเสียใจ”

โดย

นางสาว ชุติกาญจน์ เจริญผล

รหัสนักศึกษา 05600610

บทความวิจัยนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาอักษรศาสตรบัณฑิต

สาขาวิชาเอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

ปีการศึกษา 2563

ลิขสิทธิ์ของอักษรศาสตรบัณฑิต มหาวิทยาลัยศิลปากร

ชื่อบทความวิจัย	จากบาดแผลของปัจเจกบุคคลสู่ความขัดแย้งทางค่านิยมในนวนิยายเรื่อง “ศูนย์รับฝากความเสียใจ”
ผู้เขียน	นางสาว ชุตติกาญจน์ เจริญผล
อาจารย์ที่ปรึกษาบทความวิจัย	อาจารย์ ดร.นันทวัลย์ สุนทรภาระสถิตย์
สาขาวิชา	เอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์
ปีการศึกษา	2563

บทคัดย่อ

บทความวิจัยเรื่อง จากบาดแผลของปัจเจกบุคคลสู่ความขัดแย้งทางค่านิยมในนวนิยายเรื่อง “ศูนย์รับฝากความเสียใจ” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความเสียใจที่เป็นบาดแผลของตัวละครในฐานะปัจเจกบุคคลและบาดแผลในฐานะที่แสดงถึงความขัดแย้งทางค่านิยมของสังคมได้หวนช่วงเริ่มต้นการปกครองแบบประชาธิปไตย

ผลการศึกษาพบว่า ความเสียใจของตัวละครในนวนิยายเรื่องศูนย์รับฝากความเสียใจเป็นบาดแผลทางใจที่เกิดขึ้นจากการสูญเสียบุคคลอันเป็นที่รักและความผิดพลาดของปัจเจกบุคคลที่สร้างความเสียหายแก่ผู้อื่นอย่างมิอาจแก้ไข อย่างไรก็ตาม แม้เรื่องราวความเสียใจจะเป็นเรื่องของปัจเจกบุคคลเป็นหลัก แต่เมื่อพิจารณาประกอบกับบริบททางสังคมแล้วจะพบว่า บาดแผลของปัจเจกบุคคลในนวนิยายเรื่อง ศูนย์รับฝากความเสียใจได้แสดงถึงความขัดแย้งทางค่านิยมในสังคมได้หวนช่วงเปลี่ยนผ่านจากวัฒนธรรมขงจื้อเดิมมาสู่วัฒนธรรมประชาธิปไตย โดยใช้กลวิธีการประพันธ์ที่สร้างความมหัศจรรย์เพื่อให้ตัวละครสามารถเยียวยาบาดแผลในจิตใจและเปิดโอกาสให้สังคมปัจจุบันได้ทำความเข้าใจและประนีประนอมกับความขัดแย้งทางค่านิยมที่เกิดขึ้นในอดีต

คำสำคัญ: บาดแผล , สังคมได้หวน , ความขัดแย้งทางค่านิยม

กิตติกรรมประกาศ

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณอย่างสุดซึ้งต่ออาจารย์ ดร.นันทวัลย์ สุนทรภาระสถิตย์ ที่กรุณาได้รับเป็นที่ปรึกษาบทความวิจัยเล่มนี้ ขอบพระคุณในความเมตตาที่สละเวลาอันมีค่าสำหรับการดูแลเอาใจใส่ในขั้นตอนการทำงานของวิจัยอยู่เสมอ มอบความรู้ คำแนะนำ เปิดมุมมองทางความคิด ตรวจสอบ ชี้แนะแนวทางการแก้ไข ตลอดจนตอบข้อสงสัยของผู้วิจัยได้อย่างละเอียดและครบถ้วน จนทำให้บทความวิจัยเล่มนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดีตั้งที่ผู้วิจัยปรารถนา

ขอขอบคุณ ป้า แม่ และน้า ๆ ทุกคนในครอบครัวที่เฝ้ามองเด็กคนนี้เติบโตด้วยความรักและความอดทน ขอบคุณที่คอยอยู่เคียงข้างและให้กำลังใจในทุก ๆ ช่วงเวลาของชีวิต ขอบคุณที่คอยอบรมสั่งสอน มอบอิสระทางความคิดและเคารพการตัดสินใจของข้าพเจ้าเสมอมา รวมไปถึงการสนับสนุนด้านกำลังทรัพย์ที่ไม่อาจประเมินค่าได้ ทำให้ตั้งแต่เล็กจนโตข้าพเจ้าได้มีโอกาสทำในสิ่งที่ตนเองรักอย่างไม่ลังเลใจ

ขอขอบคุณ หมิว เฟิร์ส โบว์ คิตตี้ บิ๊ก ไอซ์ รวมถึงเพื่อน ๆ คนอื่น ๆ ที่ไม่ได้เอ่ยนาม สำหรับมิตรภาพที่ดีตลอด 4 ปีในรั้วมหาวิทยาลัยแห่งนี้ ขอบคุณสำหรับการช่วยเหลือในทุก ๆ ด้าน ขอบคุณสำหรับกำลังใจในยามท้อแท้ ขอบคุณสำหรับรอยยิ้มและเสียงหัวเราะในวันที่มีความสุข และขอขอบคุณรุ่นพี่ทุกคนที่ให้คำปรึกษาและให้คำแนะนำในด้านการเรียนตลอดมา

ขอขอบคุณ คุณชื้ออี ผู้ประพันธ์ *ศูนย์รับฝากความเสียใจ* ที่มอบแรงบันดาลใจในการเขียนบทความวิจัยเล่มนี้แก่ข้าพเจ้า ขอบคุณที่นำเสนอเรื่องราวอีกแง่มุมหนึ่งของความเสียใจได้อย่างอบอุ่น หนังสือของท่านเล่มนี้ได้ปลอบประโลมใจข้าพเจ้าตั้งแต่ครั้งแรกที่อ่านและได้มอบบทเรียนให้แก่ข้าพเจ้ามากมาย

คำขอบคุณสุดท้าย ขอมอบให้แก่ตัวข้าพเจ้าเองที่อดทน พยายามและไม่ย่อท้อต่ออุปสรรคในวันที่ยากลำบาก ขอบคุณที่ยอมรับและให้อภัยตนเองในวันที่ผิดพลาดอยู่เสมอ ขอบคุณที่รับผิดชอบความฝันทำตามความฝันของตัวเองในวัยมัธยมให้เป็นจริง โดยการเข้าเรียนคณะอักษรศาสตร์ได้สำเร็จ

สารบัญ

บทคัดย่อ	ก
กิตติกรรมประกาศ	ข
สารบัญ	ค
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
วัตถุประสงค์ของงานวิจัย	3
สมมติฐานของงานวิจัย	3
ขอบเขตการศึกษาวิจัย	3
ข้อตกลงเบื้องต้น	3
นิยามศัพท์เฉพาะ	3
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	4
การทบทวนแนวความคิดและบทความวิจัยที่เกี่ยวข้อง	4
วิธีการดำเนินการวิจัย	6
บาดแผล การสูญเสีย และความเสียใจที่ไม่สิ้นสุดลง	7
จากบาดแผลปัจเจกบุคคล สู่ความขัดแย้งทางค่านิยม	27
มหัทศจรรย์ในโลกจริง : ความมหัทศจรรย์และการเยียวยาบาดแผลใน “ศูนย์รับฝากความเสียใจ”	49
สรุปผลและอภิปรายผลการศึกษา	65
บรรณานุกรม	66

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

“ศูนย์รับฝากความเสียใจ” นวนิยายร่วมสมัยสัญชาติไต้หวันที่สร้างสรรค์โดย “ซืออี” (肆一) เป็นเรื่องราวของสถานที่แห่งหนึ่งและคนกลุ่มหนึ่งโดยมี “ความเสียใจ” เชื่อมโยงเข้าด้วยกัน สถานที่แห่งนี้มีชื่อว่า “ศูนย์รับฝากความเสียใจ” ผู้คนที่มาใช้บริการที่นี่จะไม่ได้ส่งของหรือจดหมายธรรมดา ๆ เท่านั้น หากแต่สิ่งเหล่านั้นกลับเป็น “ความเสียใจที่ผ่านเข้ามาและหายไป” โดยผู้ส่งจะสามารถส่งจดหมายกลับไปยังอดีตให้แก่ “คนที่ไม่อาจพบได้อีก” ซึ่งผู้ส่งจะได้รับจดหมายตอบกลับมาหรือไม่นั้นก็ขึ้นอยู่กับผู้รับและเงื่อนไขต่าง ๆ ที่กำหนดไว้ของสถานที่แห่งนี้เช่นเดียวกัน หนึ่งในเงื่อนไขที่สำคัญคือ ผู้ส่งจะไม่สามารถทำสิ่งใดที่จะเปลี่ยนแปลงและแก้ไขอดีตได้

ย้อนกลับไปในช่วงปีค.ศ. 1999 อุบัติเหตุทางรถยนต์ในคืนวันฝนตกทำให้ตัวละครทุกตัวต่างต้องเผชิญกับความสูญเสียอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ไม่ว่าจะเป็นการสูญเสียบุคคลอันเป็นที่รักอย่าง “หลี่จยาถิ” ที่สูญเสียคุณปู่ “หลันโย่วฉี” ที่สูญเสียคนรักและลูกในท้องของเธอเอง “อ้ายหมิน” ที่สูญเสียคุณพ่อในวันที่เธอกำลังจะลืมตาดูโลก “หงเฮ่า” ที่สูญเสียพ่อบุญธรรมอันเป็นที่รัก “จางถึงเยียน” ที่สูญเสียลูกชายผู้เป็นความหวังเดียวของเขา หรือแม้กระทั่งการสูญเสียตัวตนของตัวเองอย่าง “อี้จิ้ง” หรือ “อ้อวี่ลี” หนึ่งในสาเหตุหลักของการสูญเสียมาจากความขัดแย้งของคนสองคนในครอบครัวที่มีความคิดเห็นต่างกัน และความขัดแย้งก็ไม่ได้ถูกแก้ไขในทันที มิหนำซ้ำพวกเขาก็ได้ปล่อยให้ความขัดแย้งเหล่านั้นทำลายความสัมพันธ์ระหว่างพวกเขาและคนที่พวกเขารักท่ามกลางเวลาที่เดินผ่านไป จนในที่สุดความขัดแย้งนี้ก็ไม่มีโอกาสได้รับการแก้ไขเลย

ความขัดแย้งในอดีตระหว่างตัวละครและบุคคลอันเป็นที่รักมีอิทธิพลมาจากการเปลี่ยนแปลงทางสังคมและเมืองของไต้หวันในยุคเปลี่ยนผ่านของประชาธิปไตย โดยเป็นความขัดแย้งระหว่างค่านิยมแบบเก่าที่มีอิทธิพลจากวัฒนธรรมขงจื้อแบบจีนที่ฝังรากลึกอยู่ในสังคมและวัฒนธรรมของไต้หวันและค่านิยมแบบใหม่ที่มีอิทธิพลจากวัฒนธรรมประชาธิปไตยแบบตะวันตก ซึ่งบริบทสังคมไต้หวันในช่วงปีค.ศ. 1999 ซึ่งเป็นปีที่อุบัติเหตุได้พรากบุคคลอันเป็นที่รักของตัวละครไปอย่างกะทันหันนั้น ช่วงเวลาดังกล่าวตรงกับช่วงเวลาไต้หวันได้เปลี่ยนแปลงการปกครองจากระบอบเผด็จการมาสู่ประชาธิปไตยเพียง 12 ปีเท่านั้น ประกอบกับเป็นช่วงที่ทั่วโลกกำลังมีกระแสโลกาภิวัตน์ ทำให้สิ่งเหล่านี้ได้ส่งผลกระทบต่อผู้คนในทุก ๆ ด้าน ไม่ว่าจะเป็นความคิด วิถีชีวิต หรืออัตลักษณ์ โดยเฉพาะอิทธิพลของวัฒนธรรมประชาธิปไตย ที่ทำให้ผู้คนตระหนักถึงสิทธิเสรีภาพของปัจเจกบุคคลและความเท่าเทียมมากขึ้น

เป็นธรรมดาที่การเข้ามาของสิ่งใหม่หรือการเปลี่ยนแปลงบางอย่างย่อมมีทั้งคนที่สามารถปรับตัวได้และคนที่ไม่สามารถปรับตัวได้ อีกทั้งอิทธิพลเหล่านี้ยังส่งผลกระทบต่อที่ต่างกันในตัวคนแต่ละช่วงวัยด้วย จึงไม่แปลกที่อิทธิพลเหล่านี้จะกลายมาเป็นส่วนหนึ่งของความขัดแย้งในครอบครัว เพราะปกติแล้ว ครอบครัวจะประกอบด้วยผู้คนที่มีความแตกต่างกัน ซึ่งความขัดแย้งในครอบครัวสำหรับตัวละครในนวนิยายเรื่อง “ศูนย์รับฝากความเสียใจ” นี้ เป็นความขัดแย้งที่เกิดจากความคิดของผู้คนที่เกิดและเติบโตมาในช่วงเวลาที่บริบทสังคมมีความแตกต่างกัน ซึ่งในนวนิยายเรื่องนี้แสดงให้เห็นถึงความขัดแย้งในครอบครัวของสังคมได้หวนที่มาจากค่านิยมที่ต่างกัน ระหว่างแนวคิดเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างบิดากับบุตรตามค่านิยมแบบวัฒนธรรมขงจื้อ ที่ฝังรากลึกลงในสังคมจนกลายเป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรมที่สืบทอดกันมา โดยแนวคิดนี้แสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์เชิงอำนาจในครอบครัว ความไม่เท่าเทียมกันในครอบครัว กับแนวคิดเรื่องของเสรีภาพและปัจเจกบุคคลและให้ความสำคัญกับการแสดงออกอย่างเท่าเทียมกัน ตามค่านิยมวัฒนธรรมประชาธิปไตยจากโลกตะวันตก

ความขัดแย้งทางค่านิยมที่เกิดขึ้นในครอบครัวที่ไม่ได้รับการแก้ไขในอดีต ได้กลายมาเป็นบาดแผลทางใจให้กับตัวละครในนวนิยายเรื่องนี้เป็นเวลายาวนาน จนกระทั่งสิบแปดปีต่อมา พวกเขาได้พบกับสถานที่สุดมหัศจรรย์แห่งหนึ่งที่มีชื่อว่า “ศูนย์รับฝากความเสียใจ” ความมหัศจรรย์ของสถานที่แห่งนี้ได้เยียวยาความเสียใจและบาดแผลในใจของพวกเขา มากไปกว่านั้นความมหัศจรรย์ยังเปิดโอกาสให้พวกเขาได้ย้อนกลับไปมองทำความเข้าใจความขัดแย้งในอดีตที่ได้สร้างบาดแผลให้กับพวกเขาอีกด้วย ซึ่งในส่วนนี้ ผู้ประพันธ์ได้นำกลวิธีการประพันธ์ที่สร้างความมหัศจรรย์ โดยเป็นความมหัศจรรย์ที่มีลักษณะคล้ายกับความมหัศจรรย์ในรูปแบบการประพันธ์ “สัจนิยมมหัศจรรย์” และ “แฟนตาซี มาช่วยทำให้เรื่องราวที่ไม่มีทางเกิดขึ้นได้ในโลกแห่งความจริง เกิดขึ้นจริงได้ในตัวบทของนวนิยายเล่มนี้ โดยบทบาทที่สำคัญของความมหัศจรรย์ในนวนิยายเรื่องนี้คือการเยียวยาบาดแผลและความเสียใจ ไม่ว่าจะเป็นบาดแผลระดับปัจเจก กล่าวคือ บาดแผลในใจของตัวละคร หรือบาดแผลระดับสังคม กล่าวคือ ความขัดแย้งทางค่านิยมในอดีต

ดังที่กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยมีความเห็นว่าบาดแผลที่ปรากฏในนวนิยายเล่มนี้มีความน่าสนใจ เพราะบาดแผลที่ปรากฏในนวนิยายเรื่องนี้ไม่ได้มีเพียงแต่บาดแผลระดับปัจเจกบุคคลเท่านั้น หากยังมีบาดแผลระดับสังคมซึ่งเกี่ยวข้องกับความขัดแย้งทางค่านิยมในอดีตของสังคมได้หวน ซึ่งเป็นผลมาจากการเปลี่ยนแปลงทางการเมืองและสังคมได้หวนในยุคเปลี่ยนผ่านของประชาธิปไตยอีกด้วย ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาเกี่ยวกับบาดแผลระดับปัจเจกบุคคลและบาดแผลระดับสังคมที่ปรากฏในนวนิยายเรื่อง “ศูนย์รับฝากความเสียใจ”

วัตถุประสงค์ของงานวิจัย

- (1) เพื่อศึกษาความเสียใจที่เป็นบาดแผลของตัวละครในฐานะปัจเจกบุคคล
- (2) เพื่อศึกษาความเสียใจที่เป็นบาดแผลของตัวละครในฐานะที่แสดงถึงความขัดแย้งทางค่านิยมของสังคมได้ในวันในช่วงเริ่มต้นการปกครองแบบประชาธิปไตย

สมมติฐานของงานวิจัย

ความเสียใจที่ปรากฏในนวนิยายเรื่อง “ศูนย์รับฝากความเสียใจ” แสดงให้เห็นถึงบาดแผลจากการสูญเสียบุคคลอันเป็นที่รัก ที่ปัจเจกบุคคลไม่อาจก้าวข้ามผ่านไปได้ และในระดับสังคมนั้น บาดแผลที่ปรากฏในเรื่องศูนย์รับฝากความเสียใจยังแสดงให้เห็นถึงความขัดแย้งทางค่านิยมของสังคมได้วันระหว่างค่านิยมขงจื้อเดิมและค่านิยมความเป็นประชาธิปไตย

ขอบเขตการศึกษาวิจัย

- (1) ศึกษานวนิยายแปลได้วันเรื่อง “ศูนย์รับฝากความเสียใจ” ของซื่ออี ฉับบิมพ์ครั้งที่ 3 แปลเป็นภาษาไทยโดย รักสิริ สำนักพิมพ์ แพรวสำนักพิมพ์
- (2) ศึกษานวนิยายแปลได้วันเรื่อง “ศูนย์รับฝากความเสียใจ” โดยวิเคราะห์ร่วมกับบริบททางการเมืองของได้วันตั้งแต่ปีค.ศ. 1949 เป็นต้นมา

ข้อตกลงเบื้องต้น

ในบทความวิจัยเรื่องนี้ ผู้วิจัยจะใช้คำว่า “บาดแผล” แทนคำว่า “บาดแผลทางใจ”

นิยามศัพท์เฉพาะ

การเยียวยาความเสียใจ หมายถึง การที่เราสามารถยอมรับอดีตที่ผิดพลาด ไม่สมบูรณ์แบบ และสามารถยกโทษให้กับตัวเองในอดีตได้

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

(1) ได้ทราบว่า การเปลี่ยนผ่านของบริบทสังคมได้ทวนในอดีตเกี่ยวข้องกับความขัดแย้งทางค่านิยมระหว่างวัฒนธรรมขงจื้อแบบจีนและวัฒนธรรมประชาธิปไตยแบบตะวันตกในนวนิยายเรื่อง “ศูนย์รับฝากความเสียใจ” อย่างไร

(2) ทำให้ทราบถึงบทบาทของความมหัศจรรย์ที่ปรากฏในนวนิยายเรื่อง “ศูนย์รับฝากความเสียใจ” ในฐานะเครื่องมือการเยียวยาบาดแผลและความเสียใจของตัวละคร รวมไปถึงการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งทางสังคมในอดีต

(3) ได้เรียนรู้เกี่ยวกับการสูญเสียและความเสียใจในแง่มุมที่แตกต่างออกไป

(4) เป็นแนวทางในการศึกษาบาดแผล ความเสียใจและบทบาทของความมหัศจรรย์ในงานนวนิยายเล่มอื่น ๆ ต่อไปในอนาคต

การทบทวนแนวความคิดและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

บทความและงานเขียนที่เกี่ยวข้องกับศูนย์รับฝากความเสียใจ

อาธิติยา จำปาจันทร์ (2563) เขียนบทความวิจารณ์ “ศูนย์รับฝากความเสียใจ : ความเสียใจจากอดีต มีไว้เพื่อให้เรายิ่งทะนุถนอมปัจจุบัน” ได้กล่าวถึงนวนิยาย “ศูนย์รับฝากความเสียใจ” ว่า ศูนย์รับฝากความเสียใจ ไม่ได้เป็นหนังสือที่ทำให้อ่านแล้วรู้สึกโศกเศร้าแต่กลับเป็นหนังสือที่ช่วยเยียวยาอาการบางอย่าง หลังอ่านแล้วเปี่ยมไปด้วยความสุข ประหนึ่งว่าเราเองก็ได้รับการปลอบประโลมด้วย ดังที่ผู้แต่งได้กล่าวไว้ว่า หวังว่าหนังสือเล่มนี้จะทำให้คุณรู้สึกว่าโลกยังคงอ่อนโยน เหมือนถูกโอบกอดไว้ด้วยความรักและไม่ว่าจะร้องไห้และหัวเราะ แต่อ่านาคคุณสามารถเชื่อมั่นในตัวเองได้อีกครั้ง ตัวละครทั้ง 5 เรื่องมีชีวิตที่ไม่ได้แตกต่างจากเรามากนัก เคยล้มเหลว เคยผิดหวัง เคยพลั้งพลาด เคยทะเลาะกับคนในครอบครัวแต่ไม่มีโอกาสได้ขอโทษ เคยทำบางอย่างที่ต้องเก็บมาเสียใจตลอดชีวิต หรือแม้แต่บางคนที่ยกกับตัวเองว่าก้าวไปข้างหน้าแล้ว แต่ท้ายที่สุดก็วนซ้ำจุดเดิมที่เสียใจอยู่เรื่อย จนเมื่อมีศูนย์รับฝากความเสียใจ มาเป็นหนึ่งในความหวัง ที่จะนำพาเรากลับไปแก้ไขข้อผิดพลาดนั้น

อ้อวีลี ตัวละครหนึ่งจากตอน ‘แผ่นซีดี’ ที่ลองส่งจดหมายหาตนเองในอดีต บอกความลับบางอย่างให้แก่คนในอดีตรับรู้ รวมไปถึงสั่งห้ามไม่ให้ตนเองทำผิดตั้งแต่เริ่ม แม้ท้ายที่สุดสิ่งที่อ้อวีลีต้องการทำจะไม่ประสบผลสำเร็จ เพราะศูนย์รับฝากความเสียใจไม่สามารถส่งจดหมายหาตัวเองได้

อีกทั้งไม่สามารถแก้ไขอดีตที่ผิดพลาดได้ แต่เมื่ออ่านจนถึงส่วนนี้ เราก็คงคิดไม่ตกว่า หากเราสามารถแก้ไขอดีตได้ เราจะทำแบบนั้นบ้างไหม ซึ่งศูนย์รับฝากความเสียใจนั้น ได้ดูเหมือนจะช่วยตอบคำถามในใจแล้ว เพราะความผิดหวัง ความต้อร้อนในวัยเยาว์ และความเสียใจที่มีในอดีตนั้นทำให้ชีวิตเราจึงเป็นชีวิตอยู่ทุกวันนี้ และในอีกทางหนึ่ง ความนิยมของหนังสือเล่มนี้ก็ยิ่งทำให้เราพบว่าคงมีคนที่ไม่แบกความเสียใจเอาไว้ไม่ต่างจากเราอยู่ไม่น้อยทีเดียว

นอกจากนี้ผู้วิจารณ์ยังได้พูดถึงพลวัตใต้หวันยุค 90s ที่ปรากฏในนวนิยายเล่มนี้ด้วยในช่วงเวลาดังกล่าวแอนิเมชันและการ์ตูนญี่ปุ่นแพร่หลายเข้าไปในใต้หวัน หรือแม้แต่กระแสความนิยมของ วงดนตรีร็อกใต้หวันอย่างเมย์เดย์ (Mayday) ตลอดจนพลวัตยุครุ่งเรืองของกระแสอุตสาหกรรมวัฒนธรรม (Cultural Industry) งานศิลปะของใต้หวันได้รับความนิยมในใต้หวัน กล่าวได้ว่ายุค 90s ใต้หวันคือตลาดศิลปะที่ใหญ่ที่สุดในเอเชีย ภาพพลวัตทางสังคมต่าง ๆ ที่ปรากฏในเรื่องเล่าเหล่านี้เองอาจยังทำให้ผู้อ่านชาวใต้หวันรู้สึกกลมกลืนไปกับเรื่องเล่า รวากับได้พาตัวเองย้อนอดีตไปด้วย ขณะที่ผู้อ่านต่างชาติอย่างเราก็ได้ลองมองภาพเทียบเคียงกับประเทศไทยในยุคหนึ่งซึ่งถือเป็นเสน่ห์อีกแบบหนึ่งด้วยเช่นกัน

อาภาวิจารณ์ (2563) เขียนบทความวิจารณ์ถึงนวนิยายแปลใต้หวันเรื่อง “ศูนย์รับฝากความเสียใจ” โดยกล่าวถึงนวนิยายเล่มนี้ว่า ถึงแม้ชื่อหนังสือคงทำให้ใครหลายคนคิดว่าหนังสือเล่มนี้คงอัดแน่นไปด้วยเรื่องราวแห่งความเศร้า แต่แท้จริงเนื้อเรื่องของนวนิยายเล่มนี้ได้พยายามแสดงให้เห็นว่า แม้มนุษย์จะมีความต่างทางลักษณะนิสัยหรือวิถีการดำรงชีวิตแตกต่างกัน แต่สิ่งที่ทุกคนมีเหมือนกันนั่นก็คือความเสียใจ นอกจากนี้ผู้วิจารณ์ยังได้กล่าวถึงผู้เขียนนวนิยายเล่มนี้ว่า ผู้เขียนสามารถถ่ายทอดแนวคิดผ่านตัวละครได้อย่างดีเยี่ยม โดยแบ่งตัวละครสำคัญออกเป็น 2 ประเภท ได้แก่ “เจ้าหน้าที่รับฝากความเสียใจ” กับ “ผู้ฝากความความเสียใจ”

‘เจ้าหน้าที่รับฝากความเสียใจ’ จะรับฝากสิ่งของที่ ‘ผู้ฝากความเสียใจ’ ต้องการส่งกลับไปหาใครคนหนึ่งในอดีต เจ้าหน้าที่รับฝากความเสียใจจึงเปรียบเสมือนคนที่คอยรับฟังปัญหา และคอยเยียวยาจิตใจของผู้อื่น ส่วนผู้ฝากความเสียใจเปรียบเสมือนคนที่ต้องการปลดปล่อยความผิดหวังด้วยการเล่าเรื่องที่ทุกข์ใจ หรือปรารถนาการให้อภัยจากผู้อื่น และหากเปรียบเทียบกับชีวิตจริง ทุกคนก็สามารถเลือกเป็นได้ทั้ง ‘เจ้าหน้าที่รับฝากความเสียใจ’ และ ‘ผู้ฝากความความเสียใจ’ ได้ แนวคิดที่ผู้เขียนพยายามจะสื่อก็คือ เราไม่สามารถหลีกเลี่ยงจากความเสียใจได้ แต่เราสามารถเลือกจัดการกับความเสียใจได้ โดยการให้อภัยตนเอง ไม่จมอยู่กับอดีตที่ไม่ดี และใช้ความเสียใจในอดีตนั้นมาเป็นบทเรียน เพื่อไม่ให้เราใช้ชีวิตประจำวันอย่างประมาท ดังเนื้อหาตอนหนึ่งที่กล่าวว่า “เรื่องในอดีตไม่เคยจากไปไหน สิ่งที่เราทำได้มีเพียงอยู่ร่วมกับมัน

อย่างสงบสุขเท่านั้น ยอมรับการมีอยู่ของพวกมันให้ได้ จากนั้นก็เพียงให้อภัยตัวเอง” และหากผู้ใดต้องเผชิญกับความรู้สึกเสียใจ หรือความรู้สึกผิดหวัง หนังสือเล่มนี้จะช่วยปลอบประโลมจิตใจ และจะช่วยให้ผู้อ่านรับบทบาทเป็นเจ้าหน้าที่รับฝากความเสียใจ เพื่อรับฟัง และเรียนรู้บทเรียนจากความเสียใจของผู้อื่น

การศึกษาค้นคว้าและงานเขียนที่เกี่ยวข้องกับศูนย์รับความเสียใจ ทำให้ผู้วิจัยได้ทราบว่นวนิยายเล่มนี้ไม่ได้เป็นหนังสือที่ทำให้อ่านแล้วรู้สึกโศกเศร้าแต่กลับเป็นหนังสือที่ช่วยเยียวยา หลังอ่านแล้วเปี่ยมไปด้วยความสุข ประหนึ่งว่าได้รับการปลอบประโลม ตัวละครจากทั้ง 5 เรื่องนั้นก็เปรียบเหมือนเราทุกคน ที่เคยทำบางอย่างที่ต้องเก็บมาเสียใจตลอดชีวิต นอกจากนี้นวนิยายเล่มนี้ยังทำให้ผู้อ่านได้เห็นถึงพลวัตใต้ห้วงยุค 90s ที่ปรากฏอยู่ด้วย ดั่งแนวความคิดของ อาธิติยา จำปาจันทร์ (2563) ผู้เขียนนวนิยายเล่มนี้แบ่งตัวละครสำคัญออกเป็น 2 ประเภท ได้แก่ “เจ้าหน้าที่รับฝากความเสียใจ” กับ “ผู้ฝากความความเสียใจ” ซึ่งเจ้าหน้าที่รับฝากความเสียใจจึงเปรียบเสมือนผู้ที่คอยรับฟังปัญหา และเยียวยาจิตใจของผู้อื่น ส่วนผู้ฝากความเสียใจเปรียบเสมือนคนที่ต้องการปลดปล่อยความเรื่องราวความผิดหวัง หรือปรารถนาการให้อภัยจากผู้อื่น เช่นเดียวกับความคิดของ อาณาวิจารณ์ (2563)

อนึ่ง การศึกษานวนิยายแปลใต้ห้วงที่นำเสนอเรื่องราวของบาดแผลทางใจในระดับปัจเจกบุคคลและบาดแผลทางสังคม ที่เกิดขึ้นจากความขัดแย้งทางค่านิยมของสังคมใต้ห้วงในยุคเปลี่ยนผ่านของประชาธิปไตย โดยมีความมหัศจรรย์มาเป็นตัวช่วยในการเยียวยาบาดแผลนั้น ยังไม่มีผู้ใดนำนวนิยายเรื่อง “ศูนย์รับฝากความเสียใจ” มาศึกษา ผู้วิจัยจึงใคร่ศึกษาค้นคว้าที่ปรากฏอยู่ในนวนิยายเรื่อง “ศูนย์รับฝากความเสียใจ” ไม่ว่าจะเป็นบาดแผลระดับปัจเจกบุคคลหรือความขัดแย้งทางค่านิยม

วิธีการดำเนินการวิจัย

- (1) เลือกหัวข้องานวิจัยและกำหนดวัตถุประสงค์
- (2) ศึกษาตัวบทนวนิยาย “ศูนย์รับฝากความเสียใจ”
- (3) จัดทำโครงร่างวิจัย
- (4) ศึกษากรอบแนวคิดและเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
- (5) นำแนวความคิดที่เกี่ยวข้องมาวิเคราะห์ตัวบท
- (6) เรียบเรียงและสรุปผลการวิจัย
- (7) จัดทำบทความวิจัยฉบับสมบูรณ์

บาดแผล การสูญเสีย และความเสียใจที่ไม่สิ้นสุดลง

อุบัติเหตุเมื่อสิบแปดปีที่แล้วทำให้ตัวละครแต่ละตัวในนวนิยายเรื่อง “ศูนย์รับฝากความเสียใจ” ต้องเผชิญกับการสูญเสียบุคคลที่พวกเขารักอย่างกระชั้นชิด เป็นการสูญเสียที่ปราศจากคำร่ำลา มากไปกว่านั้นยังเป็นการสูญเสียที่คงไว้ซึ่งความขัดแย้งที่ไม่ได้รับการแก้ไข และถึงแม้ว่าเหตุการณ์จะผ่านมานานกว่าสิบแปดปีแล้ว แต่พวกเขาก็ไม่อาจปล่อยวางเรื่องราวในอดีตได้เลย มิหนำซ้ำความทรงจำในอดีตยังทำให้พวกเขาต้องทนอยู่กับความรู้สึกผิดและความรู้สึกเสียใจตลอดมา และสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้เองก็ได้กลายมาเป็นบาดแผลที่ติดอยู่ในใจของพวกเขาจนถึงปัจจุบัน

ในหัวข้อนี้ผู้วิจัยจะทำการวิเคราะห์บาดแผลของตัวละครในนวนิยายเรื่อง “ศูนย์รับฝากความเสียใจ” ในฐานะบาดแผลระดับปัจเจกบุคคล โดยนำแนวความคิดที่เกี่ยวข้องกับการสูญเสียและบาดแผลมาวิเคราะห์ร่วมกับเรื่องราวในอดีตและชีวิตปัจจุบันของตัวละครแต่ละตัวภายในตัวบทนวนิยาย

แนวความคิดเรื่องการสูญเสียและบาดแผล

ทิพย์สุตา สำเนียงเสนาะ (2556) หัวหน้ากลุ่มวิชาการพยาบาลสุขภาพจิตและจิตเวช คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ได้ให้ความหมายของการสูญเสียว่า การสูญเสีย (loss) หมายถึงสภาพการณ์ที่บุคคลหนึ่งต้องแยกจาก สูญหาย หรือปราศจากบางสิ่งบางอย่างที่เคยมีอยู่ในชีวิต ซึ่งมีทั้งลักษณะที่เกิดขึ้นได้ทันทีทันใดหรือเกิดขึ้นอย่างค่อยเป็นค่อยไป และกล่าวถึงการสูญเสีย ลักษณะการสูญเสียตามแนวคิดของ Shives ว่า การสูญเสีย (loss) หมายถึงสภาพการณ์ที่บุคคลหนึ่งต้องแยกจาก สูญหาย หรือปราศจากบางสิ่งบางอย่างที่เคยมีอยู่ในชีวิต ซึ่งมีทั้งลักษณะที่เกิดขึ้นได้ทันทีทันใดหรือเกิดขึ้นอย่างค่อยเป็นค่อยไป Shives ได้สรุปแนวคิดเกี่ยวกับการสูญเสียว่ามีลักษณะ 4 ประการ ได้แก่ มีการแยกจากหรือปราศจากบางสิ่งที่เคยมีอยู่ มีการเปลี่ยนแปลงหลายประการที่ทำให้บุคคลไม่สามารถบรรลุเป้าหมายได้ บุคคลรับรู้ถึงคุณค่าของที่สูญเสียหรือคาดหวังกำลังสูญเสีย ประสบการณ์การสูญเสียในอดีตมีผลต่อการแสดงออกในปัจจุบัน

อย่างไรก็ตาม แต่ละบุคคลจะมีปฏิกิริยาการตอบสนองต่อการสูญเสียที่ต่างกัน บางคนสามารถเผชิญกับการสูญเสียได้อย่างปกติ ในขณะที่บางคนไม่สามารถเผชิญต่อการสูญเสียได้ ซึ่งปฏิกิริยาการตอบสนองจากการสูญเสียมักจะเป็นเรื่องปกติที่พบได้ แต่ก็มีปัจจัยบางอย่างที่อาจส่งผลให้การเผชิญกับการสูญเสียนั้นยากลำบากขึ้นเช่นเดียวกัน ซึ่งขึ้นอยู่กับปัจจัยต่าง ๆ ดังนี้

(1) ความรู้สึกหรือความผูกพันต่อสิ่งที่สูญเสีย การให้คุณค่าและความสำคัญกับสิ่งที่สูญเสียเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้บุคคลแสดงปฏิกิริยาโต้ตอบที่รุนแรงมากน้อยแตกต่างกันไป การสูญเสียด้วยการตายจากของบุคคลอันเป็นที่รักและมีความผูกพันใกล้ชิดจะมีผลต่ออารมณ์เศร้าโศกเป็นอย่างมาก นอกจากนั้นการสูญเสียอวัยวะสำคัญโดยเฉพาะใบหน้า หรือสัญลักษณ์ทางเพศ หรืออวัยวะสำคัญเกี่ยวกับชีวิต จะก่อให้เกิดปฏิกิริยาทางอารมณ์มากกว่าการสูญเสียอวัยวะที่ไม่สำคัญ

(2) ประสบการณ์การสูญเสีย การสูญเสียเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นกับบุคคลทุกวัย การเรียนรู้และเผชิญหน้าแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นจากการสูญเสียในอดีต ย่อมเป็นประสบการณ์สำคัญที่ทำให้บุคคลนั้นสามารถปรับตัวต่อการสูญเสียอื่น ๆ มากกว่าผู้ที่ไม่เคยมีประสบการณ์ในการปรับตัวจากการสูญเสียมาก่อน

(3) บุคลิกภาพและความพร้อม บุคคลที่มีลักษณะบุคลิกภาพเข้มแข็ง สุขภาพสมบูรณ์แข็งแรงและมองว่าการสูญเสียเป็นเพียงเหตุการณ์หนึ่งในชีวิต ย่อมสามารถผ่านกระบวนการการสูญเสียได้ดีกว่าบุคคลที่มีบุคลิกภาพไม่แข็งแรง กำลังเจ็บป่วยหรือมีสุขภาพอ่อนแอ หรือรู้สึกว่าการสูญเสียนั้นเป็นเหตุการณ์ที่คุกคามชีวิต

(4) แหล่งสนับสนุนครอบครัวและสังคม การได้รับกำลังใจและการสนับสนุนจากบุคคลรอบตัว ไม่ว่าจะเป็นคนในครอบครัว เพื่อนใกล้ชิด หรือแม้แต่สวัสดิการต่าง ๆ จากสังคม จะช่วยให้บุคคลที่เผชิญกับการสูญเสียสามารถปรับตัวได้เร็วขึ้น

พีรพนธ์ ลือบุญธวัชชัย (2550) จิตแพทย์แห่งโรงพยาบาลจุฬาลงกรณ์ สภากาชาดไทย กล่าวว่า ประสบการณ์ของการสูญเสียนั้นจะนำมาซึ่งอารมณ์เศร้าโศกเสียใจ ซึ่งบางครั้งอาจรุนแรงจนเกิดอาการของโรคซึมเศร้าได้ด้วย โดยในปี ค.ศ.1982 The Committee on Health Consequences of the Stress of Bereavement ได้ข้อสรุปเกี่ยวกับความหมายของคำว่า bereavement และ grief ว่า bereavement หมายถึงภาวะการสูญเสียจากการเสียชีวิตของบุคคลอันเป็นที่รักหรือความเป็นจริงของการเสียชีวิต ส่วน grief นั้นหมายถึงปฏิกิริยาที่ตอบสนอง bereavement เป็นปฏิกิริยาในส่วนของด้านอารมณ์ จิตใจ และพฤติกรรมต่อการสูญเสียที่สำคัญ โดยเฉพาะการเสียชีวิตของบุคคลใกล้ชิด เกิดขึ้นหลังจากรับรู้ถึงการสูญเสีย เช่น อารมณ์เศร้าโศก คร่ำครวญ โดยบางครั้ง grief อาจจะถูกเรียกว่า bereavement reaction หรือ bereavement process ส่วน mourning นั้นเป็นกระบวนการผ่านพ้นอารมณ์เศร้าโศกจากการสูญเสีย ซึ่งมักจะหมายถึงการแสดงออกทางสังคมที่เกี่ยวข้องกับความเชื่อ ศาสนา ขนบธรรมเนียมวัฒนธรรม ซึ่งอาจจะเรียกว่า bereavement behavior ก็ได้

ส่วนใหญ่แล้วปฏิกิริยาของการสูญเสียจะประกอบด้วยสามระยะ ระยะแรกคือระยะมึนชา (numbness) เกิดจากการรับรู้ความเป็นจริง ในระยะนี้ผู้สูญเสียจะรู้สึกตกใจ ไม่เชื่อ และปฏิเสธสิ่งที่

เกิดขึ้น ซึ่งระยะนี้ใช้เวลา 2-3 ชั่วโมงถึง 2-3 สัปดาห์ ตามด้วยระยะที่สอง เรียกว่าระยะซึมเศร้า (depression) ในระยะนี้จะมีอารมณ์เศร้าโศก คร่ำครวญ ร้องไห้ ย้ำถึง ผันถึงหรืออาจจะเห็นภาพบุคคลที่จากไป นอกจากนี้ยังส่งผลกระทบต่อกิจวัตรประจำวันด้วยเช่น ความอยากอาหารลดลง นอนไม่หลับ ระยะนี้ใช้เวลา 2-3 สัปดาห์ และส่วนใหญ่อาการมักจะดีขึ้นเองภายใน 2-4 เดือน แต่บางรายในระยะนี้อาจจะใช้เวลานานเป็นปี แต่โดยส่วนใหญ่แล้วมักจะใช้เวลาไม่เกิน 6 เดือน ก็จะเข้าสู่ระยะที่สาม คือ ระยะกลับคืนสู่ปกติ (recovery) โดยผู้สูญเสียจะยอมรับการสูญเสียและเริ่มกลับเข้าสู่กิจวัตรประจำวัน ตามปกติ อารมณ์เศร้าโศกที่เป็นปกติต่อการสูญเสียนี้ไม่จัดว่าเป็นความผิดปกติทางจิตเวช เพราะอาการจะดีขึ้นเองโดยไม่ต้องได้รับการรักษา

สำหรับอารมณ์เศร้าโศกที่ผิดปกติต่อการสูญเสีย (Abnormal , Pathological or Complicated Grief) นั้นเป็นอารมณ์เศร้าโศกที่รุนแรงจนเกิดความผิดปกติ โดยเฉพาะ โรคซึมเศร้า (Depression disorder) นอกจากนี้อารมณ์เศร้าโศกที่รุนแรงจนเกิดความผิดปกติต่อการสูญเสีย จะส่งผลต่อการดำเนินชีวิตของผู้สูญเสียด้วย อารมณ์เศร้าโศกที่ผิดปกติต่อการสูญเสียสามารถพบได้หลายรูปแบบ ดังนี้

- (1) อารมณ์เศร้าโศกเรื้อรังต่อการสูญเสีย (chronic grief/prolonged grief) เป็นปฏิกิริยาที่พบบ่อยมากที่สุด และเกิดขึ้นนานกว่า 6 เดือน
- (2) อารมณ์เศร้าโศกที่รุนแรงต่อการสูญเสีย (hypertrophic grief) จนทำให้เกิดอาการของโรคซึมเศร้าหรือวิตกกังวล อารมณ์เศร้าที่เกิดขึ้นช้ากว่าปกติ (delay grief) เป็นการที่ไม่พบปฏิกิริยาการสูญเสียตามปกติที่ควรจะพบใน 2 สัปดาห์แรก
- (3) อารมณ์เศร้าโศกที่ไม่สามารถผ่านพ้น (unresolved grief) เป็นการชะงักของกระบวนการผ่านพ้นอารมณ์เศร้าโศกจากการสูญเสียในอดีต
- (4) อารมณ์เศร้าโศกเศร้าที่เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์สะเทือนขวัญ (traumatic grief) พบในผู้รอดชีวิตจากภัยพิบัติที่รุนแรงทางธรรมชาติ สงคราม หรือการถูกทำร้าย ซึ่งอาจจะพบร่วมกับโรคความเครียดทางจิตใจหลังจากประสบเหตุการณ์สะเทือนขวัญ

อารมณ์เศร้าโศกที่ผิดปกติต่อการสูญเสียมักจะเกี่ยวข้องกับความรู้สึกขัดแย้งที่มีต่อบุคคลที่เสียชีวิตเฉพาะส่วนดีหรือส่วนเสียเท่านั้น และมีความรู้สึกชื่นชมหรือตำหนิบุคคลที่เสียชีวิตมากเกินไปจนไม่สามารถมองเห็นผู้เสียชีวิตได้อย่างถูกต้องและตรงตามความเป็นจริง ความรู้สึกนี้เองทำหน้าที่จะขัดขวางและปิดกั้นความรู้สึกอื่น ๆ ของผู้ป่วยที่มีต่อผู้เสียชีวิต จนเป็นอุปสรรคในการผ่านพ้นอารมณ์เศร้าโศกจากการสูญเสีย

โดยทั่วไปผู้ที่ประสบกับความสูญเสียอาจมีอาการเศร้าคล้ายกับโรคซึมเศร้า (major depression disorder) โดยอาการที่พบได้ในทั้งสองอย่างนี้คือ อาการเศร้าเสียใจ ความรู้สึกหงุดหงิดนอนไม่หลับ ความอยากอาหารลดลง ความสนใจในกิจกรรมต่าง ๆ ลดลง ความสามารถในการตัดสินใจลดลง มีอาการวิตกกังวลหรืออาการตื่นตระหนก ย้ำคิดย้ำทำ แต่ลักษณะที่จะช่วยแยกแยะระหว่างโรคซึมเศร้าจากการสูญเสียกับอาการเศร้าโศกที่เป็นปกติต่อการสูญเสีย มีดังนี้

(1) การโทษหรือตำหนิตัวเองอย่างมาก (marked self-reproach) โดยผู้เป็นโรคซึมเศร้าจะมีความรู้สึกผิดมากเกินไปจนความเป็นจริง โทษตัวเองและตำหนิตนเองว่าเป็นสาเหตุหรือมีส่วนเกี่ยวข้องให้บุคคลนั้นเสียชีวิต แต่ในคนทั่วไปที่ประสบกับความสูญเสียนั้นแม้จะมีอาการเศร้าโศกแต่ก็จะไม่มีความรู้สึกผิดที่รุนแรง และจะไม่เสียความเชื่อมั่นในตัวเอง

(2) อาการเกี่ยวกับการฆ่าตัวตาย (suicidality) ผู้ที่เป็นโรคซึมเศร้าจะมีความคิดตั้งใจที่จะฆ่าตัวตาย ซึ่งในผู้ที่มีอาการเศร้าโศกที่เป็นปกติต่อการสูญเสียจะไม่พบอาการนี้

(3) จิตใจและการเคลื่อนไหวเชื่องช้าหรือพลุ่งพล่านกระวนกระวาย (psychomotor retardation or agitation) จิตใจและการเคลื่อนไหวที่ผิดปกติมักจะเป็นสิ่งที่แสดงให้เห็นโรคซึมเศร้ารุนแรง ซึ่งจะไม่พบในอาการเศร้าโศกที่เป็นปกติต่อการสูญเสีย

(4) อาการของโรคที่ชัดเจน (marked psychotic symptoms) ผู้ป่วยโรคซึมเศร้ารุนแรงอาจมีอาการของโรคจิตที่ชัดเจน ได้แก่ อาการประสาทหลอน และความเชื่อหลงผิด ส่วนอาการเศร้าโศกที่เป็นปกติต่อการสูญเสีย ส่วนอาการเศร้าโศกที่เป็นปกติต่อการสูญเสีย อาจจะได้ยินเสียงของคนที่เสียชีวิตได้บ้างแต่ก็เป็นบางครั้ง และมักจะเป็นช่วงแรก ๆ เท่านั้น

นอกจากที่กล่าวมาข้างต้นนี้แล้ว ยังมีลักษณะบางอย่างที่บ่งชี้ว่าในผู้ที่มีอาการเศร้าโศกที่เป็นปกติจากการสูญเสียอาจจะมีโรคซึมเศร้าเกิดขึ้นได้ คือ โรคความผิดปกติเกี่ยวกับความเครียดหลังได้รับบาดเจ็บทางจิตใจ (Post-Traumatic Stress Disorder : PTSD) เป็นโรคที่พบว่ามีความสัมพันธ์และมีสาเหตุมาจากการประสบภัยพิบัติที่รุนแรง การเสียชีวิตที่เกิดขึ้นอย่างรวดเร็วทันที การเสียชีวิตที่ไม่ทันคาดคิดมาก่อน หรือการเสียชีวิตที่ผิดธรรมชาติ ความรู้สึกผิด หรือรู้สึกว่าตนต้องรับผิดชอบกับการเสียชีวิตของบุคคลนั้น ๆ การขาดแหล่งสนับสนุนทางสังคม ความรู้สึกผูกพันใกล้ชิดและพึ่งพาศูนย์บุคคลที่เสียชีวิตเป็นอย่างมาก หรือความรู้สึกสองฝักสองฝ่ายกับบุคคลที่เสียชีวิต หรือการเสียชีวิตของบุตร

โดยทั่วไปแล้วอาการอาจจะเกิดขึ้นหลังจากประสบเหตุ 3-6 เดือน โดยผู้ป่วยจะมีลักษณะอาการที่แสดงให้เห็นว่าเหตุการณ์ดังกล่าวยังคงมีผลกระทบต่อชีวิต ทำให้ไม่สามารถใช้ชีวิตได้ตามปกติ คือ ยังคงรู้สึกถึงเหตุการณ์นั้นอยู่ เช่น คิดถึงเหตุการณ์นั้นบ่อย ๆ ฝันร้ายเกี่ยวกับเหตุการณ์นั้น ๆ และไม่สบายใจ

อย่างรุนแรงเมื่อต้องเผชิญเหตุการณ์ที่คล้ายกัน มีพฤติกรรม หรือความรู้สึกว่าเหตุการณ์นั้นจะเกิดขึ้นอีก และยังพยายามที่จะหลีกเลี่ยงเหตุการณ์ สถานที่ หรือบุคคลที่ทำให้นึกถึงเหตุการณ์นั้น สนใจสิ่งต่าง ๆ ลดลง มีความรู้สึกห่างเหินกับคนใกล้ชิด ไม่สนใจกิจวัตรประจำวัน นอกจากนี้ยังมีอาการไม่สบายที่บ่งบอกถึงความเครียด เช่น นอนไม่หลับ หงุดหงิดง่าย ไม่มีสมาธิ ตกใจง่าย หรือไม่รู้สึกลัวผ่อนคลายตลอดเวลา (เสาวลักษณ์ สุวรรณไมตรี และคณะ ,2547)

สำหรับบุคคลที่ไม่สามารถก้าวผ่านอารมณ์โศกเศร้าจากการสูญเสียได้ ความโศกเศร้าเหล่านี้ก็จะกลายมาเป็นบาดแผลที่ติดอยู่ในใจของบุคคลนั้น ๆ เคธี แครุธ (Cathy Caruth) ศาสตราจารย์ภาควิชาภาษาอังกฤษและวรรณคดีเปรียบเทียบ มหาวิทยาลัยคอร์เนล (Cornell university) กล่าวว่า คำว่า Trauma มาจากคำว่า Wound ในภาษากรีก ซึ่งมีความหมายดั้งเดิมว่า “การบาดเจ็บที่ลุกลามไปทั่วร่างกาย” หลังจากนั้นได้เปลี่ยนเป็นความหมายเชิงจิตวิทยา คือ “บาดแผลที่เกิดขึ้นอยู่ภายในใจ”

แนวคิดเรื่องบาดแผลมีจุดเริ่มต้นจากการใช้ทฤษฎีจิตวิเคราะห์ (Psychoanalytic Thinking) โดยอธิบายถึงว่าเป็นผลจากความรุนแรงที่ไม่สามารถระบุแหล่งที่มาได้ หรืออาจเกิดมาจากประสบการณ์ในอดีต ซึ่งบาดแผลในความหมายนี้เกิดจากรูปแบบความกลัวทางอารมณ์ภายในจิตสำนึก ทำให้เกิดกลไกการป้องกันตัวเอง ผ่านการบิดเบือนกระบวนการรับรู้ เช่น การจัดการและทำความเข้าใจกับประสบการณ์การเจ็บปวด หลังจากนั้นความเจ็บปวดก็จะถูกบิดเบือนไปเพื่อให้จิตใจสงบ แต่ไม่ว่าอย่างไรก็ตามความเจ็บปวดเหล่านั้นก็ยังสามารถปรากฏออกมาได้ เพราะจิตใต้สำนึกจะตอบสนองต่อความเจ็บปวดที่เกิดจากเหตุการณ์เลวร้ายที่ยากต่อการลืม ดังนั้น การหวงคืนความทรงจำจึงเกิดขึ้นเสมอกับผู้ที่มึบาดแผลในใจ (ธรรชาติ เพชรอดิเรก , 2561)

เคธี แครุธ ยังได้อธิบายอีกว่าประสบการณ์บาดแผลว่าเป็นเหมือนภาพหลอนที่รบกวนชีวิตประจำวันของผู้ที่เคยประสบกับเหตุการณ์ที่น่าสะเทือนใจ เนื่องจากพวกเขาไม่สามารถจัดการและให้ความหมายกับสิ่งนั้นได้ บาดแผลเหล่านั้นจึงปรากฏซ้ำ ๆ เพื่อเรียกร้องให้เขาทำความเข้าใจในสิ่งที่เกิดขึ้น และหาทางที่จะรับมือกับมัน เพื่อให้ตัวตนของเขาชัดเจนและต่อเนื่อง แต่หากพวกเขาไม่ได้รับการเยียวยา บาดแผลจะยังคงซ่อนตัวอยู่และปรากฏออกมาเรื่อย ๆ และหากบุคคลนั้นถูกบาดแผลครอบงำ ก็จะทำให้บุคคลเหล่านั้นยึดติดอยู่กับอดีต ไม่สามารถแยกแยะอดีตและปัจจุบันได้ ทำให้พวกเขามีปัญหาในการดำเนินชีวิตประจำวัน (จิรัฐณี กิจการุณ ,2562)

ในทางจิตวิทยา บาดแผลทางใจสามารถแบ่งได้สองประเภทคือ Trauma ซึ่งเป็นเหตุการณ์เดียวที่เกิดขึ้นและจบไปโดยที่เราไม่ทันตั้งตัว มีความรุนแรงมาก อันตรายถึงชีวิต ทำให้เกิดความหวาดกลัว สิ้นหวัง เกิดได้ทั้งจากภัยธรรมชาติ หรือภัยคุกคามจากมนุษย์ และ Complex trauma ซึ่งจะเป็เหตุการณ์ที่

ซับซ้อนเกิดขึ้นซ้ำ ๆ และยาวนานหลายปีติดต่อกันในช่วงวัยเด็กหรือวัยรุ่น เช่น ความรุนแรงในครอบครัว การคุกคามทางเพศอย่างต่อเนื่อง และเมื่อโตเป็นผู้ใหญ่ ถึงแม้เหตุการณ์นั้น ๆ จะจบลงแล้ว แต่ผลกระทบนั้นจะยังคงอยู่ (ฉิชา หลีหเจริญกุล , 2561)

จากการศึกษาแนวความคิดเรื่องการสูญเสียและบาดแผลที่กล่าวมาข้างต้นจะสังเกตเห็นได้ว่า ความสำคัญและผูกพันทางจิตกับสิ่งที่สูญเสียไปนั้น เป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้บุคคลที่เกิดการสูญเสียมีปฏิกิริยามากน้อยต่างกัน แต่ไม่ว่าจะเกิดการสูญเสียในรูปแบบใด พฤติกรรมที่แสดงออกมามักจะต่อเนื่องกัน ซึ่งพฤติกรรมที่แสดงออกที่เกิดจากการสูญเสียที่สำคัญได้แก่ ความรู้สึกเศร้าโศก เสียใจ เรียกได้ว่าเป็นปฏิกิริยาการตอบสนองโดยรวม ซึ่งประกอบด้วยความคิด ความรู้สึกที่มีต่ออารมณ์ที่เป็นทุกข์อันเนื่องมาจากการสูญเสีย

จริงอยู่ที่ไม่ใช่ทุกการสูญเสียที่จะนำมาสู่บาดแผลทางใจ เพราะสำหรับบุคคลที่สามารถปรับตัวกับการสูญเสียได้ พวกเขาจะสามารถดำเนินชีวิตต่อไปได้โดยมองว่าการสูญเสียเป็นเรื่องราวปกติที่ทุกคนบนโลกต่างก็ต้องเผชิญ แต่สำหรับบุคคลที่ไม่สามารถก้าวข้ามผ่านความเสียใจจากการสูญเสียนี้ได้ พวกเขาก็อาจจะต้องเผชิญอยู่กับบาดแผลในใจตลอดเวลา ซึ่งสิ่งเหล่านี้อาจนำไปสู่โรคทางจิตเวชได้ในอนาคต กล่าวคือ อาการของโรคซึมเศร้าหรือโรคความผิดปกติเกี่ยวกับความเครียดหลังได้รับบาดแผลทางจิตใจ

ในลำดับต่อไปผู้วิจัยจะวิเคราะห์บาดแผลทางใจของตัวละครและความเสียใจที่ตัวละครแต่ละตัวต้องเผชิญมาตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน โดยนำรายละเอียดที่เกี่ยวข้องกับความสูญเสีย เรื่องราวในอดีตและชีวิตปัจจุบันของตัวละคร มาวิเคราะห์ร่วมกับแนวคิดเรื่องบาดแผลและการสูญเสียที่ได้นำเสนอไว้ข้างต้น โดยจะวิเคราะห์แยกเป็นทีละตัวละคร ดังนี้

ผลิญาณี : การจากไปของคุณปู่ ผู้เปรียบตั้งทุกสิ่งทุกอย่างในชีวิต

ผลิญาณีเป็นหญิงสาวที่มีชีวิตค่อนข้างจะสมบูรณ์แบบ มีหน้าที่การงานที่ดี และที่สำคัญเธอกำลังจะได้แต่งงานกับคนที่รักเธอในอีกไม่ช้า แต่ทว่าเธอยังมีบางสิ่งบางอย่างที่ค้างคาในใจ ทำให้เธอทำให้เธอตัดสินใจเดินทางมาที่ “ศูนย์รับฝากความเสียใจ” ย้อนกลับไปเมื่อ 18 ปีที่แล้ว เธอสูญเสียคุณปู่จากอุบัติเหตุรถคว่ำ ในอุบัติเหตุครั้งนี้คุณปู่เธอเป็นผู้โชคร้ายที่โดนลูกหลงเนื่องจากไปยืนรอรับเธอที่ข้างถนนพอดี และสิ่งที่ทำให้ความเสียใจของผลิญาณีเพิ่มขึ้นคือก่อนหน้านั้นเธอและคุณปู่เกิดความขัดแย้งกัน ทำให้เธอรู้สึกว่าตัวเองยังติดค้างคำขอโทษกับคุณปู่ ซึ่งเป็นคำขอโทษที่สายเกินไป

ผลิญาณีและปู่มีปากเสียงกันและมึนตึงใส่กันเป็นเวลากว่าหนึ่งอาทิตย์ก่อนที่ปู่จะจากไปโดยที่ไม่ได้รำลา โดยผลิญาณีได้ยื่นเพื่อนบ้านมาทวงหนี้คุณปู่บ่อย ๆ บวกกับอยากให้ปู่ได้มีชีวิตดี ๆ บ้าง เพราะ

ปูบอกกับตนเสมอว่า “ปูยังรอใช้ชีวิตสบาย ๆ อยู่นะ ซึ่งคำพูดนี้ทำให้เธอมักจะรู้สึกแสบร้อนในจมูก จึงอยากที่จะแบ่งเบาภาระโดยการพักการเรียนเพื่อไปหารายได้มาแบ่งเบาภาระปูและอยากให้ปูได้มีชีวิตที่สบาย แต่กลับปูไม่เห็นด้วยกับความคิดของหลุยญาตี ปูไม่ยอมให้เธอต้องห่วงเรื่องเงิน เพราะความปรารถนาของปูคืออยากให้เธอตั้งใจเรียนให้จบจะได้มีงานดี ๆ และหากคนดี ๆ แต่งงานด้วย จะเห็นได้ว่าความขัดแย้งของหลุยญาตีและคุณปูเป็นความขัดแย้งระหว่างคนสองช่วงวัย ซึ่งต่างฝ่ายต่างก็เป็นห่วงและหวังดีซึ่งกันและกัน

ตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา หลุยญาตีต้องใช้ชีวิตอยู่กับบาดแผลในใจ ความเสียใจ และความรู้สึกผิด เธอรู้สึกเสียดายที่ไม่เชื่อฟังปูในวันนั้น แม้ภายหลังสำนึกผิดและคิดได้ ถึงจะไม่ได้ยอมรับแนวคิดปูแต่ก็ปฏิเสธความรักของปูที่มีให้เธอไม่ได้ และเสียดายที่ไม่ทันได้ขอโทษปู ซึ่งในวันที่ปูถูกรถชนเธอเตรียมจะทำอาหารให้ปูทานเพื่อเป็นการขอโทษปูพอดี และสิ่งที่น่าเสียดายมากที่สุดก็คือเธอไม่ได้รำลึกรู้ก่อนที่ปูจะจากเธอไป ปัจจุบันนี้ถึงแม้ว่าเธอจะมีทุกสิ่งทุกอย่างที่เธอต้องการ แต่เธอก็รู้สึกท้อแท้ในใจของเธอนั้นมีอะไรบางอย่างที่ขาดหายไป ความต้องการลึก ๆ ของเธอนั้น เธออยากให้ปูได้เห็นเธอประสบความสำเร็จและอยู่กับเธอในตอนนี้อย่างมีความสุขที่เธอมีชีวิตที่ดีตามแบบที่ปูคอยพร่ำบอกเธอมาเสมอ เพราะหากปูยังอยู่ ปูเองก็จะมีชีวิตที่ดีไปกับเธอด้วย

หลุยญาตีเป็นนับว่าตัวละครที่สามารถปรับตัวกับความสูญเสียได้เร็ว เนื่องจากเธอมีแหล่งสนับสนุนจากครอบครัวและสังคม เธอมีคุณลุงเงินที่เป็นเพื่อนบ้านที่ปูสนิทด้วยสมัครใจอาสาเป็นผู้ปกครองให้กับเธอ เธอมีคุณครูที่ปรึกษาที่ช่วยให้เธอสามารถเปิดอกคุยได้ทุกเรื่อง อีกทั้งเธอได้รับทุนการศึกษาจนถึงระดับมหาวิทยาลัย ซึ่งนับว่าเป็นแหล่งสวัสดิการหนึ่งจากสังคมที่สามารถแบ่งเบาภาระทางการเงินได้อีกด้วย นอกจากนี้เธอยังมีประสบการณ์เกี่ยวกับการสูญเสียในวัยเด็ก คือ การสูญเสียพ่อ

อย่างไรก็ตามหลุยญาตีก็ยังนับว่าเป็นตัวละครที่ไม่สามารถปล่อยวางความเสียใจได้ เพราะเธอยังคงคิดถึงปูเสมอ อย่างที่กล่าวไปข้างต้นว่า ถึงแม้ปัจจุบันเธอจะมีชีวิตที่เพียบพร้อม แต่ในใจเธอก็ยังความรู้สึกเหมือนมีบางสิ่งขาดหายไป เธอยังนึกถึงคุณปูและร้องไห้ในบางครั้ง เช่น ตอนที่รุ่นพี่ที่ทำงานถามเธอเรื่องการไปฮันนีมูน ทำให้เธอนึกถึงปูของเธอและร้องไห้ออกมา เธอตัดสินใจจะไปฮันนีมูนที่ ประเทศสเปน รุ่นพี่ของเธอจึงเอ่ยถึงคาซามิล่า¹ ที่สร้างโดยสถาปนิกที่ชื่อว่าเกาตี² หลุยญาตีเองจึงบอกว่าเธอเองก็ชื่นชอบเกาตีและผลงานของเขาเช่นเดียวกัน และนั่นก็ทำให้เธอก็จะนึกถึงคุณปูของเธอด้วย เพราะครั้งหนึ่งปูของ

¹ Casa Milà หรือ “บ้านสาหร่าย” หนึ่งในสถาปัตยกรรมที่สร้างโดยเกาตี ตั้งอยู่ที่เมืองบาร์เซโลนา ประเทศสเปน

² Antoni Gaudí (ค.ศ.1852-1926) สถาปนิกชาวคาตาลัน เป็นหนึ่งในสถาปนิกที่โด่งดังที่สุดในศตวรรษที่ 19

เธอเคยซั้ตึกในจอที่กำลังฉายรายการท่องเที่ยวสเปนอยู่ ปูบอกว่า “ทำไมถึงมีบ้านทรงพิลึกก็ก้อได้นะ พิ- ลึกจริง ๆ เลย” เธอจำได้แม่น และตั้งแต่นั้นมาคำว่าพิลึกก็ก้อกลายเป็นความทรงจำที่สำคัญที่สุดเวลา เธอนึกถึงสเปนและเกาตี ในขณะที่เดียวกัน การที่เธอนึกถึงสเปนหรือเกาตีแล้วร้องไห้ออกมา ก็เป็นเหมือน การที่บาดแผลทางใจของเธอถูกย่ำเตือนให้ชัดเจนขึ้นมาด้วย

หลันโย่วฉี : การจากไปของคนที่รักทั้งสองคนภายในเวลาใกล้กัน

หลันโย่วฉีกำลังตั้งครรภ์ และมีกำหนดคลอดในอีกสองวันข้างหน้า แต่ก่อนที่เธอจะคลอดลูก เธอตั้งใจอยากจะทำส่งจดหมายที่ศูนย์รับฝากความเสียใจให้ได้ สำหรับหลันโย่วฉี อุบัติเหตุเมื่อ 18 ปีที่แล้ว ทำให้เธอต้องสูญเสียพ่อของลูกในท้องและลูกในท้องของเธอภายในระยะเวลาไล่เลี่ยกัน ในอุบัติเหตุ ครั้งนั้น จางซินจื่อ แฟนหนุ่มของเธอหรือพ่อของลูกในท้องกำลังจะขับรถมาหาเธอ แต่โชคร้ายที่สุดท้าย แล้วเธอและเขาก็ไม่ได้พบกัน ในตอนนั้นเขาไม่ได้เสียชีวิตในทันที แต่ไปเสียชีวิตที่โรงพยาบาล ซึ่งเมื่อเธอรู้ เข้า เธอก็พลอยเป็นลมล้มลงไป ทำให้เธอสูญเสียลูกในท้องอีกคน

ย้อนกลับไปก่อนหน้านี้นี้ หลันโย่วฉีพบกับจางซินจื่อครั้งแรกขณะที่เธอกำลังจ้องมองภาพวาดที่กำลังจัดแสดงอยู่ เขาทั้งคู่สนใจในงานศิลปะเช่นเดียวกัน หลังจากนั้นความสัมพันธ์ของทั้งคู่จึงพัฒนา มา เรื่อย ๆ และคบกัน ในตอนแรกหลันโย่วฉีไม่ทราบฐานะทางบ้านของจางซินจื่อ จนกระทั่งได้พบกับ จางถึง เยี่ยน พ่อของเขา หลันโย่วฉีพบว่าบ้านของจางซินจื่อมีฐานะร่ำรวย ซึ่งต่างจากตนเองมาก อีกทั้งพ่อของ จางซินจื่อยังดูไม่ค่อยต้อนรับเธอเท่าไร อยู่มาวันหนึ่งหลันโย่วฉีพบว่าตนกำลังตั้งท้อง ซึ่งการตั้งท้องครั้ง นั้นทำให้เธอสับสนและกังวลใจ หลันโย่วฉีกังวลเกี่ยวสถานการณ์ในตอนนั้น ด้วยวัยและหน้าที่การงานของ เธอในตอนนั้นที่ยังไม่เหมาะสมที่จะมีลูก ประกอบกับกลัวพ่อของจางซินจื่อจะเข้าใจเธอผิดมากขึ้นไปอีก จากที่ไม่ค่อยเป็นมิตรกับเธออยู่แล้ว เพราะฐานะที่บ้านของเธอและจางซินจื่อต่างกันอย่างลิบลับ ซึ่งต่าง กับจางซินจื่อ ที่ตั้งใจจนเก็บไว้ไม่อยู่

หลังจางนั้นจางซินจื่อจึงขอหลันโย่วฉีแต่งงานที่เกอหลี่ที่เขาและเธอพบกันครั้งแรก แต่หลันโย่วฉี กลับร้องไห้ออกมาและไม่ได้ให้คำตอบจางซินจื่อแต่อย่างใด จางซินจื่อไม่ได้ว่าอะไร เขากลับกอดหลันโย่ว ฉีและบอกกับเธออีกว่าไม่จำเป็นต้องให้คำตอบเขาในตอนนี้อีกได้ เพราะเขาสามารถรอเธอได้เสมอ ซึ่ง หลังจากคืนนั้นพวกเขาก็ไม่ได้เอยถึงเรื่องนี้อีกเลย วันหนึ่งจางซินจื่อพยายามติดต่อเธอ แต่เธอกลับลังเล และไม่ได้รับโทรศัพท์เขา พอติดกับช่วงนั้นเธอเริ่มมีอาการแพ้ท้องแล้วทำให้เธอยิ่งสับสนกว่าเดิม เมื่อถึง เวลาที่เธอจะออกจากที่ทำงานจางซินจื่อก็ไม่ได้โทรมาหาเธออีก และเมื่อเธอตัดสินใจโทรกลับ เขาก็ไม่ได้ รับสายเธอ จนกระทั่งยี่สิบนาฬิกา เธอจึงได้รับโทรศัพท์จากจางถึงเยี่ยนว่าจางซินจื่อรถคว่ำ อาการไม่สู้ดี

แม้เธอจะมาหาเขาที่โรงพยาบาลทัน แต่ทั้งสองก็ไม่ได้รำลាក់และพูดคุยกันเลย เพราะเมื่อจางซินจื่อรับรู้ ว่าเธอมาหา เขาก็จากเธอไปพอดี ส่วนหลันโย่วฉีก็หน้ามืดและล้มลงไป พอตื่นมาอีกทีเธอก็ได้รับรู้ถึงการ สูญเสียครั้งยิ่งใหญ่

หลันโย่วฉีติดค้างคำตอบกับจางซินจื่อในวันนั้น เธอไม่ได้รับโทรศัพท์สายสุดท้าย และที่สำคัญเธอ ยังไม่ได้คุยเรื่องนี้กับเขาอย่างจริงจังเสียที หลังจากที่จางซินจื่อตายไป การสูญเสียทั้งชายที่รักและลูกใน ท้องทำให้เธอให้แทบจะขาดใจ แม้แต่งงานศพของเขาเธอก็ไม่ได้ไปเข้าร่วม เนื่องจากปัญหาสุขภาพและที่ สำคัญเธอเองก็ไม่ได้ถูกรับเชิญให้ไปงานศพของจางซินจื่อ เพราะงานศพของจางซินจื่อให้คนในครอบครัว เข้าร่วมเท่านั้น เธอไม่สามารถทำงานต่อไปได้ ตอนแรกคนในครอบครัวและเพื่อนฝูงยังพอเข้าใจและเป็น กำลังใจให้เธอ แต่ต่อมาพวกเขากลับตำหนิ จนสุดท้ายก็แทบจะทอดทิ้งเธอไป เธอจมปลักอยู่กับอดีตอีก ทั้งตัวเธอเองก็ไม่กล้าเลยสักนิดว่าตนเองจะต้องอยู่แบบนี้ไปอีกนานเท่าไร

แต่วันหนึ่งเธอได้สติและลุกขึ้นมาได้เพราะนึกถึงสภาพการเงินของที่บ้าน เธอเริ่มทำงานและทำ ตัวเองให้ยุ่ง เพื่อที่จะให้วันเวลานั้นผ่านไปโดยเร็ว สำหรับเรื่องความรัก เธอปล่อยวางมันลงหลังจากเธอรัก ๆ เลิก ๆ กับคนที่เธอคบหา จนกระทั่งเธอพบกับสามีคนปัจจุบัน นับตั้งแต่เธอตั้งท้องลูกคนปัจจุบัน อารมณ์ของเธอยิ่งแปรปรวน เธอมักจะรู้สึกหดหู่บ่อย ๆ ทั้ง ๆ ที่ปกติแล้วเธอจะใจเย็นและมีเหตุผล จึง สงสัยใจว่าเป็นอาการของโรคซึมเศร้าก่อนคลอด³ ซึ่งเมื่อปรึกษาคุณหมอ เธอก็สบายใจขึ้นมาบ้าง แต่ อาการกลับไม่ดีขึ้น วันหนึ่งเธอรู้สึกได้ว่าลูกในท้องเตะท้องของเธอเป็นครั้งแรก เธอจึงวางมือทั้งสอง ข้างบนหน้าท้องที่นูนออกมา จู๋ ๆ เธอก็ร้องไห้โดยไม่รู้ตัว เธอคิดถึงลูกที่ด่วนจากไปในอดีต และคิดถึงจาง ซินจื่อ

หากหลันโย่วฉีไม่ได้ตั้งท้องในปัจจุบัน เราอาจจะรู้สึกได้ว่าเธออาจจะไม่ได้สัมผัสความเสียใจที่ มากมายเท่ากับช่วงแรก ๆ ที่เธอสูญเสีย เพราะช่วงแรก ๆ ที่เธอสูญเสียนั้น อาจกล่าวได้ว่าเธอขาดแหล่ง สนับสนุนจากครอบครัวและสังคม กล่าวคือ ในตอนแรกทุกคนต่างก็เห็นใจเธอ แต่พอผ่านไปเรื่อย ๆ ทุก คนกลับตีตัวออกห่างเธอ เมื่อถึงจุดหนึ่งเธอเองก็สามารถลุกขึ้นมาใช้ชีวิตต่อไปได้ ซึ่งส่วนหนึ่งมาจาก ภาระหน้าที่ของเธอด้วยเช่นกัน ที่ทำให้เธอต้องยืนหยัดเพื่อตัวเอง ในเรื่องของชีวิตคู่ หลังจากที่จางซินจื่อ ตาย เธอคิดว่าเธอคงไม่สามารถรักใครและคบกับใครได้จริงจังอีกแล้วจนกระทั่งพบกับสามีคนปัจจุบัน ที่ ทำให้เธอกลับมาศรัทธาในความรักอีกครั้ง และโชคดีสามีเธอเข้าใจเรื่องราวในอดีตของเธออีกด้วย ซึ่งเห็น

³ Antepartum depression พบว่า 1 ใน 4 ของผู้หญิงที่กำลังตั้งครรภ์เป็นโรคนี้อาการคล้ายคลึงกับโรค ซึมเศร้าทั่วไป

ได้ว่าแหล่งสนับสนุนจากครอบครัวและสังคมของเธอนั้นมีความแข็งแกร่งขึ้น แต่แล้วเมื่อเธอต้งท้องลูกคนปัจจุบัน เธอก็รู้สึกถึงเหตุการณ์ในอดีตที่ผ่านมา ทุกอย่างกลับมาย้ำเตือนเธออีกครั้ง ทำให้เธอรู้ว่าแท้จริงแล้วเธอก็ไม่สามารถปล่อยวางความเสียใจนี้ไปได้เลย เรื่องราวที่ผ่านมาทั้งหมดนี้ไม่เคยสิ้นสุดลงอย่างแท้จริง

อ้ายหมิน หรือ จุ้ยอ้ายหมิน : การจากไปของพ่อแท้ ๆ ในวันที่ตนเองลืมตาดูโลก

อ้ายหมิน หรือ จุ้ยอ้ายหมิน กำลังจะขึ้นมหาวิทยาลัยและเธอกำลังจะอายุสิบแปดปีพอดี เธออาศัยอยู่กับแม่ พ่อเลี้ยง และน้องชายต่างพ่ออีกสองคน ส่วนพ่อที่แท้จริงของเธอนั้นจากเธอไปก่อนที่เธอจะลืมตาดูโลกเสียอีก แต่ทั้งนี้ทั้งนั้นเธอก็ได้รับการเลี้ยงดูจากแม่และพ่อเลี้ยงของเธอเป็นอย่างดี และที่สำคัญพ่อเลี้ยงของเธอก็รักเธอเหมือนลูกที่แท้จริง ปฏิบัติกับเธอเช่นเดียวกับน้องชายอีกสองคน แต่ก็มีบ้างบางครั้งที่เราารู้สึกเหมือนว่าเธอเป็นคนอื่นในครอบครัวนี้

ที่สำคัญกว่านั้นเธอมีปมภายในใจอยู่ตลอดมา ตั้งแต่เล็กจนโตเธอไม่เคยฉลองวันเกิดกับแม่และครอบครัวเลยสักครั้ง ซึ่งตอนเด็กเธอนึกว่าแม่ติดธุระ แต่แท้จริงแล้ววันเกิดของเธอก็คือวันตายของพ่อแท้ ๆ ของเธอด้วย เธอจึงได้รู้ว่าที่แท้แม่ก็ไม่สามารถฉลองวันเกิดในวันที่สามี่ของแม่ตายได้ พ่อของเธอเสียชีวิตจากอุบัติเหตุรถคว่ำ โดยพ่อของเธอพยายามจะช่วยชีวิตเด็กชายคนหนึ่งไม่ให้โดนรถชนขณะที่เขากำลังวิ่งตัดข้ามถนน แต่โชคร้ายที่พ่อของเธอกลับโดนรถชนเสียเอง ซึ่งตอนนั้นพ่อของเธอกำลังจะไปหาเธอที่โรงพยาบาลพอดี เพราะแม่เธอกำลังจะคลอดเธอออกมา ทำให้สุดท้ายแล้วพ่อของเธอไม่ทันที่จะได้เห็นเธอ ส่วนอ้ายหมินเองก็ไม่ได้มีโอกาสเห็นหน้าพ่อตัวเองเช่นกัน เธอรับรู้เรื่องราวของพ่อแท้ ๆ ผ่านแม่หรือ จดหมายเก่า ๆ ที่พ่อเขียนให้แม่และรูปถ่ายเท่านั้น แม่บอกเธอเสมอว่า พ่อและแม่พยายามอย่างมากในการมีเธอซึ่งพอแม่รู้ว่าแม่ต้งท้อง พ่อของเธอนั้นดีใจมากและเอาแต่บอกว่าขอแค่เธอแข็งแรงและมีความสุขก็พอแล้ว

พออ้ายหมินโตขึ้นมาหน่อย เธอเริ่มเห็นคนอื่นมีความสุขกับครอบครัวในวันเกิด จนเธอเองก็เรียกร้องอยากจะทำงานวันเกิดที่บ้านบ้าง แต่แม่ของเธอก็ยังไม่อนุญาตอยู่ดี เพราะแม่เอาแต่พูดว่ามันเป็นธรรมเนียมของที่บ้าน ซึ่งนั่นก็หมายความว่าไม่เพียงแต่เธอเท่านั้นที่ไม่ได้ฉลองวันเกิด น้องชายทั้งสองของเธอก็เช่นเดียวกัน ซึ่งน้องชายของเธอไม่รู้เหตุผลในส่วนนี้ แต่สำหรับอ้ายหมินเองเธอก็รู้ดีแก่ใจว่าเป็นเพราะตัวเธอเอง วันหนึ่งเธอพยายามพูดคุยเรื่องนี้กับแม่เพราะเธอรู้สึกไม่ยุติธรรมเอาเสียเลยที่น้องชายทั้งสองของเธอก็พลอยไม่ได้ฉลองวันเกิดในวันเกิดพวกเขาไปด้วย จนทำให้เธอและแม่ทะเลาะกัน พ่อเลี้ยงของเธอเป็นฝ่ายที่เข้ามาคุยกับเธอและพยายามปลอบเธอให้เธอรู้สึกสบายใจขึ้น พ่อเลี้ยงของเธอบอกว่าแต่ละ

คนนั้นมีวิธีเผชิญหน้ากับความเจ็บปวดและเสียใจต่างกัน แต่เธอก็รู้สึก่ววิธีนี้ของแม่ค่อนข้างหตุเพราะมันกระทบถึงเธอและคนอื่น ๆ ด้วย พ่อเลี้ยงของเธอจึงลอบใจเธออีกครั้ง

ความยุติธรรมของพ่อเลี้ยงที่คอยอบรมและปฏิบัติกับเธอเช่นเดียวกับน้องชายทั้งสองคนที่เธอสัมผัสได้อยู่เสมอจึงทำให้เธอรู้สึกปล่อยวางได้ที่ละน้อย แม้อาจจะไม่ได้เติมเต็มในสิ่งที่ขาด แต่อย่างน้อยเธอก็ยังสามารถพักหายใจได้ ท้ายที่สุดแล้วในวันนั้นเธอและแม่ต่างก็ปรับความเข้าใจกัน ทั้งสองต่างขอโทษกันและกัน และที่พิเศษกว่าสิ่งใดคือในปีที่สิบแปดนี้แม่และครอบครัวจะฉลองวันเกิดกับเธอด้วย ซึ่งเธอเองก็ตั้งใจมาก

ตัวละครอ้ายหมินนับว่าโชคดีที่มีแหล่งสนับสนุนจากครอบครัวและสังคมที่แข็งแรง เห็นได้จากการที่พ่อเลี้ยงของเธอลอบใจเธอและคุยกับเธอให้เธอรู้สึกดีขึ้นในยามที่เธอเสียใจ นอกจากนี้ปฏิบัติการต่อการสูญเสียของอ้ายหมินเองก็ไม่ได้รุนแรงในระดับที่มากเกินไป ส่วนหนึ่งอาจจะเป็นเพราะ ว่าตอนที่พ่อจากไปนั้นเธอเองก็ยังไม่ได้อยู่ในวัยที่สามารถรับรู้เรื่องราวเหล่านั้นได้ เธอจะไม่เคยได้พบพ่อแท้ ๆ ของเธอ เธอเพียงแต่ผูกพันกับพ่อของเธอผ่านคำพูดของแม่หรือสิ่งของเท่านั้น เธอได้แต่เก็บซ่อนความเสียใจเอาไว้ แต่เมื่อโตขึ้น เธอก็เริ่มรู้เรื่องราวต่าง ๆ ประกอบกับการที่เธอไม่เคยได้ฉลองวันเกิดกับแม่ ซึ่งเป็นปมปัญหาในใจเธอตลอดมา การที่เธอไม่ได้ฉลองวันเกิดกับแม่และครอบครัวนั้นในนัยยะหนึ่งอาจจะหมายถึงการที่เธอไม่ได้ถูกแม่ยอมรับในการมีอยู่ของเธอ

บาดแผลในใจของอ้ายหมินดูเหมือนจะชัดเจนมากขึ้นกว่าในอดีต เมื่อเธอเริ่มโตขึ้นและสามารถรับรู้เรื่องราวต่าง ๆ ได้ ซึ่งในส่วนนี้อาจมีสาเหตุมาจากการที่แม่ของเธอที่ต้องเผชิญหน้ากับความเสียใจเช่นกัน เพราะวันที่เธอเกิดก็คือวันเดียวกับที่คนรักของแม่หรือพ่อของเธอได้จากไป ซึ่งการที่แม่ของเธอเลือกที่จะไม่จัดงานฉลองวันเกิดให้เธอ ก็เป็นหนึ่งในวิธีเผชิญหน้ากับความเสียใจที่แม่ของเธอได้เลือกใช้

ถึงแม้ว่าก่อนที่เธอจะมาเป็นผู้รับบริการที่ศูนย์รับฝากความเสียใจโดยบังเอิญนั้น เรื่องราวระหว่างเธอและแม่จะคลี่คลายลงแล้ว แต่ลึก ๆ ในใจเธอเองก็ยังคงขาดอะไรไปอยู่ดี ความเสียใจและความต้องการที่อยู่ภายในใจเธอมาตลอดนั้นดูเหมือนว่าจะยังไม่หายไปไหน อ้ายหมินยังคงรู้สึกผิดที่ตนเองเป็นหนึ่งในสาเหตุที่ทำให้พ่อต้องถูกรถชน เธอยังคงคิดถึงและอยากเจอหน้าพ่อที่แท้จริงตลอดมา เธออยากให้พ่อได้เห็นเธอในตอนนี้อันเธอเติบโตมาอย่างดีและแข็งแรง ตามที่พ่อคาดหวังไว้ ยิ่งไปกว่านั้นตอนนี้เธอเองกำลังจะขึ้นมหาวิทยาลัยแล้ว เธอจึงอยากให้พ่อของเธอรับรู้ว่าตัวเองตั้งใจเรียนมาก เธออยากให้พ่อของเธอภูมิใจในตัวเธอ และที่สำคัญที่สุดคือเธออยากบอกให้พ่อรู้ว่าเธอจะได้ฉลองวันเกิดกับแม่เป็นครั้งแรกในชีวิต เธอจะได้ฉลองวันเกิดกับครอบครัวเหมือนคนอื่น ๆ แล้ว

แม่ของอ้ายหมิน : การจากไปของสามีในวันที่ตนคลอดลูกสาว ผู้เป็นดังของขวัญที่รอคอย

จากเรื่องราวของอ้ายหมิน เราสามารถวิเคราะห์บาดแผลของแม่ของเธอได้ด้วยเช่นกัน เพราะไม่ใช่แค่อ้ายหมินที่สูญเสียพ่อไป แต่แม่ของเธอเองก็สูญเสียสามีอันเป็นที่รักในฐานะภรรยาเช่นกัน ทำให้แม่ของเธอมีบาดแผลในใจด้วย สวี้อ้ายอีหรือแม่ของอ้ายหมินได้สูญเสียสามีในขณะที่เธอกำลังคลอดลูก ซึ่งทำให้สวี้อ้ายอีไม่มีโอกาสที่จะพูดคุยและเห็นหน้าสามีเธอเป็นครั้งสุดท้าย ถึงแม้เธอจะได้ให้กำเนิดลูกสาวที่น่ารักอย่างที่เธอรอคอยมาตลอด

การที่วันเกิดของลูกนั้นเป็นวันเดียวกับวันที่สามีเธอเสียชีวิต ทำให้เธอไม่สามารถทำใจที่จะร่วมฉลองวันเกิดกับลูกได้ ถึงแม้ตัวเธอเองก็รู้อยู่แก่ใจว่าลูกสาวของเธอไม่นอยากฉลองวันเกิดกับแม่แบบเพื่อนคนอื่น ๆ มากแค่ไหน นอกจากนี้ เธอยังถือว่าการไม่ฉลองวันเกิดนั้นเป็นธรรมเนียมของบ้าน ทำให้คนอื่น ๆ ในบ้านก็ไม่ได้ฉลองวันเกิดไปด้วย ทุก ๆ วันเกิดของลูกสาว เธอจะหายไป อาจเป็นเพราะเธอไม่สามารถทนเห็นลูกสาวของเธอได้รับของขวัญจากญาติ ๆ หรืออีกนัยยะหนึ่ง อาจเป็นเพราะเธอไม่นิยมปฏิเสธการมีอยู่ของวันเกิดของลูก เพราะตัวเธอเองยังไม่สามารถทำใจได้ ที่สามีเก่าของเธอได้จากไปแบบกระทันหันในวันที่เธอกำลังคลอดลูก ดังนั้น ทุก ๆ ครั้งที่เกิดวันเกิดของลูกสาววนมาถึง นั้น ความทรงจำในอดีตนั้นก็ได้อ้อนกลับมาทิ่มแทงหัวใจของเธอ ทำให้เธอรู้สึกเจ็บปวดทุกครั้ง

แม่ของอ้ายหมินเป็นอีกตัวละครที่มีแหล่งสนับสนุนจากครอบครัวและสังคมที่แข็งแรงเช่นกัน หลังจากที่เธอสูญเสียสามีในวันเกิดของลูกสาวคนแรก เจ็ดปีให้หลังเธอก็ได้แต่งงานใหม่ และได้เริ่มต้นสร้างครอบครัวที่อบอุ่นอีกครั้ง โดยที่ยังให้ความรักกับอ้ายหมินเช่นเดิม อีกทั้งสามีใหม่ของเธอก็เข้าใจเรื่องราวต่าง ๆ ในอดีตของเธอเป็นอย่างดี ความเจ็บปวดของเธอไม่ได้แสดงอาการรุนแรง เพราะเธอยังสามารถเล่าเรื่องราวของสามีเก่าเธอให้กับอ้ายหมินฟังได้ทุกครั้งที่อ้ายหมินถาม อีกทั้งยังย้ำลูกสาวของเธอเสมอว่าอย่าลืมพ่อที่แท้จริง

แต่ทั้งนี้ในใจของเธอก็ยังคงไว้ซึ่งบาดแผลจาง ๆ ในใจ ที่ไม่ได้จากเธอไปไหน บาดแผลนี้ทำให้เธอไม่สามารถฉลองวันเกิดร่วมกับลูกของเธอได้ถึงแม้เธอจะรักลูกสาวของเธอมากก็ตาม สิ่งที่เธอทำได้ก็มีเพียงแต่หนีออกไปที่ไหนสักแห่งในวันนั้น ซึ่งนี่ก็เป็นวิธีเดียวที่จะสามารถจัดการความเสียใจของเธอได้แบบชั่วคราว จนกระทั่งวันเกิดปีที่สิบแปดของอ้ายหมิน เธอและลูกสาวเกิดมีปากเสียงกัน เพราะอ้ายหมินยืนยันว่าปีนี้ออยากฉลองวันเกิดร่วมกับแม่ด้วยจริง ๆ ซึ่งเธอและอ้ายหมินตกอยู่ในสถานการณ์ตึงเครียดสักพัก ก่อนที่จะมาพูดคุยกันถึงปัญหาที่แท้จริง ทำให้เธอได้รู้ว่าการกระทำของเธอในวันเกิดของลูกนั้นได้ทำร้ายจิตใจลูกของเธอตลอดมา รวมถึงลูกชายของเธอกับสามีใหม่อีกสองคนที่ไม่เคยได้ฉลองวันเกิดกับเธอ

ด้วย เธอละลายความรู้สึกของลูกสาวจนลืมนึกไปว่าลูกสาวเองก็คงคิดถึงพ่อแท้ ๆ เช่นกัน สุดท้ายเธอจึงใจอ่อนยอมที่จะร่วมฉลองวันเกิดของอ้ายหมินในปีที่สิบแปดร่วมกันทั้งครอบครัว

อี้จิ้ง หรือ อี้วี่ลี่ : ความผิดพลาดของตนในวัยเยาว์ที่เป็นต้นเหตุของการสูญเสียครั้งยิ่งใหญ่

อี้จิ้งเป็นหัวหน้าวง *ซูเปอร์เปอร์!* เขาชื่นชอบดนตรีตั้งแต่เด็ก ๆ โดยมีวงอู๋เยว่เหียน⁴ เป็นต้นแบบการเดินทางตามความฝันของเขา สิบแปดปีที่แล้วเพลงของวงอู๋เยว่เหียนนั้นได้มอบพลังให้กับเขาในขณะที่เขากำลังพักฟื้นจากเหตุการณ์อุบัติเหตุ ด้วยเหตุนี้เองเขาจึงตั้งใจอยากจะเป็นคนที่สามารถมอบพลังให้กับคนอื่นได้เช่นกัน เขาพยายามตั้งใจฝึกซ้อมอย่างหนักถึงขั้นทำให้เสียการเรียน เดินสายประกวดทั้งในโรงเรียนและนอกโรงเรียน แต่เขาก็ไม่เคยชนะได้อันดับดี ๆ สักครั้ง จนกระทั่งจบบัณฑิตวิทยาลัยในวงได้แยกย้ายกันไป ความฝันของเขาก็ได้สลายตามไปด้วย

จนกระทั่งเขาอยู่ปีหนึ่ง เขาก็ได้ตัดสินใจให้โอกาสตัวเองอีกครั้งโดยการเข้าร่วมรายการประกวดร้องเพลงที่เรียกได้ว่าใหญ่เป็นประวัติการณ์ของไต้หวัน เขาผ่านเข้ารอบได้อย่างง่ายดาย แต่สุดท้ายเขาก็ไม่ได้รับรางวัลอันดับต้น ๆ อยู่ดี แม้แต่สิบคนสุดท้ายก็ยังไม่มียี่ห้อของเขา หลังจากจบรายการ ขณะที่เขาได้แต่ถามตัวเองอีกครั้ง ว่าตนเองมีพรสวรรค์ด้านนี้จริง ๆ หรือไม่ ก็มีค่ายเพลงมาติดต่อเขาและเพื่อนร่วมรายการอีกสี่คนเพื่อก่อตั้งวงบอยแบนด์⁵ ถึงแม้จะไม่ใช่วงดนตรีในแบบที่เขาวาดฝัน แต่เขาก็ตัดสินใจที่จะคว้าโอกาสตรงนี้ จริงอยู่ที่เขาได้เซ็นสัญญาเกี่ยวกับค่ายเพลงแล้ว แต่วงของเขาก็ยังไม่ได้ก่อตั้งอย่างเป็นทางการสักที เขาได้แต่รอและฝึกซ้อมเท่านั้น แม้ว่าสมาชิกคนอื่นจะทยอยออกไปแล้ว แต่เขาก็คงยังรอคอยโอกาสอยู่เสมอ

จนอยู่มาวันหนึ่ง ดั่งโชคชะตาเป็นใจ ผู้จัดการได้บอกกับเขาว่าวง *ซูเปอร์เปอร์!* กำลังจะได้เดบิวต์⁶ แล้ว และเพลงที่เขาแต่งไว้ก่อนหน้านี้ก็จะถูกนำมาใช้ด้วยเช่นกัน ซึ่งในปีถัดมาวง *ซูเปอร์เปอร์!* ก็ได้เดบิวต์อย่างเป็นทางการ แต่ในเริ่มแรกนั้นผลตอบรับก็ยังไม่ดีนัก เรียกได้ว่าอัลบั้มแรกของพวกเขานั้นไม่ประสบความสำเร็จตามที่คาดหวัง ในช่วงแรก ๆ ที่เขายังไม่มีแฟนเพลงมากนัก เขามักจะได้รับจดหมายฉบับหนึ่งซึ่งระบุชื่อถึง “อี้วี่ลี่” ชื่อเดิมของเขาที่น้อยคนนักจะรู้ ข้างในจดหมายเป็นข้อความให้กำลังใจคล้ายกับ

⁴ วงอู๋เยว่เหียน หรือ Mayday เป็นวงดนตรีสัญชาติไต้หวันแนว alternative rock ก่อตั้งในช่วงยุค 90's

⁵ วงดนตรีแนวป๊อปหรือฮิปฮอป ที่ประกอบด้วยคน 3 คนขึ้นไป หรือกลุ่มนักร้องชายล้วน สมาชิกแต่ละคนมีความสามารถในการร้อง การเต้น และร้องเพลงที่อยู่ในกระแสหลัก และมีการแต่งตัวที่น่ากระแสบแฟชั่น

⁶ มาจากคำว่า Debut ของประเทศฝรั่งเศส หมายถึง การแสดง การปรากฏตัวเป็นครั้งแรกต่อสาธารณะชนหรือวงสังคม การปรากฏต่อสาธารณะชนเป็นครั้งแรกของนักแสดงหรือนักกีฬา

ผู้ใหญ่ส่งมา ซึ่งแฟนเพลงคนนั้นลงท้ายชื่อตนเองว่า “แฟนเพลงตัวยง” หลังจากนั้นก็มีจดหมายส่งมาอีก เป็นครั้งคราวพร้อมกับข้อความปิดท้ายประโยคเดิมคือ “อย่าลืมคลายเครียดและเข้มงวดกับตัวเองให้น้อยลงหน่อย เธอเป็นตัวของเธอเองก็พอแล้ว” และจำหน้าของถึงอ้อวีลี เช่นเดิม นานวันเข้าเขาก็เริ่มคุ้นเคยกับการมีอยู่ของแฟนเพลงคนนี้ หลังจากอัลบั้มชุดที่สองของพวกเขาปล่อยออกมา พวกเขาประสบความสำเร็จอย่างมาก กลายเป็นวงบอยแบนด์ชื่อดัง ได้รับการเสนอชื่อเข้าชิงรางวัล และยังได้เดินทางไปโปรโมตที่ต่างประเทศด้วย

อ้อจึงมีความสุขมากที่ได้ทำตามความฝันของตนเองให้เป็นจริง เขาตั้งใจทำงานเรื่อย ๆ จนวันหนึ่งในงานแถลงข่าวอัลบั้มชุดที่สาม ขณะที่พวกเขากำลังเดินทางกลับค่ายเพลง รถตู้ของพวกเขาประสบอุบัติเหตุ หัวของเขาระแทกพื้น ทำให้เขาเป็นคนที่อาการหนักที่สุด หมอให้เขาพักฟื้นสักระยะ ขณะที่เขาแผลอหับ เขาได้ยินเพลงของวงอู๋เยว่เทียน เขารู้สึกเหมือนว่าตนเองได้กลับไปเป็นเด็กประถมที่ชื่อ “อ้อวีลี” อีกครั้ง เสียงดนตรีเริ่มดังขึ้นเรื่อย ๆ สุดท้ายมีแสงวาบขึ้นมาทำให้เขาเสบตา ก่อนที่ภาพจำอันโหดร้ายจากอุบัติเหตุเมื่อสิบแปดปีก่อนจะเข้ามาแทนที่ เขาริบิ้นขึ้นมาทันที เข้าใจเด่นถี่รัวและหายใจไม่ทั่วท้อง ซึ่งหมอบอกว่านี่คือ “อาการผิดปกติที่เกิดหลังจากการเผชิญความเครียดที่สะเทือนใจ”⁷ แต่ภายในใจเขารู้ดีว่า มันไม่ใช่แบบนี้เลย

เขาออกจากโรงพยาบาลหลังจากพักฟื้นสองอาทิตย์ สื่อมวลชนมารวมตัวกันอยู่หน้าโรงพยาบาล ถึงแม้แสงแฟลชจะแยงตาเขาไม่ก็วินาที แต่เขาริบิ้นในสภาพที่หน้าซีด รู้สึกหายใจไม่ทั่วท้องอีกครั้ง ถึงแม้เขาจะกลับมาทำงานในสภาพหน้ากล้องที่ยิ้มแย้มได้ แต่หลังกล้องเขากลับเริ่มพุดน้อยลงและเอาแต่ขังตัวเองไว้ในห้องเมื่อกลับมาบ้าน อาการนอนไม่หลับและซีมเศร้าของเขาหนักขึ้นเรื่อย ๆ สภาพจิตใจของเขาก็แยกลงในทุก ๆ วัน จนในที่สุด แม่ของเขาสังเกตเห็นความผิดปกติ และเข้ามาคุยกับเขาเป็นคนแรก แม่พุดถึงเหตุการณ์อุบัติเหตุรถชนตอนอายุสิบเอ็ดขวบของเขา ที่มีแต่คนในครอบครัวรู้

เมื่อสิบแปดปีที่แล้ว อ้อวีลีประสบอุบัติเหตุรถชน เนื่องจากทะเลาะกับที่บ้าน ในขณะนั้นเขาชื่นชอบวงอู๋เยว่เทียนมาก และอยากไปงานแจกฉายเซ็นวงอู๋เยว่เทียน ซึ่งเขาได้บัตรจากการที่เก็บตั้งชื่ออัลบั้มของวงอู๋เยว่เทียนมาพอดี แต่พ่อของเขาไม่อนุญาต เพราะเขาต้องไปเรียนพิเศษในวันนั้นพอดี เขาเสียใจ

⁷ PTSD (Post-traumatic Stress Disorder) เกิดขึ้นกับผู้ประสบพบเหตุร้ายด้วยตัวเอง หรือเป็นผู้อยู่ในเหตุการณ์และเห็นเหตุการณ์สะเทือนใจนั้นโดยตรง หรือเป็นญาติใกล้ชิดกับผู้ประสบเหตุและได้รับรู้รายละเอียดข้อมูลเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น จนเกิดความเครียดและมีพฤติกรรมบางอย่างที่กระทบต่อการดำเนินชีวิตตามมา

มากและตัดสินใจวิ่งหนีหนีออกจากบ้าน เขาวิ่งไปแบบไม่รู้จุดหมาย และได้วิ่งตัดหน้ารถคันหนึ่ง ทำให้รถพลิกคว่ำและเกิดอุบัติเหตุ ถึงแม้ว่าร่างกายจะไม่บาดเจ็บมาก แต่เขาได้รับผลกระทบทางจิตใจอย่างมาก เนื่องจากอุบัติเหตุครั้งนั้นมีผู้เสียชีวิตถึงสี่คน เขาถูกเพื่อนบ้านตราหน้าอย่างไร้เดียงสาว่า “ฆาตกรฆ่าคน” รวมไปถึงเพื่อนที่โรงเรียนก็เช่นกัน นั่นทำให้เขาฝันร้ายตลอด จนในที่สุดท้ายต้องย้ายบ้านออกไปเพราะไม่สามารถต้านทานต่อสภาพแวดล้อมแบบนั้นได้ และเขาต้องเข้าพบนักจิตบำบัดอยู่เป็นระยะ ซึ่งอุบัติเหตุรถชนในงานแถลงข่าวครั้งนี้ได้ทำภาพให้เหตุการณ์นี้ย้อนกลับมาหาเขาอีกครั้ง เขาตัดสินใจพบจิตแพทย์ แต่ทว่าอาการกลับไม่ดีขึ้น เขาไม่สามารถทำงานได้มีประสิทธิภาพเท่าเดิม ค่ายเพลงจึงขอให้เขาหยุดใช้ยา เพราะมันมีผลต่อหน้าที่การงานของเขา ต่อมากิจกรรมของเขาถูกระงับ แฟนเพลงต่างก็สงสัยว่าเกิดอะไรขึ้น ช่างภาพก็เริ่มจับภาพเขาที่เข้าออกคลินิกจิตเวชได้ และยังสร้างข่าวว่าอาการซึมเศร้าของเขาหนักขึ้น

อยู่มาวันหนึ่ง เพลงของอู๋เยวี่เทียนก็ได้มอบพลังให้เขาอีกครั้ง เขาสามารถเขียนเพลงในอัลบั้มใหม่ต่อได้ ซึ่งผลลัพธ์นั้นเป็นที่น่าพอใจอย่างมาก ขณะที่เขาเข้าไปค่ายเพลงเพื่อรับอัลบั้มใหม่ เขาหยิบอัลบั้มขึ้นมาดู แต่เขาก็กลับร้องให้ออกมา เขารู้สึกขึ้นมาได้ว่าตนนั้นไม่คู่ควรกับวงนี้อีกต่อไปและขอลาออก ทุกคนในทีมนั้นต่างตกใจกับท่าทีของเขา เขารู้สึกว่าตนเองไม่มีสิทธิ์ที่จะสร้างความสุขให้กับคนดูได้ แต่ค่ายเพลงก็ไม่อนุญาตให้เขาออกจากวง และไม่让他เปิดเผยข้อมูลใด ๆ สุดท้ายข่าวนี้ก็รั่วไหลออกไปอยู่ดี การตัดสินใจครั้งนี้มีเพียงแต่แม่ของเขาเท่านั้นที่เคารพการตัดสินใจของเขา ในวันนั้นเองขณะที่เขานั่งรถกลับบ้าน เขานึกถึงตำนานของ “ศูนย์รับฝากความเสียใจ” ขึ้นมา และตัดสินใจไปตามหาที่นั่น โดยที่ไม่ว่าจะสถานที่แห่งนี้จะมีจริงหรือไม่

ถึงแม้ว่าจะทำตามความฝันของตนเองได้ แต่เมื่อเขาประสบอุบัติเหตุอีกครั้ง ภาพจำในอดีตทำให้หวนคืนกลับมา เขาคิดได้ว่าเขาก็แค่คนร้ายที่บังเอิญเป็นผู้เคราะห์ร้ายคนหนึ่งเท่านั้น เขาเป็นต้นเหตุที่ทำให้คนอื่นสี่คนเสียชีวิต ถึงแม้เขาจะมีแหล่งสนับสนุนจากครอบครัวและสังคมที่ดี กล่าวคือ เขามีแม่ของเขาที่คอยอยู่ข้าง ๆ ตลอดมา มีแฟนเพลงมากมาย หรือแม้แต่มีแฟนเพลงผู้รักดีที่ส่งจดหมายมาให้ แต่เขาก็ยังรู้สึกกับสิ่งที่สูญเสียอย่างรุนแรง ถึงแม้ว่าคนที่เสียชีวิตจะไม่ใช่คนในครอบครัวหรือคนใกล้ชิด และตัวเขาเองไม่ได้สูญเสียบุคคลอันเป็นที่รักเหมือนตัวละครอื่น ๆ แต่ที่ผ่านมามีเขาสูญเสียตัวตนของตนเองมาโดยตลอด เขาก็ไม่ได้รู้สึกโล่งใจหรือดีใจได้กับสิ่งที่ตัวเองเป็นอยู่ตอนนี้เต็มที่ ทั้ง ๆ ที่สิ่งนี้คือความพยายามและความฝันเดียวในวัยเด็กของเขา ที่ผ่านมามีเขาคิดว่าดนตรีคือการไถ่บาป แต่แท้จริงแล้วเป็นการหนีปัญหาเท่านั้น เขาเสียด้ายที่ตัวเองในวัยสิบเอ็ดปีหนีออกจากบ้านในคืนที่ทะเลาะกับพ่อและแม่คืนนั้น เขาเสียใจและโทษตัวเองมาตลอด ที่ตัวเองเป็นต้นเหตุของเรื่องทั้งหมด เพราะถ้าเขาละมดระวัง ไม่วิ่ง

ตัดหน้ารถก็อาจจะไม่ต้องเกิดอุบัติเหตุ และไม่มีคนเสียชีวิต เขาตระหนักได้ว่าแท้จริงแล้วภายในตัวของ เขาก็ยังเป็นเด็กน้อยที่รอคอยการให้อภัยมาตลอด

อาจกล่าวได้ว่าตัวละครอั้งหรืออ้อวี่ลีนั้น เป็นตัวละครที่มีบาดแผลชัดเจนที่สุด ความเสียใจของ เขาส่งผลกระทบต่อชีวิตประจำวัน หน้าที่การงาน อีกทั้งผู้ประพันธ์ได้บ่งชี้ชัดเจนว่าตัวละครนี้มีอาการของ โรคซึมเศร้าอย่างชัดเจน คือมีอาการซึมเศร้าและนอนไม่หลับ ซึ่งเป็นหนึ่งในโรคจิตเวช และเขาก็ได้เข้ารับ การ รักษาจากจิตแพทย์ ทำจิตบำบัดและกินยา ตามกระบวนการรักษาของโรค เห็นได้จากตัวอย่างดังนี้

เมื่ออยู่ต่อหน้ากล้องเขายังคงยิ้มแยมอยู่เสมอ แต่เขาเริ่มพูดน้อยลง พอกลับถึงบ้าน ก็เอาแต่ขังตัวเองอยู่ในห้อง อาการนอนไม่หลับและซึมเศร้ายิ่งทวีความรุนแรงขึ้น

(ศุภย์รับฝากความเสียใจ 2563 , 152)

เขาเขียนเพลงไม่ได้อีก สมองไม่แล่น คิดไม่ออกว่าจะต้องเขียนตัวโน้ตไหนออกมา จากเดิมที่ประมาณการไว้ว่าจะปล่อยอัลบั้มที่สี่ในปีหน้าจึงต้องเลื่อนไปอย่างไม่มี กำหนดค่ายเพลงร้อนใจจนแทบเดิน พูดออกมาตรง ๆ ว่าเขามีผลกระทบต่อความคิด ของเขาและขอร้องให้เขาหยุดใช้ยา หยุดไปหาจิตแพทย์ แล้วเขามาเขียนเพลงในห้อง อัดเสียง เดียวก็มีแรงบันดาลใจตัวเอง แต่เขายังคงเอาแต่เที่ยวไปเที่ยวมาระหว่างบ้าน กลับคลินิก แต่ละวันรอคอยที่จะได้กินยาเพื่อหลับเร็วขึ้นอีกหน่อย

(ศุภย์รับฝากความเสียใจ 2563 , 152)

หงเฮ่า หรือ หลี่เฮ่า : การจากไปของพ่อ ผู้เป็นต้นคนที่ทำให้โอกาสและมอบชีวิตใหม่ให้กับเขา

หงเฮ่าเป็นพนักงานที่ศุภย์รับฝากความเสียใจ เขาทำหน้าที่ตรงนี้ต่อจากพ่อของเขา หน้าที่ของเขา คือช่วยดูแลความเสียใจของผู้ที่มาใช้บริการ ซึ่งปกติแล้วเจ้าหน้าที่ศุภย์รับฝากความเสียใจจะไม่สามารถส่ง จดหมายได้ ซึ่งเป็นหนึ่งในกฎของที่นี่ ในอดีตหงเฮ่าเป็นเด็กกำพร้าอาศัยอยู่บ้านเด็กกำพร้า ชื่อเดิมของเขา คือ หลี่เฮ่า จนกระทั่งเขาอายุสามขวบเขาก็ได้เจอกับหงจวิน ว่าที่พ่อเลี้ยงของเขาในอนาคต ในขณะนั้นหลี่ เฮ่าสนิทกับอาสาสมัครคนหนึ่งชื่อเฉินอีหู เพราะหลี่เฮ่าเจอหน้าเธอบ่อยที่สุด แต่นานวันเข้าคนที่หลี่เฮ่า เจอบ่อยมากขึ้นกลับเป็นหงจวิน

ผ่านมาสองปีวันหนึ่งหงจวินก็รับหลี่เฮ่าไปอยู่ที่บ้านเป็นครั้งคราว ซึ่งเป็นเงื่อนไขของการอุปการะ เด็ก จากนั้นก็ค่อย ๆ เพิ่มเวลามากขึ้น แรก ๆ หลี่เฮ่าก็ไม่ค่อยเข้าใจ นึกว่าออกไปเที่ยวเท่านั้น จนเขาเริ่ม

รู้สึกว่ามันไม่ถูกต้อง และร้องไห้อยากกลับไปสถานรับเลี้ยงเด็ก เวลาผ่านไปหรีเฮ้าเริ่มปรับตัวได้ เขาจะกลับไปเยี่ยมสถานเลี้ยงเด็กกำพร้าสัปดาห์ละสองครั้ง แต่เขาก็ไม่เคยได้เจอเงินอีหรืออีก ซึ่งทราบภายหลังว่าเธอไม่ได้เป็นอาสาสมัครแล้ว จนหรีเฮ้าหรือหงเฮ้าในขณะนั้นขึ้นชั้นประถม เขาก็เลิกเที่ยวไปที่สถานรับเลี้ยงเด็กกำพร้า

เขาอาศัยอยู่บ้านกับหงจวินและคุณย่า ในบ้านอาศัยอยู่กันอย่างเรียบง่าย การใช้ชีวิตของหงจวินกับหงเฮ้านั้นเหมือนกับลูกแท้ ๆ ถึงแม้หงเฮ้าจะไม่ได้เรียกหงจวินว่าพ่อในตอนแรก หงจวินเป็นคนใจกว้าง เลี้ยงดูหงเฮ้าอย่างดี แต่ทั้งนี้ทั้งนั้นเขาเข้มงวดกับการเรียนและความประพฤติของหงเฮ้าเป็นพิเศษ ซึ่งหงเฮ้าจะพูดโกหกไม่ได้ นั่นเป็นเพราะหงจวินสอนเขาว่ามันถือเป็นการแสดงความเคารพผู้อื่นและเคารพตัวเองด้วยเช่นกัน ทั้งพ่อและคุณย่าดูแลหงเฮ้าดีมาก เขาเติบโตมาได้โดยไม่รู้สึกรู้ว่าตนเองขาดอะไร เขาจึงแทบไม่เคยนึกว่าตนเองเป็นเด็กที่ถูกเก็บมาเลี้ยงเลย

จนกระทั่งเขาอายุสิบสี่ เขาเป็นมะเร็งตับและต้องปลูกถ่ายตับ โดยทั่วไปการปลูกถ่ายตับจะเลือกตับจากพ่อกับแม่ เพราะโอกาสสำเร็จสูงและไม่ต้องรอนาน ซึ่งเขาไม่สามารถใช้ตับของหงจวินได้ ตอนนั้นเองเขาจึงรู้ว่าเขาไม่ใช่ลูกแท้ ๆ ของหงจวิน สองเดือนหลังจากนั้นมีคนใจดียื่นตีบริจาตับให้เขา หงเฮ้าจึงทำการปลูกถ่ายตับได้สำเร็จ หงเฮ้าไม่ทราบว่ามีใครเป็นคนบริจาคตับให้เขาเพราะพ่อบอกว่าเป็นผู้บริจาคนิรนาม ในที่สุดเรื่องก็จบไปอย่างค้างคาใจ จนเขามาทราบทีหลังในวันพิธีจบการศึกษามัธยมต้น เขาพบกันเงินอีหรือหลังจากที่ไม่ได้พบมานาน ในวันนั้นเงินอีหรือเดินไปส่งเขาที่บ้าน ทั้งสองพูดคุยกัน จนในที่สุดหงเฮ้าจึงได้รู้ความจริงว่าที่แท้เงินอีหรือคือคนที่บริจาคตับให้เขาและนั่นทำให้เขารู้สึกว่า เงินอีหรือคือแม่แท้ ๆ ของเขานั่นเอง เงินอีหรือกับบอกว่าตามจริงแล้วพ่อของเขาไม่รู้ แต่พ่อของเขาไม่ยอมให้เขาและเธอเจอกัน และตอนนี้เธอก็อยากรับเขาไปอยู่ด้วย

เขาแทบไม่เชื่อเรื่องนี้ เพราะพ่อของเขาเองก็บอกว่าพ่อไม่รู้ พ่อของเขาจะไม่โกหกเขาเด็ดขาด อีกทั้งยังโกรธและไม่ยอมรับเงินอีหรือว่าเป็นแม่ของเขา พอหงเฮ้ากลับถึงบ้าน เขาก็ปิดประตูและรีบกลับเข้าห้องตนเอง จนพ่อของเขาเข้ามาหา ตอนแรกเขาไม่ยอมคุยกับพ่อเพราะเขารู้สึกโกรธ จนทั้งสองเริ่มคุยกัน พ่อของเขาบอกว่าตามจริงเขาก็เพิ่งรู้ในเมื่อปีที่แล้ว เขาเองก็ตกใจมากเช่นกัน หงเฮ้าโกรธมาก ที่รู้ว่าเงินอีหรือนำเขามาทิ้งที่สถานเลี้ยงเด็กกำพร้า ทำให้เขาต้องกลายเป็นเด็กที่ไม่มีพ่อแม่ เขาและพ่อคุยกันสักพักจนกระทั่งพ่อขึ้นเสียงใส่เขา เขาจึงร้องไห้ออกมา เขาและพ่อมินตึงกันทั้งช่วงฤดูร้อน เขาออกไปเที่ยวนอกบ้านทั้งวัน หรือถ้าอยู่บ้านก็จะอยู่แต่ในห้อง

ก่อนที่เขาจะเปิดเทอม เขาผ่านไปสถานีรถไฟฟ้าและสังเกตเห็นเคาน์เตอร์หนึ่ง เขาเห็นพ่อของเขายืนอยู่ ทั้งคู่ตกใจเมื่อเห็นกันและกัน ทั้งสองได้มีโอกาสเปิดใจคุยกันอีกครั้ง หลังจากปมปัญหาในใจพวกเขา

คลี่คลาย พ่อของเขาจึงให้เวลาหงเฮ่ากลับไปคิดถึงอีกหนึ่งอาทิตย์ว่าจะทำอย่างไรกับเรื่องแม่ของเขา นอกจากนี้พ่อเขายังเล่าเกี่ยวกับศูนย์รับฝากความเสียหายให้ฟังด้วย ทำให้เขาอยากมาช่วยงานที่นี้บ้าง บทสนทนาของเขากับพ่อในวันนั้นเรียกได้ว่าเป็นการพูดคุยกันนาน ๆ ระหว่างเขาและพ่อเป็นครั้งสุดท้าย เพราะวันเดียวกันนั่นเอง ระหว่างที่เขานั่งอยู่บนโต๊ะอาหารรอพ่อกลับบ้าน คุณย่าก็ได้รับโทรศัพท์ว่าพ่อเขาเกิดอุบัติเหตุ ทันใดนั้นเขารีบไปโรงพยาบาล อาการของพ่ออยู่ในขั้นวิกฤติ หากฟื้นก็จะฟื้นภายในสองวัน หากไม่ฟื้นพวกเขา ก็อาจจะต้องเตรียมใจ วันต่อมา ระหว่างที่เขา กำลังจะกลับไปพักที่บ้าน เขาใจลอยนึกถึงเรื่องราวในอดีตของเขาและพ่อ ภาพที่พ่อโอบไหล่เขาตอนร้องไห้ในวันที่กระต่ายของเขาตายไป ทำให้เขาร้องไห้ออกมา ในวันนั้นเอง เขาก็ยังได้ทำหน้าที่เป็นเจ้าหน้าที่รับฝากความเสียหายแทนพ่อของเขาโดยบังเอิญด้วย และคืนนั้นเวลาสี่สิบเอ็ดนาฬิกา พ่อของเขาก็ได้จากเขาไปอย่างไม่มีวันกลับ เขานึกเสียใจมาตลอดที่ไม่สามารถตอบคำถามพ่อได้

หงเฮ่าเป็นตัวละครที่ดูเหมือนจะต้องซ่อนความเสียหายเอาไว้มากที่สุด เพราะตัวเขาทำหน้าที่เป็นพนักงานรับฝากความเสียหาย ซึ่งเป็นกฎที่ตัวละครนี้ จะไม่สามารถส่งจดหมายกลับไปอดีตได้เหมือนผู้มาใช้บริการที่นี้ได้ แต่ทว่าภายในใจของเขานั้นก็เก็บซ่อนความเสียหายเอาไว้เช่นเดียวกับตัวละครอื่น ๆ หลังจากที่เขาสูญเสียพ่อเมื่อสิบแปดปีก่อน เขาโกรธความอยุติธรรมของโลกใบนี้ ที่ทำให้เขาต้องกลายเป็นผู้ใหญ่อย่างเต็มตัว ต้องกลายเป็นเสาหลักของบ้าน คุณแม่คุณย่า เรียกได้ว่าเขานั้นไม่ได้มีช่วงชีวิตในวัยรุ่นแบบคนอื่นเท่าไร เขา รู้เพียงแต่ว่าเขาต้องเข้มแข็ง

ทุกครั้งที่เขามาทำงานที่ศูนย์รับฝากความเสียหายและเห็นผู้คนเดินออกจากที่นี้ไปพร้อมรอยยิ้ม ความเสียหายของเขาก็เหมือนจะได้รับการเยียวยาไปด้วย เรียกได้ว่าเขาเองก็มีแหล่งสนับสนุนที่ดี ที่ช่วยปลอบประโลมเขาได้ในบางครั้ง เราอาจจะเห็นว่างานของเขาจะช่วยให้คนอื่นบอกลาอดีตได้ แต่ทว่าเขาเองกลับไม่สามารถบอกลามันได้เลย เขาอาจจะต้องเข้มแข็งจากภายนอกอยู่เสมอเมื่อเขาทำหน้าที่ช่วยเหลือผู้ที่กอดเก็บความเสียหายเอาไว้ แต่ภายในใจนั้นเขาเองก็ต้องเผชิญกับความเสียหายอยู่ตลอดเวลา ไม่ต่างจากผู้ที่ใช้บริการเลย เขายังเสียใจและเสียตายที่ไม่ได้ตอบคำถามที่ติดค้างไว้กับพ่อ อีกทั้งยังไม่สามารถไปดูใจพ่อและบอกลาท่านเป็นครั้งสุดท้าย

จางถึงเขียน : การจากไปของลูกชาย ผู้เป็นดังความหวังในชีวิต

จางถึงเขียนเป็นพ่อของจางซินจื่อ แฟนหนุ่มของตัวละครหลันโย่วฉี ในอดีตเขาเป็นคนที่เข้มงวดกับลูก เขาตั้งความหวังเอาไว้กับลูกมาก โดยเฉพาะลูกชายของเขานั้นก็คือ จางซินจื่อ เพื่อที่จะมาสืบทอด

กิจการโรงพิมพ์ของเขา ประกอบกับตอนนั้นเขาเองก็ต้องการย้ายฐานผลิตของโรงพิมพ์ไปเวียดนาม เขาจึงเข้มงวดกับลูกมากเป็นพิเศษ แม้กระทั่งเรื่องการคบหาดูใจของลูก เขาต้องการให้ลูกมีคู่ครองที่สมฐานะ ตอนนั้นจางซินจื่อกำลังคบหากับหลันโย่วฉี ซึ่งหากมองเรื่องฐานะทางบ้านแล้ว เรียกได้ว่าจางซินจื่อและหลันโย่วฉีนั้นไม่คู่ควรเท่าไรนัก อีกทั้งเขายังอยากให้ลูกชายสนใจธุรกิจที่บ้านมากกว่า จึงทำท่าที่ไม่พอใจ ทำให้ทั้งจางซินจื่อและหลันโย่วฉีเองก็ไม่ค่อยสบายใจนัก

แต่หลังจากลูกชายเรียนจบปริญญาโทและรับช่วงกิจการต่อเขาจึงพอใจและยอมไม่ก้าวก่ายลูกชายเรื่องความรัก ซึ่งจางซินจื่อเองก็ดีใจมาก เพราะตอนนั้นหลันโย่วฉีกำลังตั้งท้องลูกของพวกเขา แต่ไม่นานลูกชายของเขาด่วนจากไปด้วยอุบัติเหตุรถชน โดยก่อนที่จางซินจื่อจะประสบอุบัติเหตุ จางซินจื่อได้เข้ามาบอกข่าวเรื่องที่หลันโย่วฉีตั้งท้อง ทำให้เขาและจางซินจื่อได้คุยกันและคลายปมปัญหาระหว่างกัน หลังจากที่จางซินจื่อคุยกับเขาเสร็จ จางซินจื่อก็กำลังขับรถออกไปหาหลันโย่วฉีเพื่อบอกว่าเขาได้คุยกับพ่อของเขาเป็นที่เรียบร้อยแล้ว เพื่อที่จะทำให้เธอไม่ต้องกังวลเรื่องในอนาคต แต่โชคไม่ดีที่จางซินจื่อประสบอุบัติเหตุคว่ำเสียชีวิตก่อน ซึ่งอุบัติเหตุในวันนั้นทำให้มีผู้เสียชีวิตทั้งหมดสี่คน ในตอนนั้นจางถึงเขียนได้รับการกระทบกระเทือนทางจิตใจอย่างมาก จนล้มป่วยและเข้าโรงพยาบาล ทำให้เขาไม่มีโอกาสไปร่วมงานศพของลูกชายตนเอง การที่เขาต้องนอนอยู่บนเตียงผู้ป่วยเรียกได้ว่าเป็นการซ้ำเติมเขาอย่างหนัก และความคิดที่จะไปตั้งโรงงานที่เวียดนามเองก็ต้องหยุดชะงักเช่นกัน

ในตัวละครนวนิยาย ตัวละครจางถึงเขียนดูเหมือนจะเป็นตัวละครที่อบอุ่นที่สุด เขาใจดีและมีส่วนช่วยหลาย ๆ คนในเรื่องนี้ในการจัดการความเสียใจ แต่แท้จริงแล้วเราจะเห็นได้ว่าเขาเองก็มีบาดแผลอยู่ในใจเช่นเดียวกัน เขารู้สึกผิดที่ในอดีตเขาได้ขัดขวางการคบกันของลูกชายและแฟนสาวจนทำให้ทั้งคู่ทะเลาะกัน เขาคิดว่าถ้าเขาไม่ขัดขวางลูกก็คงจะไม่มีอุบัติเหตุรถชน ทำให้ลูกเขาไม่ต้องจากไปก่อนวัยอันควรแบบนี้ เขาเสียใจที่ทำหน้าที่พ่อได้ไม่ดีพอ เป็นห่วงแต่เรื่องธุรกิจที่บ้าน จนละเลยความรู้สึกของลูกทั้งลูกสาวและลูกชาย ซึ่งในตอนนีเขและลูกสาวก็ไม่ค่อยสนิทกัน เพราะอดีตนั้นเขาสนใจลูกชายมากเป็นพิเศษ มากไปกว่านั้นเขายังเสียใจที่ไม่ได้ไปงานศพลูกชาย เพราะหลังลูกชายตายตนก็ป่วยและสุขภาพไม่แข็งแรง เขารู้สึกผิดต่อลูกชายมาตลอดและอยากจะทำอะไรบางอย่างเพื่อทดแทนอยู่เสมอหมายถึงทดแทนผู้เสียหายคนอื่น ๆ ในอุบัติเหตุครั้งนี้ด้วย ซึ่งการกระทำของเขาในเรื่องนี้นั้นดูเผิน ๆ อาจจะดูเหมือนทำเพื่อคนอื่น ขดเซยความเสียหายให้ผู้อื่นมากที่สุดเท่าที่ตนจะทำได้ แต่ในความจริงนั้น ตัวเขานั้นเองเองที่มีบาดแผลที่ภายในใจที่ต้องการได้รับการซ่อมแซม ไม่ต่างจากคนอื่น ๆ

จากการวิเคราะห์บาดแผลและเรื่องราวของตัวละครทั้งหมดที่กล่าวมาข้างต้น สามารถสังเกตได้ว่า ถึงแม้บาดแผลและความเสียใจของตัวละครในนวนิยายเรื่อง “ศูนย์รับฝากความเสียใจ” จะมีสาเหตุมาจากการสูญเสียในเหตุการณ์เดียวกันทั้งหมด แต่ระดับของความสูญเสียนั้น แตกต่างกันไปบ้างและเหตุผลอื่น ๆ ที่เข้ามาประกอบ ไม่ว่าจะเป็น ความรู้สึกหรือความผูกพันต่อสิ่งที่สูญเสีย ประสบการณ์การสูญเสีย บุคลิกภาพและความพร้อม หรือแหล่งสนับสนุนครอบครัวและสังคมของแต่ละตัวละคร ทั้งหมดนี้ล้วนแล้วแต่มีผลกระทบต่อ การสูญเสียของตัวละครทั้งสิ้น และสิ่งที่ผู้วิจัยสังเกตได้อีกคือ สิ่งที่ย้ำเตือนบาดแผลและความเสียใจของตัวละครแต่ละตัวอีกครั้งมักจะเป็นเหตุการณ์ หรือสิ่งของที่ผูกพันกับผู้สูญเสียที่ตัวละครแต่ละตัวได้พบในปัจจุบัน ซึ่งตรงนี้เราจะเห็นได้ว่า ถึงแม้จะเป็นระยะเวลาที่นานกว่าสิบแปดปีแล้ว แต่บาดแผลแห่งการสูญเสียไม่เคยลบเลือนไปจากกันบึ่งภายในจิตใจของพวกเขาเลย

ถึงแม้พฤติกรรมที่บ่งบอกถึงความเจ็บปวดจากบาดแผลทางใจ หรือความเศร้าเสียใจของตัวละครในนวนิยายเรื่อง “ศูนย์รับฝากความเสียใจ” นั้น จะมีความคล้ายคลึงกับลักษณะอาการของโรคซึมเศร้าที่ผู้วิจัยได้กล่าวไปในส่วนของแนวความคิดเรื่องการสูญเสียและบาดแผล โดยเฉพาะเมื่อพิจารณาในเรื่องของระยะเวลา ระยะเวลาที่นานกว่าสิบแปดปีที่บาดแผลของพวกเขา ยังคงฝังอยู่นั้นเป็นระยะเวลาที่ถือว่ายาวนานเมื่อเปรียบเทียบกับความเศร้าเสียใจระดับปกติ แต่ทั้งนี้ทั้งนั้นผู้วิจัยเองก็ไม่สามารถบอกได้อย่างแน่ชัดว่าความเศร้าเสียใจของตัวละครในนวนิยายเรื่องนี้ นั้นเกี่ยวข้องกับโรคซึมเศร้าหรือไม่ เนื่องจากผู้ประพันธ์ไม่ได้กล่าวถึงในส่วนนี้ชัดเจน ผู้ประพันธ์ไม่ได้บอกว่าตัวละครเหล่านี้มีอาการอื่น ๆ ที่ชัดเจนที่พอที่จะบ่งชี้ถึงโรคซึมเศร้า ตามข้อมูลเกี่ยวกับโรคที่ยกตัวอย่างไปได้

อีกทั้งการวิเคราะห์โรคโดยเฉพาะโรคทางจิตเวชนั้นเป็นเรื่องที่ละเอียดอ่อน ต้องใช้ข้อมูลที่ละเอียดและมากพอเกี่ยวกับผู้ป่วย และที่สำคัญต้องพิจารณาโดยแพทย์ผู้เชี่ยวชาญเฉพาะด้านเท่านั้น ซึ่งนวนิยายเล่มนี้เน้นไปที่การนำเสนอเรื่องราวของบาดแผลทางใจและความเสียใจเป็นหลัก เพียงแต่ตัวละครเหล่านี้ต้องเผชิญหน้ากับสิ่งเหล่านั้นมาเป็นระยะเวลาที่นานก็เท่านั้น ทำให้ข้อมูลตรงนี้เพียงอย่างเดียวไม่สามารถบอกได้ว่าตัวละครกำลังเผชิญกับโรคซึมเศร้าอยู่หรือไม่ ยกเว้นตัวละครเดียวที่ผู้ประพันธ์บอกอย่างชัดเจนว่าเขากำลังเผชิญกับโรคซึมเศร้าอยู่คือ อี้จิ้ง หรือ อี้วี่ลี่

จากบาดแผลระดับปัจเจก สู่อุปสรรคขัดแย้งทางค่านิยม

สืบเนื่องจากการที่ได้ทำความเข้าใจตัวบทและวิเคราะห์บาดแผลระดับปัจเจกบุคคลของตัวละคร ในนวนิยายเรื่องนี้ จะสังเกตได้ว่า ความเป็นมาของบาดแผลทางใจของตัวละครแต่ละตัวนั้น ล้วนเกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ในครอบครัวของตัวละครทั้งสิ้น และหากนำข้อมูลเหล่านี้มาวิเคราะห์ร่วมกับบริบททางสังคมของไต้หวันในช่วงเวลาเดียวกันกับในนวนิยาย (ค.ศ.1999) ก็จะพบว่า บาดแผลที่ปรากฏในนวนิยาย เรื่อง “ศูนย์รับฝากความเสียใจ” ไม่ได้เป็นเพียงเรื่องราวระดับปัจเจกบุคคลเท่านั้น แต่ทว่าบาดแผลเหล่านี้ยังเกี่ยวข้องกับเรื่องราวของความขัดแย้งทางค่านิยมในอดีตของสังคมไต้หวันอีกด้วย

ในหัวข้อนี้ผู้วิจัยจะนำกับบริบททางสังคมของไต้หวันมาวิเคราะห์ร่วมกับบาดแผลของตัวละคร เพื่อชี้ให้เห็นว่านอกจากครอบครัวแล้ว ความขัดแย้งทางค่านิยมในยุคเปลี่ยนผ่านการปกครองจากเผด็จการสู่ประชาธิปไตยต่างก็มีส่วนในการก่อร่างบาดแผลและความเสียใจของตัวละครในนวนิยายเรื่องนี้ เช่นเดียวกัน โดยในส่วนแรกผู้วิจัยจะกล่าวถึงพัฒนาการทางการเมืองการปกครองของไต้หวันโดยเริ่มจากปีค.ศ.1949 ซึ่งเป็นปีที่ก่อตั้งรัฐ เพื่อขยายภาพบริบททางสังคมในแต่ละช่วงเวลาได้ชัดเจนยิ่งขึ้น และกล่าวถึงความแตกต่างของค่านิยมทางความคิดที่มีอิทธิพลต่อสังคมไต้หวันในยุคเปลี่ยนผ่านการปกครองสู่ประชาธิปไตย ได้แก่ ค่านิยมวัฒนธรรมเก่าแบบจีนเดิมที่ว่าด้วยแนวคิดขงจื้อ โดยเน้นไปที่แนวความคิดเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างบิดากับบุตรซึ่งเป็นหนึ่งในหลัก “ความสัมพันธ์ทั้งห้า” เพราะมีอิทธิพลสำคัญกับบาดแผลของตัวละครในนวนิยายเรื่องนี้ และค่านิยมวัฒนธรรมใหม่อย่างแนวคิดประชาธิปไตย จากตะวันตก ที่ว่าด้วยเรื่องของสิทธิเสรีภาพและความเท่าเทียม

จากนั้นจะนำแนวความคิดเหล่านี้ไปวิเคราะห์ร่วมกับตัวบทนวนิยายตามลำดับ เพื่อที่จะนำเสนอจุดเริ่มต้นและสาเหตุของบาดแผลระดับสังคมหรือความขัดแย้งทางค่านิยมที่เกิดขึ้นในครอบครัว ระหว่างวัฒนธรรมขงจื้อแบบจีนและวัฒนธรรมประชาธิปไตยแบบตะวันตก ในยุคเปลี่ยนผ่านของประชาธิปไตยในสังคมไต้หวัน

ความเปลี่ยนแปลงทางการเมืองและสังคมของไต้หวันในยุคเปลี่ยนผ่านของประชาธิปไตย

ไต้หวันถือเป็นรัฐที่เพิ่งก่อตั้งใหม่ในปีค.ศ. 1949 โดยรัฐบาลพรรคก๊กมินตั๋ง ซึ่งแยกตัวออกมาจากจีนแผ่นดินใหญ่ด้วยเหตุผลทางการเมืองที่ขัดแย้งกัน หลังจากที่แยกตัวออกมาแล้ว ไต้หวันก็ได้มีการพัฒนาทางการเมืองเป็นของตนเอง แต่ในขณะเดียวกัน วิถีชีวิตและวัฒนธรรมของชาวไต้หวันนั้นก็ยังคงเอาไว้อิงวัฒนธรรมแบบจีนดั้งเดิมด้วย โดยในส่วนนี้ผู้วิจัยจะนำเสนอแนวคิดการพัฒนาทางด้านการเมือง

ของไต้หวัน ตั้งแต่การปกครองแบบเผด็จการสู่การปกครองแบบประชาธิปไตย และการปะทะกันระหว่างวัฒนธรรมแนวคิดขงจื้อแบบจีนเดิมกับแนวความคิดแบบเสรีนิยมแบบประชาธิปไตย

จากเผด็จการสู่ประชาธิปไตยในไต้หวัน

ปีค.ศ.1949 หลังจากที่พรรคก๊กมินตั๋งภายใต้การนำของนายพลเจียงไคเช็คพ่ายแพ้ให้กับพรรคคอมมิวนิสต์จีนซึ่งนำโดยเหมาเจ๋อตงในสงครามกลางเมือง นายพลเจียงไคเช็คก็ได้นำกำลังทหารและประชาชนราวสองล้านคน (ซึ่งส่วนใหญ่ประกอบด้วยเหล่าชนชั้นสูงและพ่อค้า) อพยพหนีมาที่เกาะไต้หวัน โดยตั้งใจจะมาตั้งหลักเพื่อที่จะวางแผนกลับไปครอบครองจีนแผ่นดินใหญ่อีกครั้ง ทั้งนี้ยังได้นำทรัพย์สินมีค่าติดตัวมามากมาย ไม่ว่าจะเป็น ทรัพย์สินส่วนตัว ทองคำที่เป็นทุนสำรองเงินตราของจีน รวมไปถึงทรัพย์สินสมบัติจากพิพิธภัณฑสถานและพระราชวัง ทำให้พรรคคอมมิวนิสต์ประณามบุคคลเหล่านี้ว่าเป็นบุคคลปล้นชาติ การกระทำของพวกเขาทำให้คนจีนส่วนใหญ่เดือดร้อนและยากจน ในเดือนธันวาคมปีเดียวกันนั่นเอง เจียงไคเช็คก็ได้ประกาศอ้างสิทธิการเป็นรัฐบาลที่ถูกต้องของพรรคก๊กมินตั๋งในจีนแผ่นดินใหญ่ พร้อมกับประกาศตั้งกรุงไทเปเป็นเมืองหลวงของจีน ในด้านรัฐบาลพรรคคอมมิวนิสต์ก็ได้กล่าวว่าไต้หวันเป็นส่วนหนึ่งของสาธารณรัฐประชาชนจีนและรัฐบาลก๊กมินตั๋งก็เป็นรัฐบาลที่ผิดกฎหมาย

ในปีค.ศ.1950 ได้เกิดสงครามเกาหลีขึ้น ทำให้สหรัฐอเมริกาสนับสนุนและปกป้องไต้หวันอย่างเต็มที่ เพราะมองว่าคอมมิวนิสต์จีนจะเป็นภัยคุกคามต่อตนเอง อีกทั้งยังยืนยันว่ารัฐบาลก๊กมินตั๋งเป็นรัฐบาลจีนที่มีสิทธิครองที่นั่งในองค์กรสหประชาชาติและในคณะมนตรีความมั่นคงแห่งสหประชาชาติ เจียงไคเช็คปกครองไต้หวันในรูปแบบเผด็จการ โดยประกาศใช้กฎอัยการศึกในการปกครองไต้หวัน มีการผูกขาดอำนาจโดยผู้นำ มีการกดขี่ชนพื้นเมืองของเกาะไต้หวันเดิมและใช้อำนาจกวาดล้างผู้ที่ไม่เห็นด้วยกับรัฐบาลก๊กมินตั๋ง โดยเจียงไคเช็คให้เหตุผลว่าต้องการทำให้บ้านเมืองมีระเบียบ เพราะต้องเตรียมพร้อมที่จะทำสงครามกับจีนคอมมิวนิสต์

ต่อมาในระหว่างปีค.ศ.1966-1974 ประชาชนไต้หวันเริ่มเบื่อหน่ายกับการกระทำของรัฐบาลก๊กมินตั๋งและไม่เห็นโอกาสที่รัฐบาลก๊กมินตั๋งจะสามารถกลับไปเรืองอำนาจที่จีนแผ่นดินใหญ่ได้อีก อีกทั้งไม่มีวิ้ววที่รัฐบาลจีนคอมมิวนิสต์จะยกทัพมายึดเกาะไต้หวันตามที่เจียงไคเช็คเคยอ้างไว้ ประกอบกับช่วงเวลาดังกล่าวเป็นช่วงที่รัฐบาลนิกสัน (Richard Nixon) แห่งสหรัฐอเมริกามีนโยบายผ่อนคลายความตึงเครียดกับจีนแผ่นดินใหญ่ โดยการลดบทบาททางการทหารลงและหันมาร่วมมือกันในด้านเศรษฐกิจสังคมและวัฒนธรรม ทำให้รัฐบาลจีนคอมมิวนิสต์สามารถเข้ามาครอบครองที่นั่งสมาชิกสหประชาชาติแทนไต้หวันได้ คนไต้หวันจึงเรียกร้องให้รัฐบาลหันมาพัฒนาประเทศอย่างจริงจัง

เมื่อถึงปีค.ศ.1975 นายพลเจียงไคเช็คก็ถึงแก่อสัญกรรม ทำให้ลูกชายของเขาหรือ “เจียงชิงกั๋ว” ได้สืบทอดตำแหน่งประธานาธิบดีต่อจากนายพลเจียงไคเช็ค ซึ่งการสืบทอดตำแหน่งนี้ทำให้เกิดเสียงวิพากษ์วิจารณ์อย่างหนาแน่นว่าการกระทำเช่นนี้ไม่ต่างอะไรจากการสืบทอดอำนาจแบบโอรสสวรรค์หรือระบอบจักรพรรดิ ตามธรรมเนียมของราชวงศ์จีนในอดีต ที่ฝ่ายพรรคก๊กมินตั๋งเองเป็นฝ่ายโค่นล้มไป (พรรคก๊กมินตั๋งภายใต้การนำของ ดร. ซุนยัตเซ็น ได้ทำการล้มล้างการปกครองของราชวงศ์ชิงสำเร็จในปีค.ศ.1911 ซึ่งถือว่าเป็นอันสิ้นสุดระบอบจักรพรรดิของจีน) ทำให้ฝ่ายคัดค้านรัฐบาลจึงออกมาประท้วงการละเมิดสิทธิมนุษยชนของรัฐบาลในปีค.ศ.1979 และทำให้ฝ่ายรัฐบาลก๊กมินตั๋งไม่พอใจและใช้อำนาจในการปราบปรามอย่างรุนแรง ในช่วงปีค.ศ.1980 – 1984 ใต้หวันประสบปัญหาทางเศรษฐกิจและรัฐบาลก๊กมินตั๋งเองก็ไม่สามารถแก้ไขปัญหานี้ได้ เมื่อความอดทนของประชาชนลดลง ทำให้เกิดกลุ่มต่อต้านรัฐบาลขึ้นมาหลายกลุ่ม โดยในปีค.ศ.1986 ก็ได้เกิดการก่อตั้งพรรคฝ่ายค้านพรรคแรกขึ้นในใต้หวันคือพรรคประชาธิปไตยก้าวหน้า (Democratic Progressive Party : DDP)

ปีค.ศ.1987 พรรค DDP ก็ประสบความสำเร็จในการเรียกร้องให้รัฐบาลยกเลิกใช้กฎอัยการศึก ประธานาธิบดีเจียงชิงกั๋วถึงแก่อสัญกรรมในปีค.ศ.1988 ทำให้หลี่เต็งฮุยได้เข้ามาดำรงตำแหน่งแทน โดยหลี่เต็งฮุยเป็นประธานาธิบดีคนแรกที่เกิดและโตที่ใต้หวันและประชาชนส่วนใหญ่ในขณะนั้นก็เป็นคนที่เกิดและเติบโตในใต้หวันเช่นกัน มีเพียงคนชราไม่มากนักที่เกิดและอพยพมาจากจีนแผ่นดินใหญ่ สิ่งนี้เองได้กลายมาเป็นจุดเปลี่ยนสำคัญที่ทำให้ใต้หวันไม่มีความคิดอยากที่จะกลับไปครอบครองจีนแผ่นดินใหญ่อีก ทำให้นโยบายหรือเป้าหมายต่าง ๆ ถูกกำหนดมาเพื่อพัฒนาใต้หวันโดยตรง และในปีค.ศ. 1989 ใต้หวันก็ได้จัดการเลือกตั้งขึ้นเป็นครั้งแรกและเป็นการเลือกตั้งครั้งแรกที่มีพรรคการเมืองอื่น ๆ นอกจากพรรคก๊กมินตั๋งลงสมัคร (ณัฐภัทิชชา วิเทศพินิจนัย , 2563)

จากข้อมูลข้างต้นสามารถสรุปได้ว่า ใต้หวันไม่ได้อยู่คู่กับประชาธิปไตยอย่างแท้จริงมาตั้งแต่การเริ่มก่อตั้งรัฐ ซึ่งกว่าใต้หวันจะได้มาซึ่งระบอบการปกครองแบบประชาธิปไตยอย่างแท้จริงนั้นต้องใช้เวลาเกือบ 40 ปี และในระหว่างนั้นประชาชนใต้หวันต้องถูกกดขี่อยู่ภายใต้การปกครองแบบเผด็จการของรัฐบาลก๊กมินตั๋ง จนกระทั่งปีค.ศ.1987 ที่รัฐบาลก๊กมินตั๋งได้ประกาศยกเลิกใช้กฎอัยการศึก และนับตั้งแต่นั้นมาอัตลักษณ์ทางการเมืองจึงเป็นประเด็นสำคัญในการพัฒนาประชาธิปไตย กล่าวคือ มีพรรคการเมืองหลายพรรคและมีการเลือกตั้ง และได้เพิ่มบทบัญญัติต่าง ๆ ในรัฐธรรมนูญ ที่ให้มีการเลือกตั้งสภานิติบัญญัติ สภาแห่งชาติ และประธานาธิบดี และสิ่งที่สำคัญที่สุดคือสิ่งที่ประชาชนมีเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็น สื่อมีพื้นที่เพิ่มมากขึ้น ตลอดจนประชาชนมีเสรีภาพในการเดินขบวนประท้วงในที่สาธารณะ ซึ่งสิ่งเหล่านี้ต่างก็เป็นองค์ประกอบที่แสดงให้เห็นถึงความเป็นประชาธิปไตยอย่างแท้จริง

อาจกล่าวได้ว่าประชาธิปไตยของไต้หวันได้เริ่มเบ่งบานอย่างแท้จริงในยุคสมัยของประธานาธิบดีหลี่เต็งฮุย โดยในสมัยของประธานาธิบดีหลี่เต็งฮุยนั้น ประชาชนได้มีส่วนร่วมในการแสดงออกทางการเมืองได้อย่างเสรี แตกต่างจากอดีตที่ผ่านมาและอาจกล่าวได้อีกว่าประธานาธิบดีหลี่เต็งฮุยเป็นบุคคลสำคัญในการสร้างอัตลักษณ์ทางการเมืองแบบประชาธิปไตยในไต้หวัน ซึ่งส่งผลต่ออัตลักษณ์ทางการเมืองของไต้หวันในเวทีการเมืองระหว่างประเทศด้วย นับนั้นแต่เป็นต้นมา กระบวนการสร้างประชาธิปไตย (democratization) ของไต้หวันก็พัฒนาและก้าวหน้าขึ้นอย่างต่อเนื่องตามลำดับ จนสามารถเป็นที่ยอมรับในระดับการเมืองต่างประเทศ ดังที่ Freedom House^๘ ได้ระบุไว้ในรายงานปีค.ศ. 1999 เป็นต้นมาว่าไต้หวันอยู่ในกลุ่มประเทศที่มี “เสรีภาพ” ซึ่งได้รับการประเมินแล้วว่ามีการเลือกตั้งที่เสรีและเป็นธรรม หรือมีการปกครองแบบประชาธิปไตยอย่างมั่นคงแล้ว (รุ่งทิพย์ จันทรธนะกุล , 2562)

การปะทะกันระหว่างแนวความคิดขงจื้อและประชาธิปไตย

หลังจากพรรคคอมมิวนิสต์จีนได้รับชัยชนะในสงครามกลางเมือง ในปีค.ศ. 1949 พรรคคอมมิวนิสต์ภายใต้การนำของเหมาเจ๋อตงก็ได้สถาปนา “สาธารณรัฐประชาชนจีน” ขึ้น พรรคคอมมิวนิสต์มีเป้าหมายที่จะสร้างสังคมจีนสมัยใหม่โดยการเปลี่ยนแปลงสังคมผ่านระบบคอมมูน เพราะระบบคอมมูนจะทำให้จีนกลายเป็นสังคมนิยมได้อย่างเต็มรูปแบบ นอกจากนี้ยังมีนโยบายปฏิวัติสังคมด้วยการกำจัดรูปแบบสังคม วัฒนธรรม จารีตประเพณีแบบเก่าที่เห็นว่าล้าสมัย โดยเฉพาะการลดบทบาทความสำคัญของศาสนาในสังคมจีน ซึ่งเป็นรากฐานความเชื่อที่มีมาแต่ช้านาน พรรคคอมมิวนิสต์มีความเห็นว่าสิ่งเหล่านี้เป็นเหมือนสิ่งกีดขวางความเจริญของจีน ทำให้คนจีนยึดติดกับระบบศักดินาและชนชั้น จึงต้องการที่จะกำจัดและควบคุมสิ่งเหล่านี้ไม่ให้มีอิทธิพลต่อคนในสังคม

การปราบปรามความเชื่อทางศาสนานี้มีความรุนแรงขึ้นโดยเฉพาะในช่วงปฏิวัติวัฒนธรรม (ค.ศ.1966 - 1976) เหมาเจ๋อตงต้องการให้ประชาชนในประเทศโดยเฉพาะเยาวชน ยึดมั่นในลัทธิมากซ์-เลนิน ทำการต่อต้านระบบทุนนิยม รวมไปถึงแนวคิดดั้งเดิมทั้งแนวคิดขงจื้อ สังคมศักดินา และศาสนา ทำให้เกิดการเผาทำลายศาสนสถานและวัตถุในศาสนาพุทธ คริสต์ อิสลาม เต๋า และขงจื้อ มีการห้ามประกอบพิธีทางศาสนา การไหว้บูชาบรรพบุรุษ การห้ามนักบวชในศาสนาต่าง ๆ แต่งกายและแสดงออกในที่สาธารณะ ที่สำคัญที่สุดคือระบบคอมมูนได้ทำลายความเชื่อเกี่ยวกับระบบครอบครัวแบบเก่าของจีนซึ่งมีผลมาจากลัทธิขงจื้อ โดยเฉพาะหลัก “ความสัมพันธ์ทั้งห้าประการ” ของขงจื้อ ที่ทำให้ชาว

^๘ องค์กรฟรีดอมเฮาส์ (Freedom House) องค์กรเอกชนเพื่อประชาธิปไตยและสิทธิเสรีภาพ

จีนให้ความสำคัญกับระบบครอบครัวและเครือญาติมาก เพราะสำหรับขงจื้อแล้ว ครอบครัวถือได้ว่าเป็นรากฐานที่สำคัญของสังคม

สิ่งเหล่านี้ส่งผลให้สังคมวัฒนธรรมและคนในสังคมไม่ว่าจะเป็นผู้นำพรรค เจ้าหน้าที่ และประชาชนทั่วไปได้รับผลกระทบอย่างรุนแรงในเวลาต่อมา โดยเฉพาะการทำให้ความสัมพันธ์ในครอบครัวเปลี่ยนแปลงไป เพราะระบบคอมมิวนิสต์แยกสถานที่อยู่ของ ชาย หญิง เด็กและคนชรา ตั้งโรงพยาบาลและโรงเรียนเด็กส่วนกลาง เป็นการพยายามทำให้ครอบครัวตัดขาดจากญาติมิตร ปลุกฝังให้เคารพประธานเหมา เจ๋อตงมากกว่าพ่อแม่ (ในภายหลังระบบคอมมิวนิสต์ถูกยกเลิกในปี ค.ศ. 1984) จะเห็นได้ว่าระบบคอมมิวนิสต์มีส่วนทำให้จารีตประเพณีถูกทำลายอย่างมากและเป็นการทำลายที่กระทบไปถึงความคิดและจิตวิญญาณของประชาชนชาวจีน ซึ่งภายหลังแนวคิดขงจื้อขึ้นถูกลูกกลับมาฟื้นฟูใหม่ในประเทศจีนในสมัยของประธานาธิบดีเติ้งเสี่ยวผิง (ศิริพร ดาบเพชร , 2559)

ในขณะที่เดียวกัน ถึงแม้ว่าพรรคก๊กมินตั๋งจะพ่ายแพ้ให้กับพรรคคอมมิวนิสต์และต้องอพยพมายังเกาะไต้หวัน แต่รัฐบาลก๊กมินตั๋งก็ได้สร้างอัตลักษณ์ให้ไต้หวันมีความเป็นจีนเกือบทุกมิติ สำหรับด้านวัฒนธรรม การที่ไต้หวันมีต้นทุนทางวัฒนธรรมสูง ส่วนหนึ่งก็เป็นเพราะสะสมมาจากจีนแผ่นดินใหญ่ด้วย รัฐบาลก๊กมินตั๋งภายใต้การนำของนายพลเจียงไคเช็คได้ให้ความสำคัญกับการศึกษาและเน้นการศึกษาแบบขงจื้อเป็นวัฒนธรรมแห่งชาติ รวมไปถึงการอนุรักษ์และส่งเสริมศิลปวัฒนธรรมจีนและไต้หวันก็ยังคงรักษาสิ่งเหล่านี้ไว้อย่างต่อเนื่องตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน ดังนั้น แนวคิดระบบครอบครัวในสังคมไต้หวันจึงได้รับอิทธิพลมาจากจีนแผ่นดินใหญ่เช่นเดียวกัน เพราะผู้คนที่อพยพมายังไต้หวันพร้อมกับพรรคก๊กมินตั๋งในช่วงก่อตั้งรัฐ ต่างก็เป็นชาวจีนแผ่นดินใหญ่ที่มีความเชื่อและระบบแนวคิดแบบครอบครัวของขงจื้อ เมื่ออพยพมาที่ไต้หวันพวกเขาไม่ได้ถูกห้ามให้นับถือหรือถูกปลุกฝังแนวคิดแบบใหม่เช่นเดียวกับผู้ที่อาศัยในจีนแผ่นดินใหญ่ จึงทำให้วัฒนธรรมแนวคิดเรื่องระบบครอบครัวแบบขงจื้อในไต้หวันนั้นถูกให้ความสำคัญและสานต่อมายังรุ่นสู่รุ่นอย่างไม่ขาดสาย

แนวคิดเรื่องระบบครอบครัวนี้ปรากฏในหลัก “ความสัมพันธ์ทั้งห้าประการ” ของหลักปรัชญาขงจื้อ ที่ว่าด้วยการนำมาซึ่งสังคมที่มีความสงบสุข ประกอบไปด้วย ความสัมพันธ์ระหว่างผู้ปกครองกับผู้ใต้ปกครอง ความสัมพันธ์ระหว่างบิดากับบุตร ความสัมพันธ์ระหว่างสามีภรรยา ความสัมพันธ์ระหว่างพี่กับน้อง และความสัมพันธ์ระหว่างมิตรกับมิตร ความสัมพันธ์ทั้งห้าประการดังกล่าวแสดงให้เห็นถึงความเป็นตัวตนของแต่ละคนที่ผูกติดกับบทบาทเฉพาะที่แสดงออกถึงความสัมพันธ์ระดับต่าง ๆ และถ้าเมื่อไหร่ที่ความสัมพันธ์ของแต่ละบุคคลเกิดการเปลี่ยนแปลง บทบาทของบุคคลนั้น ๆ ก็จะเปลี่ยนแปลงตามไปด้วย

ความสัมพันธ์ภายในครอบครัวนั้นว่าเป็นความสัมพันธ์ขั้นพื้นฐานที่ขงจื้อให้ความสำคัญมากที่สุด เพราะสามารถเป็นต้นแบบให้กับความสัมพันธ์ในระดับที่สูงขึ้นไป และหากสมาชิกในครอบครัวคนใดคนหนึ่งมีปัญหา ครอบครัวนั้นก็จะมีปัญหา และทำให้สังคมมีปัญหาตามมาด้วย ขงจื้อจึงสร้างบรรทัดฐานให้ปัจเจกบุคคลรู้จักหน้าที่ภายในครอบครัวของตนเองเป็นอันดับแรก สังเกตได้ว่าสามในห้าของหลักความสัมพันธ์ทั้งห้าประการได้กล่าวถึงความสัมพันธ์ในครอบครัว ได้แก่ ความสัมพันธ์ระหว่างบิดากับบุตรชาย ความสัมพันธ์ระหว่างสามีภรรยา และความสัมพันธ์ระหว่างพี่กับน้อง โดยความสัมพันธ์ทั้งสามรูปแบบนี้จะยึดถือคุณธรรมที่ต่างกันออกไป ได้แก่ ความกตัญญู ความซื่อสัตย์ และความเคารพตามลำดับ และสำหรับรูปแบบความสัมพันธ์ในครอบครัวตามแนวคิดขงจื้อที่ได้กลายมาเป็นส่วนหนึ่งของบาดแผลของตัวละครในนวนิยายเรื่อง “ศุนย์ร่บฝากความเสียใจนั้น” นั้น จะเน้นไปที่ความสัมพันธ์ระหว่างบิดากับบุตรชายเป็นหลัก

คุณธรรมที่ความสัมพันธ์ระหว่างบิดามารดากับบุตรหรือบิดากับบุตรชายจะต้องยึดถือคือ “ความกตัญญู” โดยเน้นไปที่บทบาทของบุตรพึงปฏิบัติต่อบิดามารดา ครอบครัว และวงศ์ตระกูล ความกตัญญูยังถือว่าเป็นปัจจัยหนึ่งในการกำหนดคุณค่าของสังคมจีน เพราะสำหรับสังคมจีนแล้วครอบครัวถือเป็น “รากเหง้า” ของความเป็นมนุษย์ โดยผู้ที่มีความกตัญญูจะต้องปฏิบัติต่อบุพการีตามขนบจารีตตามหลักที่ว่า “เมื่อบิดามารดายังมีชีวิตอยู่ ก็รับใช้ท่านตามขนบจารีต เมื่อท่านสิ้นแล้ว ก็ทำพิธีตามธรรมเนียม และพึงเช่นไหว้ตามประเพณีด้วย” ขงจื้อได้เขียนคัมภีร์เรื่องความกตัญญู (เซี่ยวจิง) ขึ้นในศตวรรษที่สามก่อนคริสตกาล มีสาระสำคัญคือให้ลูกหลานได้ยึดเป็นแนวปฏิบัติต่อบิดามารดาหรือผู้มีพระคุณที่ยังมีชีวิตอยู่และล่วงลับไปแล้ว โดยความกตัญญูขั้นต้นที่บุตรพึงปฏิบัติคือการไม่ทำร้ายหรือทำอันตรายต่อร่างกายของตนเอง แม้แต่เส้นผมเพียงเส้นเดียวหรือผิวหนัง เพราะถือว่าเป็นสิ่งที่บิดามารดามอบให้ ดังนั้นลูกหลานก็ควรรักษาเอาไว้ให้ดีด้วย ดังนั้น เพื่อเป็นการตอบแทนบุญคุณท่านที่เอาใจใส่และเลี้ยงดูเรามา การกระทำใด ๆ ก็ตามที่เป็นไปเพื่อความสุขของบิดามารดานั้นถือเป็นสิ่งผู้มีความกตัญญูพึงกระทำ

สำหรับชาวจีนแล้ว การได้รับยกย่องว่าเป็นลูกกตัญญูถือเป็นเกียรติยศอย่างสูงในชีวิตทั้งต่อตนเองและวงศ์ตระกูล โดยความกตัญญูเป็นหลักการทางคุณธรรมและจริยธรรมที่ขงจื้อพัฒนาขึ้นมาบนพื้นฐานความรักระหว่างบิดามารดากับบุตรที่มาจากความรู้สึกและสัญชาตญาณของมนุษย์ก่อนแล้วจึงส่งเสริมให้เป็นคุณธรรมหลักที่มนุษย์ควรยึดถือในภายหลัง เพราะมนุษย์จะรู้จักการรักผู้อื่นเมื่อมีปฏิสัมพันธ์อยู่นอกบริบทของครอบครัวตามแนวคิด “มนุษย์ธรรมคือการรักมนุษย์” แต่ความรักในนี้หมายถึงไม่ใช่ความรักที่จะสามารถมอบให้ทุกคนได้อย่างเท่าเทียมกัน เพราะรักที่ดีตามนิยามของปรัชญาขงจื้อคือ “รักที่มีลำดับชั้น” โดยจะต้องมอบความรักแก่บิดามารดา พี่น้อง และญาติมาเป็นอันดับแรกแล้ว

จึงจะมีความรักให้แก่มวลชนและสิ่งอื่น ซึ่งจะเห็นได้ว่าแม้ปรัชญาขงจื้อจะส่งเสริมความรักต่อมนุษย์ แต่ในขณะเดียวกันก็สะท้อนให้เห็นถึงการนึกถึงผลประโยชน์ต่อวงศ์ตระกูลเป็นอันดับแรก

ความกตัญญูตามหลักปรัชญาขงจื้อนั้นถูกวางไว้บนพื้นฐานและบริบทสังคมแบบศักดินาของจีนโบราณ ที่ให้ความสำคัญกับลำดับชั้นทางสังคม หลักคิดความกตัญญูจึงเป็นปฏิสัมพันธ์ภายใต้การจัดวางโครงสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบิดามารดากับบุตร แต่มักจะถูกกล่าวรวมเป็น “บิดากับบุตร” ในลักษณะแบบบน-ล่าง โดยให้บิดาอยู่ในสถานภาพสูงสุด ในการจัดวางโครงสร้างประเภทนี้ยังมีปัจจัยด้านอื่นเป็นองค์ประกอบอยู่อีกด้วย กล่าวคือ เมื่อมองภาพรวมในครอบครัว บิดาเป็นผู้ที่มีสถานภาพสูงสุดในบ้านและมีอำนาจเหนือสตรีผู้เป็นภรรยา เนื่องจากสังคมจีนโบราณได้รักษาวัฒนธรรมการเซ่นไหว้บรรพบุรุษไว้อย่างเหนียวแน่น และด้วยความที่เป็นสังคมเกษตรกรรมขนาดเล็กที่ต้องพึ่งแรงงาน ผู้ชายจึงเป็นกำลังหลักในการผลิต ส่งผลให้ผู้ชายมีบทบาทที่สำคัญในสังคมทั้งบทบาทสามีผู้เป็นหัวหน้าครอบครัว บิดาผู้ปกป้องดูแลบุตร ผู้อบรมถ่ายทอดภูมิปัญญาเกี่ยวกับการผลิตและผู้นำในการทำพิธีบูชาบรรพบุรุษ จึงกล่าวได้ว่า สำหรับครอบครัวแล้วนั้น ผู้ชายจะมีอำนาจสูงสุดทั้งในบทบาทการเป็นสามีและบิดา นอกจากนี้ความสัมพันธ์ระหว่างบิดากับบุตรชายเปรียบเสมือนความสัมพันธ์ระหว่างผู้นำครอบครัวจากรุ่นหนึ่งไปยังรุ่นต่อไปด้วย เพราะแผนนัยยะของการแบกรับภาระความรับผิดชอบของการสืบสายเลือดของวงศ์ตระกูลให้ดำรงอยู่ ส่วนผู้หญิงที่มีฐานะต่ำกว่าผู้ชายก็จะมีบทบาทเป็นศรีภรรยาและมารดาผู้ประเสริฐ แต่ทั้งนี้มารดาก็ยังคงอยู่ในสถานภาพที่สูงกว่าบุตร เพียงแต่มีบทบาทที่ต่างจากบิดา คือ บิดาจะอยู่ในฐานะ “ผู้สูงศักดิ์” ส่วนมารดาอยู่ในฐานะ “ผู้เมตตากรุณา”

เมื่อบิดามารดามีอำนาจเหนือบุตร ทำให้บิดามารดา (ครอบครัวถึงปู่ย่าตายายซึ่งเป็นญาติผู้ใหญ่) มีสิทธิ์ในการกำกับดูแลบุตรทุกด้าน ไม่ว่าจะเป็นอำนาจในการอบรมสั่งสอน อำนาจในการจัดการทรัพย์สิน และอำนาจในการจัดหาคู่ครองให้บุตร ส่วนผู้เป็นบุตรก็ต้องเคารพ เชื่อฟังและปฏิบัติตามคำสั่งสอนถึงแม้ว่าตนจะไม่เห็นด้วย แต่เมื่อใดที่บุตรมองว่าบิดามารดาทำในสิ่งที่ผิด อันเป็นพฤติกรรมที่ไม่น่าส่งเสริม เช่น การลักขโมย หรือการทำร้ายร่างกายผู้อื่น บุตรก็สามารถกล่าวตักเตือนได้เช่นกัน แต่ยังคงต้องคำนึงถึงความเคารพอยู่เสมอ ต้องตักเตือนอย่างสุภาพเพื่อไม่ให้เกิดความขุ่นข้องหมองใจในภายหลัง เพราะหากบุตรเชื่อฟังคำสั่งทุกอย่างโดยไม่นึกถึงความชอบธรรม นักคิดสำนักขงจื้อจะมองว่าเป็นการ “กตัญญูอย่างโง่เขลา” อย่างไรก็ตาม หากบิดามารดาไม่เชื่อฟังคำตักเตือนของบุตร บุตรก็ต้องให้ความเคารพต่อการตัดสินใจเหล่านั้น (มาลินี คัมภีร์ญาณนนท์ , 2552) , (เอกพลณัฐ ญัฐพิทธานนท์ , 2553) (ชมพูนิกข์ ณ นคร , 2557) , (สุวัฒน์ ทาสุนทร , 2559) , (อดิชาติ คำพวง , 2562)

จากค่านิยมเรื่องระบบครอบครัวตามหลัก “ความสัมพันธ์ทั้งห้าประการ” ของขงจื้อ สามารถสรุปได้ว่า ระบบครอบครัวตามแนวคิดขงจื้อนั้นให้ความสำคัญกับบทบาทหน้าที่ของผู้ชาย หรือ ลูกชายเป็นหลัก ซึ่งแสดงให้เห็นถึงระบบชายเป็นใหญ่ตามแบบสังคมจีนในสมัยศักดินา ดังนั้น บทบาทหน้าที่ของเพศหญิง หรือ ลูกสาว ในระบบครอบครัวนั้นจะถูกให้ความสำคัญน้อยกว่า หรือบางครอบครัวก็อาจจะไม่ให้ความสำคัญเลย ระบบชายเป็นใหญ่ตามแบบสังคมจีนในสมัยศักดินาได้ตีกรอบแนวคิดเกี่ยวกับบทบาทของเพศหญิงว่าต้องรับใช้และเชื่อฟังคำสั่งของผู้ชาย สังเกตได้จากความสัมพันธ์ในครอบครัว หากเกิดเป็นลูกสาวจะต้องเชื่อฟังคำสั่งของพ่อแม่อย่างเคร่งครัด ต้องสุภาพอ่อนโยน ไม่ออกนอกกลุ่มนอกรทาง ไม่ออกความเห็นใด ๆ ที่จะทำให้ครอบครัวเกิดความขัดแย้ง มีหน้าที่รับผิดชอบงานบ้านงานเรือน นอกจากนี้ลูกสาวมักจะไม่ได้รับทรัพย์สินสมบัติหรือมรดกจากครอบครัว เพราะเมื่อถึงวัยที่ต้องแต่งงาน ก็ต้องออกจากบ้านไปอยู่บ้านสามี ซึ่งหากได้รับการแบ่งมรดกจากครอบครัวอาจจะทำให้เกิดความวุ่นวายในอนาคต และเมื่อเข้าไปอยู่บ้านสามีก็ต้องเคารพสามีและเชื่อฟังสามี ต้องทำหน้าที่เป็นทั้งภรรยา แม่ของลูก และลูกสะใภ้ที่ดี ต้องคอยปรนนิบัติหน้าที่อย่างดีไม่ให้ขาดตกบกพร่อง เช่นนั้นจึงจะสามารถทำให้ครอบครัวสงบสุขได้ สิ่งเหล่านี้แสดงให้เห็นว่า คำสอนของขงจื้อนั้นได้ตีกรอบหน้าที่และกดทับผู้หญิงในสังคมจีนอย่างมาก

สำหรับแนวความคิดแบบประชาธิปไตย เป็นแนวความคิดทางการเมืองการปกครองที่ได้รับอิทธิพลจากโลกตะวันตก อับราฮัม ลินคอล์น (Abraham Lincoln) ประธานาธิบดีสหรัฐอเมริกาคนที่ 16 ให้ความหมายของประชาธิปไตยว่า “ประชาธิปไตยเป็นการปกครองของประชาชนเพื่อประชาชน” เป้าหมายของประชาธิปไตยคืออำนาจอธิปไตยเป็นของประชาชน ประชาชนมีสิทธิมนุษยชนในด้านต่าง ๆ มีเสรีภาพ มีความเสมอภาค และมีความเป็นภราดรภาพร่วมกัน สำหรับวิธีการของประชาธิปไตยคือการที่ประชาชนสามารถมีส่วนร่วมทางการเมือง ไม่ว่าจะมีส่วนร่วมด้วยตนเองหรือผ่านผู้แทนราษฎร ประชาชนมีสิทธิในการเลือกตั้งอย่างเสรีและยุติธรรม รัฐบาลมาจากการเลือกตั้งระหว่างพรรคการเมืองและบริหารประเทศตามสัญญาประชาคมที่ให้ไว้ ปกครองประชาชนโดยกฎหมายของรัฐ มีความชอบธรรมในการตรากฎหมาย และทุกคนจะเสมอภาคกันใต้กฎหมาย

โดยความสัมพันธ์ระหว่างเป้าหมายและวิธีการของประชาธิปไตยคือ การปกครองโดยยึดตามเสียงข้างมาก แต่ก็ไม่ละเลยต่อความคิดเห็นของเสียงข้างน้อย มีการแบ่งแยกอำนาจแต่ก็ถ่วงดุลกัน และส่งเสริมกันในการกิจเพื่อส่วนรวมของอำนาจนิติบัญญัติ บริหาร และตุลาการ ประชาชนจะได้รับความคุ้มครองด้านสิทธิมนุษยชนและจะได้รับความยุติธรรมจากรัฐ รวมทั้งมีสิทธิที่จะเข้าถึงการบริการ

สาธารณชนจากรัฐบาลอย่างเสมอภาค ได้รับการช่วยเหลือกันและกันระหว่างชายหญิงในการทำกิจกรรมสังคม (โชคชัย สุทธาเวศ , 2560)

มากไปกว่านั้นแนวคิดแบบประชาธิปไตยแบบตะวันตกยังปรากฏให้เห็นอยู่ในรูปแบบความสัมพันธ์ของครอบครัวด้วย ซึ่งเป็นสิ่งที่ตรงข้ามกับหลักความสัมพันธ์ในครอบครัวของหลักขงจื้อ ตามแบบวัฒนธรรมจีนดั้งเดิมที่ได้นำเสนอไปข้างต้น ความเป็นประชาธิปไตยในครอบครัวนั้นจะให้ความสำคัญกับการเคารพในสิทธิของปัจเจกบุคคล ส่งเสริมให้แต่ละคนมีความเป็นตัวของตัวเอง ตัดสินใจทำอะไรต่าง ๆ ด้วยตนเอง แนวคิดแบบประชาธิปไตยในครอบครัวนั้นไม่ได้ให้ความสำคัญกับลำดับขั้นในครอบครัวกลับกัน สมาชิกในครอบครัวต้องมีความรัก ความเมตตา ความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ มีการทะนุถนอมน้ำใจ ให้ความสำคัญกับทุก ๆ คนเท่าเทียมกัน ไม่ว่าจะเพศหญิงหรือชาย ผู้ที่มีอายุมากกว่าหรือน้อยกว่า ต่างก็ต้องเปิดใจรับฟังความคิดเห็นและเคารพในสิทธิส่วนบุคคลซึ่งกันและกัน และที่สำคัญหัวหน้าครอบครัวต้องไม่มีพฤติกรรมที่มีลักษณะเผด็จการ เพราะจะเป็นการสร้างบุคลิกแบบเผด็จการขึ้นภายในครอบครัว ซึ่งอาจส่งผลเสียต่อสังคมและระบบการเมืองต่อไป (ลิขิต ธีรเวคิน , 2562)

ช่วงเวลาที่ได้หวนอยู่ในยุคเปลี่ยนผ่านของประชาธิปไตยนั้น เป็นช่วงเวลาเดียวที่โลกกำลังเข้าสู่ยุคโลกาภิวัตน์ (ตั้งแต่ช่วงปลายศตวรรษที่ 20 เป็นต้นมา) ซึ่งเป็นสถานะที่สังคมมีความเป็นสากลและไร้พรมแดน มีการเชื่อมโยงกันในหลาย ๆ พื้นที่ทั่วโลก ไม่ว่าจะเป็ด้านเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม ซึ่งปัจจัยสำคัญที่ทำให้เกิดกระแสโลกาภิวัตน์คือ เทคโนโลยีสารสนเทศ โดยเฉพาะอินเทอร์เน็ตที่ทำให้เข้าถึงข้อมูลข่าวสารต่าง ๆ ของโลกได้อย่างสะดวกสบายมากขึ้น ทั้งนี้กระแสโลกาภิวัตน์ยังส่งผลในระดับปัจเจกบุคคลด้วยเช่นกัน ทำให้บุคคลมีความเชื่อมโยงกับโลกภายนอกได้ง่ายขึ้น เช่น การที่บุคคลหนึ่งสามารถรับรู้ข้อมูลข่าวสารได้หลายช่องทางและหลากหลายที่มาากขึ้น ย่อมทำให้บุคคลนั้นเกิดการตั้งคำถามกับข้อมูลใหม่ ๆ ที่พวกเขาได้รับ ส่งผลเกิดการเปลี่ยนแปลงทางความคิด ทศนคติ พฤติกรรม รวมถึงมีอัตลักษณ์ที่เปลี่ยนไป (พรณพิลาศ กุลติลิก , 2560)

หากเราพิจารณาดูจากข้อมูลข้างต้นจะสังเกตได้ว่า การเปลี่ยนแปลงทางสังคมและการเมืองของไต้หวัน ไม่ว่าจะเป็แนวความคิดแบบประชาธิปไตยหรือกระแสโลกาภิวัตน์ ทั้งสองสิ่งนี้ต่างก็ส่งผลต่อความคิดและวิถีชีวิตของปัจเจกบุคคลทั้งสิ้น ทำให้บุคคลตระหนักถึงความสำคัญในสิทธิเสรีภาพของตนเองและสามารถเข้าถึงข้อมูลข่าวสารต่าง ๆ ในสังคมมากขึ้น มากไปกว่านั้นยังทำให้ผู้คนเรียนรู้ที่จะแสดงความคิดเห็นของตนเองและกล้าที่จะตั้งคำถาม และการที่อิทธิพลแนวคิดประชาธิปไตยจากโลกตะวันตกได้เผยแพร่มายังไต้หวัน ซึ่งเป็นพื้นที่ที่ถูกวัฒนธรรมเดิมอย่างวัฒนธรรมขงจื้อฝังรากลึกและสืบ

ต่อมาอย่างยาวนานนั้น ย่อมทำให้ค่านิยมแบบเก่าถูกท้าทายอำนาจโดยค่านิยมแบบใหม่อย่างแนวคิดประชาธิปไตยแบบตะวันตก

บาดแผลทางมรดกวัฒนธรรมในนวนิยายเรื่อง ศูนย์รับฝากความเสียใจ

เมื่อวิเคราะห์บาดแผลและความขัดแย้งของตัวละครในนวนิยายเรื่อง “ศูนย์รับฝากความเสียใจ” ร่วมกับบริบทสังคมของไต้หวันก็พบว่า การเปลี่ยนแปลงทางการเมืองของไต้หวันส่งผลให้เกิดความขัดแย้งและบาดแผลนี้ด้วย แนวคิดแบบขงจื้อที่ฝังรากลึกอยู่ในสังคมไต้หวันมาเป็นเวลานานที่ปรากฏให้เห็นในนวนิยายเรื่องนี้คือแนวคิดเรื่องหลักความสัมพันธ์ในครอบครัวระหว่างบิดากับบุตร ซึ่งในเวลาต่อมาแนวคิดนี้ได้กลายมาเป็นบาดแผลและสร้างความเจ็บปวดให้กับตัวละครที่ถูกกดขี่อยู่ภายใต้ความสัมพันธ์เชิงอำนาจในครอบครัว โดยผู้วิจัยจะขอเรียกสิ่งนี้ว่า “บาดแผลทางมรดกวัฒนธรรม”

โดยในส่วนนี้ผู้วิจัยจะนำข้อมูลเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงทางการเมืองและสังคมไต้หวันในยุคเปลี่ยนผ่านของประชาธิปไตยที่ได้เสนอไว้ในข้างต้น มาวิเคราะห์กับบาดแผลและความเสียใจของตัวละครในเรื่อง “ศูนย์รับฝากความเสียใจ” โดยจะนำเสนอบาดแผลจากความสัมพันธ์ระหว่างบิดากับบุตรตามแนวคิดขงจื้อที่ปรากฏในนวนิยายและความขัดแย้งทางค่านิยมแบบวัฒนธรรมขงจื้อและวัฒนธรรมประชาธิปไตยภายในครอบครัว ทำให้เกิดเป็นเสรีภาพของปัจเจกบุคคลและความเจ็บปวดท่ามกลางความแตกต่างทางค่านิยม เพื่อให้เห็นภาพของบาดแผลทางมรดกทางวัฒนธรรมได้ชัดเจนมากยิ่งขึ้น

บาดแผลจากความสัมพันธ์ระหว่างบิดากับบุตรตามแนวคิดขงจื้อที่ปรากฏในนวนิยาย

จากการวิเคราะห์บาดแผลระดับปัจเจกบุคคลของตัวละครในนวนิยาย ผู้วิจัยมีความเห็นว่า สาเหตุหนึ่งของการเกิดบาดแผลของตัวละครในนวนิยายเรื่อง “ศูนย์รับฝากความเสียใจ” นั้น มีความเกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ระหว่างบิดากับบุตรชาย (ที่รวมถึงบิดามารดาและบุตร ปู่ย่า ตายายและหลานเหลน) ตามหลัก “ความสัมพันธ์ทั้งห้า” ของขงจื้อ ที่แสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์เชิงอำนาจในครอบครัวตามระบบแนวคิดแบบขงจื้อ ที่ให้ความสำคัญต่อความกตัญญูต่อบิดามารดา ให้ความสำคัญกับลูกชายและตีกรอบหน้าที่และกดทับผู้หญิงในสังคม เห็นได้จากตัวอย่างดังต่อไปนี้

โรงพิมพ์หลายแห่งทยอยกันไปตั้งหลักใหม่ในเวียดนามกันได้หลายปีแล้ว หลังจากจางถึงเยือนไต้หวันตรงจนตกผลึกแล้ว ก็ตัดสินใจว่าจะทุ่มสุดตัวเดินหน้าลุยต่อ เพียงแต่อายุมากแล้ว ภาระหน้าที่ย่อมตกอยู่ที่ลูกชายของเขาอย่างเลี่ยงไม่ได้ จางชื่นจื้อรู้มาตั้งแต่เด็กแล้วว่านี่คือชะตาชีวิตของเขา ต่อให้

เขาจะชอบศิลปะมากกว่าก็ตาม ทว่าเขายังเลือกเรียนคณะบริหารธุรกิจตามหน้าที่อยู่ดี แม้จะคิดต่อต้าน แต่ก็รู้ยูลึก ๆ ว่าเป็นกิจการที่คณปู้ของเขาเป็นคนก่อตั้งขึ้นมา เขาไม่อาจเลือกทำอะไรตามอำเภอใจได้ พ่อของเขานั้นหัวโบราณ ให้ความสำคัญกับการสืบทอดกิจการและคู่ครองที่สมฐานะกับลูกชาย ต่อให้พ่อรักและเอ็นดูน้องสาวเขามากแค่ไหนก็ไม่ยอมให้เธอมารับช่วงต่ออยู่ดี

(ศุนย์รับฝากความเสียใจ 2563 , 88)

จากตัวอย่างข้างต้นแสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์เชิงอำนาจระหว่างบิดาและบุตรชาย โดยพ่อมีอำนาจมากกว่าลูกชาย พ่อจะทำหน้าที่อบรมและสั่งสอนลูกชาย รวมไปถึงวางแผนแนวทางการดำเนินชีวิตให้กับลูกชายของตนเองไปจนถึงอนาคต เห็นได้จากที่จางถึงเขียนต้องการให้ลูกชายของตนเองหรือจางซิ่นจื่อสืบทอดกิจการของวงศ์ตระกูลและมีคู่ครองที่ดี สมฐานะ เพื่อที่จะสามารถส่งเสริมกันได้ในอนาคต ส่วนจางซิ่นจื่อผู้เป็นบุตรชายก็มีหน้าที่เชื่อฟังตามคำสั่งของพ่ออย่างเคร่งครัด จากตัวอย่างจะเห็นว่าถึงแม้จางซิ่นจื่อจะชอบศิลปะมากกว่า แต่ก็เลือกเรียนคณะบริหารธุรกิจเพื่อมาต่อยอดกิจการของที่บ้าน ในภายภาคหน้า การกระทำเช่นนี้ของจางซิ่นจื่อเป็นการกระทำตามหลักคุณธรรม “ความกตัญญู” ตามแนวคิดของขงจื่อ

และการที่จางถึงเขียนให้ความสำคัญกับลูกชายมากกว่าลูกสาว ไม่ต้องการให้ลูกสาวรับหน้าที่สืบทอดกิจการ ก็แสดงให้เห็นถึงการที่จางถึงเขียนให้ความสำคัญกับเพศชายในบทบาทผู้นำตามแนวคิดของขงจื่อ นอกจากนี้จางถึงเขียนยังให้ความสำคัญกับการเลือกคู่ครองของลูกชายของตนเองด้วย เขาต้องการให้ลูกชายแต่งงานกับคนที่สมฐานะ เพื่อที่จะสามารถส่งเสริมลูกชายของเขาได้ทั้งในหน้าที่การงานและครอบครัวได้ในอนาคต ดังนั้น การที่เขาทำตัวไม่เหมาะสมในตอนที่จางซิ่นจื่อพาหลันโย่วฉีมาพบเท่ากับเป็นการปฏิเสธคนรักของลูกชายตนเองด้วย เพราะเขารู้ว่าคนรักของลูกชายคนนี้เป็นคนที่ มีฐานะครอบครัวต่ำกว่าครอบครัวของเขามาก หากในอนาคตทั้งสองคนแต่งงานกันและภรรยาของลูกชายได้กลายมาเป็นส่วนหนึ่งของครอบครัวหรือมาอาศัยอยู่ในบ้านของเขาแล้ว อาจจะทำให้ภาพลักษณ์ของครอบครัวเขาเปลี่ยนไปในทางลบ

“จึ้นลูกไปถามพ่อก็แล้วกัน ถ้าพ่อให้ไป เราก็ก่อน” หลินย่าวีบอกพลางลูบศีรษะลูกชาย

(ศุนย์รับฝากความเสียใจ 2563 , 160)

“คือว่า... หลินย่าวีลั้งเล วันนั้นตรงกับวันเริ่มเรียนพิเศษของเสี่ยวลี่พอดีค่ะ แต่ฉันคิดว่าวันแรก...”

“ไม่ได้! แม่ถูกขัดจังหวะด้วยเสียงเข้มของพ่อทันใด เป็นเด็กเป็นเล็กมัวแต่บ้านกร้ออะไรกันวันหลัง ยังมีโอกาสได้ลายเซ็นอีก พ่อไม่ให้ไป”

“พ่อ... อี้อวีลี้ น้ำตาาร่วงทันที ผมขอร้อง แค่นี้ครั้งเดียว... ผมจะตั้งใจเรียน...”

“ตอนนี้ยังบ้ำขนาดนี้ ต่อไปอีกแล้วใหญ่ หนังสือหนังหากไม่ต้องเรียนมันแล้วสินะ!”

(ศุนย์รับฝากความเสียใจ 2563 , 160-161)

ตัวอย่างข้างต้นเป็นอีกตัวอย่างหนึ่งที่แสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์เชิงอำนาจระหว่างบิดาและบุตรชาย ซึ่งหน้าที่ของพ่อคือการอบรมและสั่งสอนลูกให้มีระเบียบวินัย มีความรู้ และรับผิดชอบในหน้าที่ของตนเอง เพื่อที่จะไม่เป็นภาระต่อสังคม จากตัวอย่างจะเห็นได้ว่า ถึงแม้ว่าอี้อวีลี้จะอ่อนนวยพรพ่อเท่าไร แต่พ่อของอี้อวีลี้ไม่อนุญาตให้เขาไปงานแจกลายเซ็นของวงอู๋เยว่เทียน เพราะตรงกับวันแรกที่เขาต้องไปเรียนพิเศษ ซึ่งพ่อของอี้อวีลี้ใช้อำนาจของความเป็นพ่อที่อยู่เหนือกว่าลูก มาใช้ในการตัดสินใจสถานการณ์ดังกล่าว โดยเขาไม่ต้องการให้อี้อวีลี้ขาดเรียนพิเศษ แสดงให้เห็นว่าเขาให้ความสำคัญด้านการศึกษาของลูกมาก เขาต้องการให้ลูกใส่ใจด้านการเรียนมากกว่าเรื่องอื่น ๆ เพื่อจะได้มีชีวิตที่ดีในอนาคต แต่ในขณะที่เดียวกัน เขาก็ได้ทำร้ายจิตใจของลูกชายโดยไม่รู้ตัว

อีกทั้งเราจะยังสังเกตเห็นความสัมพันธ์ระหว่างสามีและภรรยาตามหลักความสัมพันธ์ของขงจื้อที่แสดงให้เห็นถึงความคิดแบบชายเป็นใหญ่ โดยแนวความคิดดังกล่าวแฝงอยู่ในความสัมพันธ์ระหว่างพ่อและแม่ของอี้อวีลี้ โดยผู้เป็นภรรยาจะเชื่อฟังและเคารพสามี ไม่ได้เถียงเพื่อทำให้เกิดความขัดแย้งภายในครอบครัว แม้ว่าในใจของตนจะมีความรู้สึกเห็นใจและเมตตาจากตัวอย่างเราจะเห็นว่าถึงแม้ว่าแม่ของอี้อวีลี้จะพยายามพูดกับพ่อของอี้อวีลี้ที่เป็นสามีของเธอแล้ว แต่ก็ไม่ได้ผล มิหนำซ้ำเธอยังไม่ทันได้พูดจนจบประโยค สามีของเธอก็ขัดจังหวะขึ้นมาด้วยความโมโหเสียแล้ว จะเห็นได้ว่าท้ายที่สุดแล้วเธอก็ต้องเคารพการตัดสินใจของพ่อของอี้อวีลี้ผู้เป็นสามีอยู่ดี ซึ่งแสดงให้เห็นว่าสังคมชายเป็นใหญ่ได้ลดทอนบทบาทของเพศหญิงในครอบครัว ตีกรอบหน้าที่ความเป็นภรรยาและแม่ของลูก ทำหน้าที่เป็นผู้ตาม มีหน้าที่ดูแลลูกให้ดีอีกทั้งยังต้องเคารพสามีของตนเอง

“แม่อีกพูดไปแล้วนะว่าบ้านเราไม่มีธรรมเนียมฉลองวันเกิด”

“แม่คะ หนูขออ้อ...”

“ไม่ได้ก็คือไม่ได้” จู่ ๆ แม่อีกก็หันหน้าพร้อมทำเสียงเข้มขึ้นมาทันที เรื่องนี้ไม่ต้องเอามาพูดกันแล้ว

“น้ำตาของอ้อยหมีนร่วงเผาะลงมา”

(ศูนย์รับฝากความเสียใจ 2563 , 112)

ตัวอย่างข้างต้นเป็นสถานการณ์ของตัวละครอ้อยหมีน ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์เชิงอำนาจระหว่างบิดากับบุตร แต่ในกรณีนี้ก็กล่าวถึงความสัมพันธ์ของมารดาและบุตร โดยที่แม่มีอำนาจเหนือกว่าลูก และด้วยความที่สามีมักของเธอซึ่งเป็นพ่อแท้ ๆ ของอ้อยหมีนได้เสียชีวิตไปแล้ว เธอจึงมีหน้าที่เป็นทั้งผู้สูงศักดิ์และผู้เมตตาภรรยาสำหรับลูกสาวของเธอ ซึ่งสามารถออกคำสั่งให้ลูกเชื่อฟังและปฏิบัติตามสิ่งที่เธอพูดได้ และลูกก็ต้องทำตามคำสั่งของแม่ (ถึงแม้ภายหลังเธอจะแต่งงานใหม่และสามีใหม่ของเธอก็ดูแลอ้อยหมีนเหมือนลูกแท้ ๆ ก็ตาม) โดยตัวละครอ้อยหมีนนั้นไม่เคยได้ฉลองวันเกิดกับครอบครัวเลย เพราะวันเกิดเธอตรงกับวันที่พ่อแท้ ๆ ของเธอเสียชีวิต ทำให้แม่ไม่สามารถทำใจฉลองวันเกิดให้กับเธอได้ และการที่สามีของเธอตายในวันที่เธอคลอดลูกก็เป็นเหตุผลในการเกิดบาดแผลของแม่เช่นกัน ดังนั้นแม่จึงไม่เคยจัดงานวันเกิดให้กับเธอรวมไปถึงคนอื่น ๆ ในบ้านด้วย โดยจะอ้างว่าเป็นธรรมเนียมของบ้าน

เธอก็ต้องทำตามคำสั่งของแม่มาตลอด ถึงแม่ในใจเธอจะอยากฉลองวันเกิดกับครอบครัวแบบเพื่อนคนอื่น ๆ ก็ตาม เธอไม่สามารถขัดคำสั่งของแม่ได้ ซึ่งในความสัมพันธ์เชิงอำนาจระหว่างเธอและแม่ ถึงแม่ทั้งคู่จะเป็นเพศหญิง แต่เราก็สามารถวิเคราะห์ได้ว่าการใช้อำนาจความเป็นแม่กับเธอนั้น ส่วนหนึ่งก็มีสาเหตุมาจากการที่แม่ของเธออยู่ภายใต้อำนาจของเพศชายในสังคมชายเป็นใหญ่ด้วยเช่นกัน เพราะนอกจากที่แม่ของเธอจะมีบทบาทเป็นแม่แล้ว ยังมีบทบาทเป็นภรรยาและเป็นลูกสาวที่เติบโตมาภายใต้สังคมที่ได้รับอิทธิพลจากความคิดแบบขงจื้อซึ่งถูกกดทับจากทุก ๆ คนในครอบครัวเช่นเดียวกัน ดังนั้นความสัมพันธ์เชิงอำนาจระหว่างอ้อยหมีนและแม่เป็นความสัมพันธ์เชิงอำนาจแบบการที่ลูกอยู่ภายใต้อำนาจของผู้ที่ถูกกดทับจากสังคมอีกทีหนึ่ง

“วางใจเถอะ ไม่มีอะไรหรอก ลุงเงินก็คนกันเองทั้งนั้น ไม่ต้องเป็นห่วง ๆ เรื่องค่าเทอมปู่เตรียมไว้เรียบร้อยแล้ว หลานแค่ตั้งใจเรียนก็พอ ได้ยินไหม ปู่ยังรอใช้ชีวิตสบาย ๆ อยู่นะ”

“แล้วหลิเตียนชิงก็หัวเราะหือ ๆ อีกครั้ง

“อ้อ ได้คะ” หลิเจยาก็พยักหน้า เริ่มมื่อคำไปด้วยความอดใจ

(ศูนย์รับฝากความเสียใจ 2563 , 30)

“วิธีที่จะทำให้ปู่สบายใจและมีความสุขที่สุดก็คือไปโรงเรียนตั้งใจเรียนหนังสือให้ดี
หางานดี ๆ ทำจากนั้นก็หาคนดี ๆ สักคนแต่งงาน มีลูก นี่สิถึงจะเป็นความปารถนาของปู่”

(ศูนย์รับฝากความเสียใจ 2563 , 32)

เรื่องราวของหลี่จยาถี้และปู่แสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์เชิงอำนาจระหว่างบิดากับ
บุตร ซึ่งในกรณีนี้หมายถึงความสัมพันธ์ระหว่างปู่กับหลานสาว หลี่จยาถี้อาศัยอยู่กับปู่สองคน ซึ่งปู่เลี้ยงดู
หลี่จยาถี้ด้วยตัวคนเดียวมาตั้งแต่เด็ก ๆ ดังนั้นสำหรับหลี่จยาถี้แล้วปู่จึงเป็นทั้งเป็นผู้สูงศักดิ์และผู้เมตตา
กรุณาเช่นกัน โดยที่ปู่มีอำนาจเหนือหลานสาวและมีอำนาจสูงสุดในบ้าน หลี่จยาถี้จึงต้องเชื่อฟังคำสั่งของ
ปู่โดยตลอด เช่น การที่ปู่ของเธอไม่ให้เธอทำอาหารเพราะอยากให้เธอไปอ่านหนังสือทำการบ้านแทน ส่วน
หนึ่งก็เป็นเพราะปู่เคยผิดหวังในตัวลูกชายหรือพ่อของหลี่จยาถี้มาแล้ว

ในอดีตตอนที่พ่อของหลี่จยาถี้ยังอยู่ ปู่เข้มงวดและทุ่มเทในการเลี้ยงดูพ่อของหลี่จยาถี้
มาก และด้วยความที่ปู่สูญเสียภรรยาไปตั้งแต่พ่อของหลี่จยาถี้อายุเพียงแปดขวบเท่านั้น ทำให้ปู่อยากจะ
ชดเชยความขมขื่นของลูกที่ไม่มีแม่ด้วย ปู่ทำงานอย่างหนัก เพราะปู่คิดว่านั่นคือการแสดงความรักในแบบ
ของเขาคือมีต่อลูก ปู่เลี้ยงดูลูกโดยเชื่อว่า “การเลี้ยงดูอย่างเข้มงวดสามารถสร้างลูกกตัญญูได้” แต่
ความสัมพันธ์ของเขาและลูกชายนับวันยิ่งห่างเหิน พ่อของหลี่จยาถี้เริ่มติดเพื่อนและผีนเรียนเรียนต่อจบ
จนมัธยมต้นจากนั้นก็ไม่เรียนต่ออีก แต่ปู่ก็ยังตั้งความหวังว่าวันหนึ่งถ้าลูกชายของเขาผ่านเกณฑ์ทหารและ
ได้รับการอบรมอาจจะดีขึ้นกว่านี้ได้ ดังนั้นจึงให้ลูกชายไปเกณฑ์ทหาร แต่สุดท้ายลูกชายเขาก็คบเพื่อน
เลวในกองทัพและทำตัวเหลวไหลมากกว่าเดิม หลังจากปลดประจำการก็ไม่ยอมทำงาน เที่ยวเล่นไปวัน ๆ
จนกระทั่งลูกชายของเขาใกล้จะสี่สิบปี เขาใช้เงินก้อนสุดท้ายที่มีเพื่อไปสู่ขอสะใภ้ชาวเวียดนามคนหนึ่ง
เพราะเห็นว่าถ้าลูกชายได้แต่งงานและมีลูกอาจจะมีความรับผิดชอบมากขึ้น แต่ก็ไม่เป็นดังที่ปู่คาดหวังไว้
อีกทั้งการมีสมาชิกในบ้านเพิ่มขึ้นยิ่งทำให้ภาระค่าใช้จ่ายเพิ่มมากขึ้นด้วย วันหนึ่งตอนที่หลี่จยาถี้อายุสาม
ขวบ รู่ ๆ แม่ของเธอก็หนีออกจากบ้านไป พ่อก็โวยวายเสียงดัง ปู่จึงพาหลี่จยาถี้ออกไปด้านนอกแต่กลับ
บ้านมาก็ไม่เจอพ่ออีกแล้ว เธอมารู้ทีหลังว่าแม่ของเธอหนีกลับไปเวียดนามส่วนพ่อก็ประสบอุบัติเหตุ
เสียชีวิตเพราะเมาสุราในคืนนั้น

ปูจิ้งคาตหวังในตัวเธอและให้ความรักกับเธออย่างเต็มที่ เพราะในอดีตปูทำหน้าที่พ่อได้ไม่ดีพอ ไม่สามารถอบรมสั่งสอนลูกให้เป็นคนดีได้ ดังนั้นถึงแม้หลี่จยาถี้จะเป็นหลานสาว แต่เธอก็เป็นเพียงความหวังเดียวของปู เพราะปูจิ้งจำเป็นต้องพึ่งพาเธอในอนาคต ปูต้องการให้เธอตั้งใจเรียนและเรียนหนังสือเก่ง ๆ เพื่อที่จะมีหน้าที่การงานที่ดีและได้แต่งงานกับผู้ชายที่ดี ๆ และมีลูกด้วยกัน สิ่งเหล่านี้เป็นความปรารถนาของปูที่มีต่อหลี่จยาถี้ จากตรงนี้จะเห็นถึงลักษณะความคิดของปูตามแบบลักษณะของสังคมชายเป็นใหญ่ อันดับแรกในฐานะพ่อ ปูต้องการทำหน้าที่พ่อให้ดีที่สุด อบรมสั่งสอนลูกให้เป็นคนดี และกตัญญูรู้คุณ เมื่อแต่งงานมีลูกก็มีความรับผิดชอบต่อครอบครัว ตามลักษณะของความสัมพันธ์ระหว่างพ่อกับลูกชายในแนวความคิดขงจื้อ ส่วนในฐานะปูนั้น ถึงแม้ปูต้องการให้หลานสาวมีหน้าที่การงานทำ แต่ก็ยังคาดหวังให้เธอแต่งงานกับผู้ชายดี ๆ และมีลูก แสดงให้เห็นถึงความคาดหวังในบทบาทของภรรยาและแม่ในตัวหลานสาวด้วย

จากตัวอย่างทั้งสี่ตัวอย่างข้างต้นทำให้เราสังเกตได้ว่า ส่วนหนึ่งของบาดแผลของตัวละครในนวนิยายเรื่อง “ศุนย์รับฝากความเสียใจ” เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ระหว่างบิดากับบุตร (รวมถึงบิดามารดากับบุตร ปู่ย่า ตายายและหลานเหลน) ตามหลัก “ความสัมพันธ์ทั้งห้า” ของปรัชญาขงจื้อ และยังแสดงให้เห็นถึงแนวคิดสังคมชายเป็นใหญ่ของหลักปรัชญาขงจื้อ ที่ให้ความสำคัญกับผู้ชายมากกว่าผู้หญิงถึงในระดับครอบครัวและสังคม และได้ตีกรอบแนวคิดเกี่ยวกับบทบาทของเพศหญิงว่าต้องรับใช้และเชื่อฟังคำสั่งของผู้ชาย ซึ่งแนวความคิดเหล่านี้เป็นแนวความคิดที่ปรากฏให้เห็นตั้งแต่สมัยจีนโบราณ ที่มีอิทธิพลจนถึงปัจจุบัน เปรียบดั่งมรดกทางวัฒนธรรมทางความคิด ไม่เพียงแต่ในสังคมจีนหรือไต้หวันเท่านั้น การที่ในอดีตปรัชญาขงจื้อถูกเผยแพร่ไปยังพื้นที่ต่าง ๆ รอบประเทศจีน ทำให้ปัจจุบันแนวความคิดเหล่านี้ได้กลายมาเป็นปัจจัยร่วมทางวัฒนธรรมร่วมของชาวเอเชียด้วย และถึงแม้ว่าวัฒนธรรมขงจื้ออาจจะไม่ได้มีความเข้มข้นเท่ากับในสมัยอดีต เนื่องจากการเปลี่ยนผ่านยุคสมัยของโลก แต่หลักขงจื้อก็ยังสอดแทรกอยู่ในจารีต ประเพณี แนวคิดที่ถูกส่งต่อมาจากรุ่นสู่รุ่น จนกระทั่งหลอมรวมไปกับชีวิตประจำวันของผู้คนโดยที่บางทีอาจจะไม่รู้ตัว เช่น การให้ความสำคัญกับครอบครัวเป็นอันดับแรก ความกตัญญู การรู้จักสำนึกบุญคุณผู้มีพระคุณ การเคารพผู้อาวุโส

สำหรับนวนิยายเรื่อง “ศุนย์รับฝากความเสียใจ” เราสามารถสังเกตได้ว่านอกจากสิ่งเหล่านี้จะหลอมรวมเป็นหนึ่งเดียวกับชีวิตของผู้คนแล้ว สิ่งเหล่านี้ยังได้สร้างบาดแผลให้กับคนรุ่นหลังผ่านความสัมพันธ์เชิงอำนาจภายในครอบครัวอีกด้วย โดยในนวนิยายเรื่องนี้ได้พูดถึงบาดแผลที่เกิดจากความขัดแย้งระหว่างคนสองช่วงวัยในครอบครัว และเป็นการเผชิญหน้าระหว่างค่านิยมทางความคิดสอง

รูปแบบ ระหว่างแนวคิดแบบขงจื้อที่ฝังรากลึกอยู่ในสังคมได้หวนมาเป็นเวลานาน และแนวคิดเรื่อง เสรีภาพแบบประชาธิปไตยที่ได้รับอิทธิพลจากตะวันตก

เสรีภาพของปัจเจกบุคคลและความเจ็บปวดทรมานกลางความแตกต่างทางค่านิยม

ช่วงเวลาที่ความขัดแย้งภายในครอบครัวของแต่ละตัวละครเริ่มต้นขึ้น ได้แก่ ปีค.ศ. 1999 และจากการที่ผู้วิจัยนำบริบทของสังคมของไต้หวันในช่วงเวลาดังกล่าวมาร่วมวิเคราะห์ พบว่า ปี ค.ศ. 1999 นั้น เป็นช่วงที่ไต้หวันเพิ่งจะผ่านการเปลี่ยนแปลงทางการเมืองจากระบบเผด็จการมาสู่ ระบบประชาธิปไตยได้เพียง 12 ปีเท่านั้น เพราะในช่วงปีค.ศ. 1987 ที่ผ่านมานั้น กระบวนการ ประชาธิปไตยของไต้หวันเพิ่งได้เริ่มขึ้น เมื่อรัฐบาลยกเลิกกฎหมายการศึกษาที่เป็นกฎหมายลิดรอนสิทธิและ เสรีภาพของประชาชน การขับเคลื่อนประชาธิปไตยก็ได้เริ่มขึ้นอย่างจริงจังในปีค.ศ. 1988 ประธานาธิบดีท ลีเต็งฮุยได้เปิดโอกาสให้ประชาชนสามารถแสดงออกถึงเจตจำนงทางการเมืองได้อย่างเสรี

จากความขัดแย้งในนวนิยายเรื่อง “ศูนย์รับฝากความเสียใจ” เราจะสังเกตเห็นว่า ตัว ละครต่าง ๆ ที่ยังคงต้องเผชิญหน้ากับความเสียใจในปัจจุบันนั้น เป็นเพราะในอดีตพวกเขาต่างก็เป็นผู้ถูก กดทับจากผู้ที่มีอำนาจเหนือกว่าภายในครอบครัวซึ่งเป็นผลมาจากความสัมพันธ์เชิงอำนาจในระบบ ครอบครัวตามแบบขงจื้อ ทำให้ไม่สามารถแสดงความคิดเห็นหรือทำในสิ่งที่ต้องการได้อย่างเต็มที่ ไม่กล้าที่ จะโต้แย้งผู้ที่มีอำนาจเหนือกว่า เพราะกลัวที่จะถูกมองว่าไม่ให้ความเคารพผู้ใหญ่หรือไม่มีความกตัญญู ตามขนบธรรมเนียมของสังคมแบบเก่า จนกระทั่งมีเหตุการณ์สำคัญมาเป็นจุดเปลี่ยนที่ทำให้ตัวละครต้อง ออกมาเรียกร้องถึงสิทธิเสรีภาพในการแสดงออกหรือแสดงความคิดเห็นเพื่อตนเอง ซึ่งสิ่งเหล่านี้เป็น อิทธิพลที่มาจากแนวคิดแบบประชาธิปไตย ที่ค่านึงถึงสิทธิเสรีภาพและความเท่าเทียมของปัจเจกบุคคล ซึ่งต่างจากกรอบวัฒนธรรมแบบครอบครัวจีนดั้งเดิม ที่ต้องปฏิบัติตามลำดับขั้นในสังคมและ ครอบครัว ต้องเชื่อฟังผู้อาวุโสและไม่แสดงความคิดเห็นที่ขัดแย้งกับผู้ใหญ่โดยเฉพาะผู้อาวุโสกว่าใน ครอบครัว

ผู้วิจัยได้แบ่งตัวละครในนวนิยายเรื่อง “ศูนย์รับฝากความเสียใจ” ออกเป็นสองกลุ่ม คือ ตัวละครที่เกิดและเติบโตเป็นผู้ใหญ่ในช่วงเวลาของศตวรรษที่ 20 ซึ่งได้รับอิทธิพลทางความคิดอย่างมาก จากแนวคิดระบอบประชาธิปไตยแบบตะวันตกประกอบกับกระแสโลกาภิวัตน์ อีกกลุ่มช่วงวัยคือตัว ละครที่เกิดและโตเป็นผู้ใหญ่ในช่วงก่อนกระแสโลกาภิวัตน์หรือเติบโตและถูกปลูกฝังมากับวัฒนธรรม แนวคิดแบบขงจื้อ สำหรับพวกเขาแล้วนั้น ทั้งแนวคิดระบอบประชาธิปไตยแบบตะวันตกและกระแสโลก โภกาภิวัตน์ต่างก็เป็นสิ่งใหม่ ที่ท้าทายค่านิยมและวัฒนธรรมที่พวกเขาคุ้นเคย ซึ่งแน่นอนว่าการเผชิญกับ

สิ่งใหม่ ๆ ก็มีทั้งคนยอมรับและปรับตัวได้ คนที่รู้สึกว่สิ่งเหล่านี้เป็นเรื่องยาก หรือแม้แต่คนที่คัดค้านสิ่งเหล่านี้

ในขณะที่เดียวกัน ตัวละครที่เกิดและโตเป็นผู้ใหญ่ในช่วงก่อนยุคโลกาภิวัตน์เองก็สามารถเลือกได้ว่าจะเลือกส่งต่อค่านิยมหรือแนวความคิดแบบไหนให้กับรุ่นถัดไป ซึ่งตัวละครเหล่านี้ล้วนคุ้นชินกับค่านิยมแบบเงินเดิมหรือขงจื้อเพราะเป็นสิ่งที่คนรุ่นก่อนหน้านี้สืบทอดมาให้พวกเขาอีกทีเช่นกัน ทำให้ตัวละครเหล่านี้ได้ส่งต่อแนวคิดดังกล่าวไปยังลูกหรือหลานของพวกเขา โดยที่ไม่รู้ว่าสิ่งเหล่านี้จะมีส่วนในการเกิดขึ้นของบาดแผลในใจสำหรับลูกหลานพวกเขาได้ในอนาคต เห็นได้จากการที่พวกเขาชอบความรักและเอาใจใส่ลูกหลานอย่างดี แต่ในขณะที่เดียวกันก็เลี้ยงดูแบบเข้มงวด ทำให้ลูกหลานต้องเชื่อฟังและตกอยู่ภายใต้อำนาจของพวกเขา ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์เชิงอำนาจระหว่างบิดากับบุตรในครอบครัวตามหลัก “ความสัมพันธ์ทั้งห้า” ในปรัชญาขงจื้อ แต่อย่างไรก็ตามที่ทราบกันดีว่าค่านิยมแบบเก่าหรือขงจื้อเป็นสิ่งที่สืบทอดกันมานาน ทำให้บางวัฒนธรรมหรือบางแนวคิดได้หลอมรวมอยู่ในตัวผู้คนและชีวิตประจำวันของผู้คนไปโดยปริยาย และอาจเกิดเป็นความคุ้นชินไปแล้ว อาจพูดได้อีกว่า การส่งต่อค่านิยมแบบเก่านี้เป็นการกระทำที่พวกเขาทำไปโดยไม่รู้ตัว เพราะพวกเขาเองก็เติบโตมาพร้อมกับสิ่งเหล่านี้โดยที่ไม่ได้ตั้งคำถามอะไร

ความสัมพันธ์เชิงอำนาจและค่านิยมที่แตกต่างนอกจากจะทำให้เกิดการแบ่งขั้วอำนาจทางวัฒนธรรมในสังคมแล้ว ยังทำให้เกิดการแบ่งขั้วอำนาจทางวัฒนธรรมภายในครอบครัวด้วย เรื่องราวของตัวละครในนวนิยายเรื่องนี้แสดงให้เห็นถึงบาดแผลและความเสียใจที่มีจุดเริ่มต้นมาจากความขัดแย้งระหว่างสองขั้วอำนาจทางวัฒนธรรมภายในครอบครัว เมื่อตัวละครที่มีอำนาจมากกว่า ได้แก่ ปู่ พ่อและแม่ ถูกตัวละครที่มีอำนาจน้อยกว่า คือ ลูกและหลาน ได้เรียกร้องเสรีภาพส่วนบุคคลภายในครอบครัวออกมาแสดงความเห็นต่างอย่างตรงไปตรงมาหรือตั้งคำถามกับการกระทำของพวกเขา อิทธิพลของความสัมพันธ์เชิงอำนาจทำให้ตัวละครที่อยู่ใต้อำนาจนั้นรู้สึกว่าการที่ตนนั้นถูกกดทับจากผู้ที่มีอำนาจมากกว่ามาโดยตลอดรวมไปถึงการที่พวกเขาตระหนักได้ว่าการถูกตีกรอบบทบาททั้งในสังคมและครอบครัวเป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้อง เป็นการละเมิดสิทธิส่วนบุคคล จึงมีความคิดในเรื่องการเรียกร้องเสรีภาพส่วนบุคคลภายในครอบครัวขึ้นมา ซึ่งการเรียกร้องเสรีภาพ การแสดงความคิดเห็นหรือวิพากษ์วิจารณ์ เป็นสิทธิเสรีภาพขั้นพื้นฐานที่บุคคลพึงมีในสังคมประชาธิปไตย

การที่ตัวละครได้แสดงความคิดเห็นและเรียกร้องสิทธิเสรีภาพภายในครอบครัว ทำให้ตัวละครผู้ที่มีอำนาจเหนือกว่าต้องเผชิญกับการแสดงความคิดเห็นและการเรียกร้องเสรีภาพในครอบครัวจากคนที่มีอำนาจน้อยกว่า ซึ่งปกติแล้วเป็นคนที่เคยอยู่ภายใต้อำนาจของตนมาโดยตลอด พวกเขา รู้สึกว่าพวกเขา

เขากำลังถูกทำร้ายอำนาจ ในขณะที่ตัวละครผู้ที่เรียกร้องเสรีภาพนั้นก็ต้องมีข้อมูลที่สมเหตุสมผล เพื่อรองรับความคิดเห็นของตนเอง ประกอบกับมีความกล้าในการแสดงความคิดเห็นที่ตรงข้ามกับผู้ที่อาวุโสกว่าหรือผู้ที่มีอำนาจมากกว่าตนภายในครอบครัว เพราะการแสดงความคิดเห็นที่แตกต่างและการตอบโต้ผู้ที่มีอำนาจมากกว่า เป็นการกระทำที่ขัดแย้งกับวัฒนธรรมแนวความคิดแบบเดิมคือความสัมพันธ์แบบครอบครัวตามแนวความคิดแบบขงจื้อ ที่บีบบังคับให้ผู้ที่อยู่ภายใต้อำนาจต้องเคารพและทำตามคำสั่งผู้ที่มีอำนาจเหนือกว่า โดยไม่สามารถขัดคำสั่งได้แม้ตนจะไม่เห็นด้วย จากตัวบทนวนิยายเรื่อง “ศูนย์รับฝากความเสียใจ” เราสามารถเห็นได้จากตัวอย่างของความขัดแย้งทางความคิดในครอบครัวที่เกิดจากความแตกต่างทางค่านิยมในสังคม จนกลายมาเป็นส่วนหนึ่งของบาดแผล จากตัวอย่างเรื่องราวของตัวละครดังต่อไปนี้

หลี่จยาถิและปูเกิดความขัดแย้งกันเนื่องจากทั้งสองมีความคิดไม่ตรงกันในเรื่องการพักการเรียนของหลี่จยาถิ หลี่จยาถิเห็นว่าปูต้องรับผิดชอบค่าใช้จ่ายในบ้านและค่าใช้จ่ายในการเลี้ยงดูเธอคนเดียวทั้งหมดมาโดยตลอด หลี่จยาถิจึงคิดอยากแบ่งเบาภาระเหล่านั้น โดยการพักการเรียนและไปทำงานหาเงินมาช่วยเหลือปูสำหรับค่าใช้จ่ายต่าง ๆ เพราะเธอคิดว่าการเสียเวลาพักการเรียนนั้นไม่ใช่เรื่องที่สำคัญ อีกทั้งยังอยากให้ปูมีชีวิตที่ดีบ้าง เพราะที่ผ่านมามปูทำเพื่อเธอมาโดยตลอด ซึ่งตรงข้ามกับปูที่อยากให้เธอตั้งใจเรียนและทำหน้าที่ของตนให้ดีที่สุด เพื่อที่ในอนาคตจะได้มีงานที่ดีทำและมีชีวิตที่ดีขึ้นกว่าตอนนี้ โดยที่ไม่ต้องห่วงเรื่องภาระค่าใช้จ่าย และที่สำคัญที่สุดคือปูของเธอไม่เห็นด้วยกับเรื่องพักการเรียนเด็ดขาด ซึ่งสิ่งนี้เองก็เป็นอิทธิพลมาจากค่านิยมแบบเก่าที่ได้รับมาจากขงจื้อเช่นเดียวกัน เพราะขงจื้อให้ความสำคัญกับการศึกษามาก

ความขัดแย้งนี้ได้ทำให้ความสัมพันธ์ของหลี่จยาถิและปูมีขึ้นตั้งเป็นเวลากว่าหนึ่งอาทิตย์ จากเหตุการณ์ดังกล่าวจะเห็นว่า หลี่จยาถิที่เคยเชื่อฟังปูมาโดยตลอดได้ตัดสินใจจะพักการเรียนนั้น กำลังแสดงความต้องการที่จะใช้สิทธิของตนเองในการตัดสินใจสำหรับการเลือกทางเดินชีวิตด้วยตนเอง แต่ในขณะที่ตัวปูของเธอมองว่าการตัดสินใจของเธอเป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้องและกำลังทำร้ายอำนาจของปูอยู่ เพราะโดยปกติแล้วปูจะเป็นตัดสินใจเรื่องราวต่าง ๆ ในบ้านด้วยตนเอง รวมถึงเรื่องของเธอด้วย ซึ่งที่ผ่านมเธอก็เป็นเด็กดีและเชื่อฟังปูมาโดยตลอด ความขัดแย้งของหลี่จยาถิและปูแสดงให้เห็นถึงความขัดแย้งระหว่างความแตกต่างทางแนวคิดของสองค่านิยม ซึ่งหลี่จยาถิ เปรียบเสมือนตัวแทนของวัฒนธรรมใหม่ในสังคมได้วันที่ได้ผสมผสานระหว่างวัฒนธรรมจีนดั้งเดิมและวัฒนธรรมแบบตะวันตกที่มีแนวคิดแบบประชาธิปไตย กล่าวคือการทำที่เธออยากช่วยเหลือเรื่องการเงินปู และอยากให้ปูมีชีวิตที่ดี เป็นการแสดงออกถึง “ความกตัญญู” ตามหลักขงจื้อ เป็นเหมือนการตอบแทนบุญคุณพ่อแม่ ทำให้ท่านมีชีวิตที่สุขสบาย

ส่วนปุนั้นเปรียบเสมือนตัวแทนของวัฒนธรรมแบบจีนดั้งเดิม ที่ได้รับอิทธิพลความคิดจากขงจื้อ โดยมองว่าคนเราต้องทำตามบทบาทหน้าที่ให้ดีที่สุด หลีจยาถีเป็นนักเรียนก็ต้องตั้งใจเรียน ต้องให้ความสำคัญกับการศึกษา ซึ่งจะเห็นได้ว่าการกระทำของหลีจยาถีนั้นเป็นการพยายามแสดงออกเพื่อเรียกร้องเสรีภาพของตนตามแนวคิดแบบสังคมนะวันตกท่ามกลางแนวคิดแบบจีนดั้งเดิม

หงเฮ่าและพ่อเลี้ยงเกิดความขัดแย้งกันเนื่องจากการที่พ่อเลี้ยงของเขาโกหกเขาเรื่องแม่ที่แท้จริงของเขา เขาโกรธพ่อมากที่พ่อโกหกเขา เพราะที่ผ่านมาพ่อเขาสอนว่าการพูดโกหกเป็นสิ่งที่ไม่ดี และเขาก็เชื่อฟังพ่อมาโดยตลอด อีกทั้งเขายังโกรธเมื่อรู้ว่าแม่ที่แท้จริงของเขาซึ่งเป็นคนที่ทิ้งเขาไปตอนเขาเกิด เป็นคนเดียวกับอาสามัครที่เขาสนิทด้วยตอนที่เขายังเป็นเด็กอยู่ที่สถานเลี้ยงเด็กกำพร้า และตอนนี้เกิดอยากจะมารับเขาไปอยู่ด้วย พ่อพยายามอธิบายให้เขาเข้าใจ แต่เขากลับมองว่าพ่อกำลังแก้ตัวแทนแม่แท้ ๆ ของเขาที่ทำในสิ่งที่เขามองว่าไม่ถูกต้อง ถึงแม้ว่าการที่พ่อปิดบังเรื่องแม่แท้ ๆ ของเขานั้นเป็นเพราะความหวังดีของพ่อ อยากให้หงเฮ่ารับรู้เรื่องในตอนที่เขาอายุมากกว่านี้หน่อย ซึ่งพ่อของเขามองว่าการที่เขาพยายามเถียงนั้นเป็นการกระทำที่ดื้อรั้นและยังรู้สึกแปลกใจในตัวหงเฮ่าด้วย เพราะที่ผ่านมาหงเฮ่าเป็นเด็กดีและเห็นใจผู้อื่นมาโดยตลอด แต่ตอนนี้หงเฮ่ากำลังต่อต้านและไม่เชื่อฟังในสิ่งที่เขาพูด จนในที่สุดหงเฮ่าก็ถูกพ่อขึ้นเสียงใส่ ทำให้หงเฮ่าน้อยใจพ่อและมีมติงใส่พ่อในตลอดฤดูร้อน สิ่งนี้แสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์เชิงอำนาจระหว่างพ่อและลูกชายที่มีอิทธิพลมาจากแนวคิดของขงจื้อ โดยพ่อของหงเฮ่าคิดว่าหงเฮ่าควรจะเชื่อในสิ่งที่เขาพูด และเห็นว่าสิ่งที่หงเฮ่าต่อต้านเขานั้นเป็นการกระทำที่ไม่สมควร

ในส่วนของหงเฮ่านั้น การที่เขาไม่คล้อยตามในสิ่งที่พ่ออธิบายเกี่ยวกับแม่แท้ ๆ เป็นการกระทำที่ขัดกับแนวความคิดแบบขงจื้อ ที่ต้องยอมรับในการกระทำของบุพการีของตน ตามหลักคุณธรรมความกตัญญูถึงแม้ว่าตนจะไม่เห็นด้วย แต่หงเฮ่ากำลังพยายามแสดงออกว่าเขาโกรธและพูดในสิ่งที่ตนคิด เขาคิดว่าการกระทำของแม่แท้ ๆ ของเขานั้นเป็นการกระทำที่ไม่ดี เพราะหากแม่ไม่ทิ้งเขาในวันนั้นเขาอาจจะไม่ต้องกลายเป็นเด็กกำพร้าก็ได้ อีกทั้งยังต้องการให้พ่อรับฟังและยอมรับความเห็นของเขาบ้าง เพราะที่ผ่านมาเขาเองก็เชื่อฟังและเป็นเด็กดีของพ่อมาโดยตลอด ซึ่งการกระทำของหงเฮ่านั้นเป็นเหมือนการพยายามต่อสู้เพื่อสิทธิเสรีภาพทางความคิดตามแนวความคิดแบบสังคมนะวันตกในวัฒนธรรมจีนเช่นกัน นอกจากนี้หงเฮ่ายังได้ไปสักทึบรอยปานรูปสามเหลี่ยมที่ติดตัวเขามาตั้งแต่เกิด ซึ่งหากมองจากมุมมองของหลักปรัชญาขงจื้อ การที่หงเฮ่าไปสักนั้นเป็นสัญลักษณ์ของการแสดงถึงความ “อกตัญญู” ต่อพ่อแม่ด้วย เพราะเขาตั้งใจทำร้ายหรือทำอันตรายร่างกายของตนเองซึ่งเป็นสิ่งที่พ่อแม่มอบให้ โดยตามหลักขงจื้อแล้วคนเป็นลูกต้องดูแลและควรรักษาเอาไว้ให้ดีที่สุดด้วย การสักนั้นเป็นการทำให้ผิวหนังของตนเกิดลวดลายโดยใช้เข็มและบางครั้งก็ทำให้รู้สึกเจ็บ เท่ากับว่าหงเฮ่าตั้งใจทำให้ร่างกายของเขาเจ็บโดยการไปสัก และการที่

เขาไปสักกรุ๊ป “หวักะโหลก” ทัพรอยปานที่ติดตัวมาตั้งแต่เกิดและอีกทั้งยังเป็นสิ่งที่แม่แท้ ๆ ของเขาจำเขาได้นั้น ในอีกแง่มุมหนึ่งก็เป็นการใช้เขาไม่ยอมรับในการมีอยู่ของแม่แท้ ๆ ของเขาเช่นกัน

อ้อจ้หรืออ้อวีลีทะเลาะกับพ่อเนื่องจากพ่อของเขาไม่อนุญาตให้เขาไปงานแจกลายเซ็นของวงดนตรีที่เขาชื่นชอบ เพราะตรงกับวันที่เขาต้องไปเรียนพิเศษวันแรก ถึงแม้ว่าเขาจะต่อรองกับพ่อโดยการบอกว่าจะเป็นเด็กดีหรือตั้งใจเรียนแล้วก็ตาม นอกจากนี้พ่อของเขายังคิดว่าหากอ้อวีลีเป็นอย่างนี้ต่อไปอนาคตก็คงไม่สนใจการเรียนแล้ว และยื่นคำขาดว่าถ้าหากเขางงอีกจะห้ามให้เขาฟังเพลง พร้อมทั้งตัดเสียงดัง แต่สุดท้ายอ้อวีลีก็ไม่สนใจคำพูดของพ่อ พร้อมทั้งยืนยันกรานว่ายังไงเขาก็จะไปให้ได้แล้วก็วิ่งหนีออกจากบ้านไป จนทำให้เขาประสบอุบัติเหตุรถชนอีกทั้งยังทำให้กลายเป็นต้นเหตุของอุบัติเหตุครั้งนี้ด้วย

จากความขัดแย้งของอ้อวีลีและพ่อนั้น พ่อของอ้อวีลีเปรียบดั่งตัวแทนของค่านิยมเก่า พ่อของอ้อวีลีนั้นเข้มงวดในการเรียนของลูกชายมาก ในตอนแรกที่ยังไม่รู้ว่าวันที่แจกลายเซ็นเป็นวันเดียวกับที่ลูกชายของเขาต้องเรียนพิเศษ พ่อเขาก็ไม่ได้คัดค้านอะไร แต่พอรู้ว่าเป็นวันเดียวกับที่ลูกชายของเขาต้องไปเรียนพิเศษวันแรก เขากลับเปลี่ยนใจและไม่อนุญาตให้ลูกชายไปเด็ดขาด และลูกก็ต้องเชื่อฟังเขา เขาต้องการให้ลูกชายสนใจเรียนหนังสือมากกว่าสนใจดนตรี เขามองว่าหากลูกสนใจดนตรีมากเกินไปอนาคตลูกเขาอาจจะไม่เรียนหนังสือ ส่วนอ้อวีลีเป็นตัวแทนของค่านิยมแบบใหม่ ที่มีความคิดเป็นของตนเองและทำทุกอย่างเพื่อสิ่งที่ตนเองต้องการ เขาอยากไปงานแจกลายเซ็นมาก เพราะเป็นวงดนตรีที่เขาชื่นชอบมากที่สุด อีกทั้งบัตรแจกลายเซ็นที่เขาได้ก็ได้มากจากอัลบั้มที่เขาตั้งใจเก็บเงินซื้อเอง และการได้มาซึ่งอัลบั้มนี้ก็ได้อย่างยากลำบาก เพราะเขาต้องฝากคนอื่นซื้อมาให้จากในเมืองเนื่องจากพ่อแม่เขาไม่อนุญาตให้เขาไปด้วยตนเอง เขารู้ดีว่างานแจกลายเซ็นจัดขึ้นในวันเดียวกับที่เขาต้องไปเรียนพิเศษในวันแรก แต่เขาก็ยังต้องการที่จะไปเพราะเขาชื่นชอบวงดนตรีวงนี้มาก เขารู้ว่าพ่อไม่อนุญาต แต่เขาก็ยังขอร้องพ่อหลายครั้ง พร้อมทั้งต่อรองว่าจะตั้งใจเรียนและเป็นเด็กดี ดังนั้นการใช้เขาถูกพ่อปฏิเสธคำขอของเขาทำให้เขารู้สึกโกรธและเสียใจจนวิ่งหนีออกจากบ้านไป จากการกระทำของพ่อและอ้อวีลีจะเห็นได้ว่าแต่ละฝ่ายต่างก็มีความสุดโต่งในความคิดของตนเอง ยืนหยัดในความคิดของตนเองโดยที่ไม่ได้สนใจความรู้สึกของอีกฝ่าย จนสุดท้ายแล้วความขัดแย้งที่เริ่มขึ้นจากค่านิยมสองค่านิยมที่สุดโต่งนี้กลับนำไปสู่เหตุการณ์ที่ไม่คาดคิด

จากการวิเคราะห์ตัวบทนวนิยายร่วมกับข้อมูลข้างต้น ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของบริบทสังคม ความสัมพันธ์เชิงอำนาจหรือ หรือความขัดแย้งระหว่างสองวัฒนธรรม ทำให้เห็นว่า ความสัมพันธ์ในครอบครัวแบบจีนเดิมนั้นได้รับอิทธิพลแนวคิดมาจากขงจื้อ ซึ่งแสดงให้เห็นถึงระบบสังคมชายเป็นใหญ่

และความสัมพันธ์เชิงอำนาจภายในครอบครัว ที่มีอำนาจน้อยกว่าถูกกดขี่จากผู้ที่อำนาจมากกว่า โดยความสัมพันธ์เชิงอำนาจนี้เป็นอิทธิพลมาจากระบอบศักดินาของสังคมจีนในอดีต สำหรับนวนิยายเรื่อง “ศูนย์รับฝากความเสียใจ” นั้น ตัวละครที่ถูกกดขี่จากผู้ที่อำนาจมากกว่าในครอบครัวก็คือ ลูกชาย ลูกสาว หลานสาว และว่าที่สะใภ้ ส่วนตัวละครที่มีอำนาจมากกว่าตัวละครเหล่านี้และคอยกดขี่ตัวละครเหล่านี้ภายในครอบครัวก็คือ ปู่ พ่อ แม่และว่าที่พ่อสามี ซึ่งหากยึดตามแนวคิดครอบครัวจีนแบบเดิมนั้น ผู้ที่มีอำนาจน้อยกว่าจะไม่สามารถขัดคำสั่งผู้ที่มีอำนาจเหนือกว่าตนได้เด็ดขาด หรือการที่ผู้เป็นลูกหรือหลาน ต้องยึดคุณธรรม “ความกตัญญู” ต้องปรนนิบัติรับใช้และเชื่อฟังบุพการี แม้ว่าตนจะเห็นต่างก็ตาม

สำหรับนวนิยายเรื่องนี้เราจะสังเกตเห็นว่าผู้ที่เคยถูกกดขี่ภายในครอบครัว ได้แก่ ลูกและหลาน เมื่อถึงเวลาหนึ่งที่ตนรู้สึกทนไม่ได้หรือมีเหตุการณ์ใดเหตุการณ์หนึ่งที่ทำให้รู้สึกว่าตนไม่ได้รับความเป็นธรรม ก็กล้าที่จะออกมาแสดงความคิดเห็นของตนเอง ถึงแม้ว่าขัดกับความคิดเห็นของผู้ที่มีอำนาจมากกว่าตนเองก็ตาม และเมื่อวิเคราะห์ร่วมกับบริบทสังคมของไต้หวันในช่วงเวลาเดียวกับเรื่องราวที่เรื่องราวเกิดขึ้นในนวนิยาย ซึ่งเป็นช่วงที่สังคมไต้หวันกำลังเข้าสู่การเปลี่ยนแปลงเป็นสังคมแบบใหม่ กล่าวคือ เป็นช่วงที่การเมืองการปกครองของไต้หวันได้เปลี่ยนจากเผด็จการมาเป็นประชาธิปไตยได้เพียงสิบกว่าปีเท่านั้น รวมไปถึงการมีอิทธิพลของกระแสโลกาภิวัตน์ที่ส่งผลความคิดของปัจเจกบุคคล จะพบว่า การที่ตัวละครที่มีอำนาจน้อยกว่าออกมาแสดงความคิดเห็นในสิ่งที่ตนคิดโดยตรงไปตรงมา ไม่คล้อยตามคำสั่งหรือคำพูดของผู้อื่นโดยเฉพาะผู้ที่มีอำนาจเหนือกว่านั้น เป็นลักษณะของการเรียกร้องสิทธิเสรีภาพตามระบอบประชาธิปไตยแบบตะวันตก ในขณะที่เดียวกัน การที่ตัวละครที่มีอำนาจน้อยกว่าออกมาเรียกร้องสิทธิเสรีภาพของตนเองภายในครอบครัวนั้น ได้ส่งผลให้ความสัมพันธ์ในครอบครัว เกิดการเผชิญหน้าระหว่างความแตกต่างของวัฒนธรรมหรือค่านิยมทางความคิดด้วย โดยเป็นการเผชิญหน้าระหว่าง ค่านิยมแนวคิดเรื่องความสัมพันธ์ครอบครัวจีนเดิมที่ได้รับอิทธิพลจากขงจื้อ และค่านิยมแนวคิดเรื่องเสรีภาพแบบประชาธิปไตยในโลกตะวันตก

การดำรงอยู่ร่วมกันระหว่างค่านิยมทั้งสองรูปแบบ มีผลทำให้ตัวละครในเรื่อง “ศูนย์รับฝากความเสียใจ” และครอบครัวของตัวละครนั้น ๆ ต้องเผชิญหน้ากับความแตกต่างทางวัฒนธรรมความคิดภายในครอบครัว จนในที่สุดก็เกิดเป็นการขัดแย้งระหว่างกัน เหตุผลของการเกิดขึ้นของความขัดแย้งระหว่างสองวัฒนธรรมภายในครอบครัวนั้นส่วนหนึ่งเป็นเพราะต่างฝ่ายต่างมีความหวังดีซึ่งกันและกันหรือต่างฝ่ายต่างก็มีความคิดเป็นของตนเอง แต่ว่าการดำรงอยู่ร่วมกันระหว่างสองวัฒนธรรมภายในครอบครัวของตัวละครในนวนิยายเรื่องนี้นั้น ไม่ได้คงไว้ซึ่งพื้นที่ว่างหรือพื้นที่ตรงกลางระหว่างกัน ทำให้แต่ละฝ่ายนั้นต่างก็มีความเชื่อมั่นว่าความคิดและการตัดสินใจของตนเองและคิดว่าตนเป็นสิ่งที่ถูกต้อง จึงไม่มี

ฝ่ายไหนยอมรับความเห็นจากอีกฝ่ายและไม่ยอมคุยกันถึงปัญหาที่แท้จริงในทันที ปล่อยให้ความรู้สึกโกรธและความขุ่นเคืองเข้ามาแทนที่ อีกทั้งยังปล่อยให้ความขัดแย้งเหล่านี้ยืดเยื้อเป็นเวลายาวนาน ทั้ง ๆ ที่แท้จริงแล้วต่างฝ่ายต่างก็เสียใจไม่แพ้กัน จนกระทั่งสายเกินไปที่จะแก้ไขปัญหาคความขัดแย้งเหล่านั้น เพราะฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งต้องสูญเสียอีกฝ่ายจากอุบัติเหตุอย่างกระทันหันไปเสียก่อน ทำให้ความเสียใจที่มีอยู่แล้วได้เพิ่มขึ้นอีกและกลายมาเป็นบาดแผลที่ฝังใจพวกเขาเป็นเวลานาน

จากการวิเคราะห์ทั้งหมดที่กล่าวมาทำให้ผู้วิจัยสรุปได้ว่า บาดแผลและความเจ็บปวดของตัวละครในนวนิยายเรื่อง “ศูนย์รับฝากความเสียใจ” ไม่อาจเป็นเพียงเรื่องราวและบาดแผลระดับปัจเจกบุคคลเท่านั้น เพราะเมื่อพิจารณาร่วมกับบริบททางสังคมแล้วพบว่า บาดแผลของปัจเจกบุคคลในนวนิยายเรื่อง “ศูนย์รับฝากความเสียใจ” ได้แสดงถึงความขัดแย้งทางค่านิยมในสังคมได้วันช่วงเปลี่ยนผ่านจากวัฒนธรรมแบบเก่า ซึ่งเป็นวัฒนธรรมแบบขงจื้อเดิม มาสู่วัฒนธรรมแบบใหม่ ซึ่งเป็นวัฒนธรรมประชาธิปไตยแบบโลกตะวันตก

มหัศจรรย์ในโลกจริง : ความมหัศจรรย์และการเยียวยาบาดแผลใน “ศูนย์รับฝากความเสียใจ”

“ความมหัศจรรย์” ถือได้ว่าเป็นอีกหนึ่งส่วนสำคัญของนวนิยายเรื่อง “ศูนย์รับฝากความเสียใจ” และเนื่องจากความมหัศจรรย์เป็นสิ่งที่ไม่สามารถเกิดขึ้นในโลกแห่งความเป็นจริงได้ งานสร้างสรรค์ต่าง ๆ รวมไปถึงงานเขียนที่เกี่ยวข้องกับความมหัศจรรย์จึงจำเป็นต้องอาศัยจินตนาการของผู้สร้างสรรค์ผลงานอย่างมาก สำหรับนวนิยายเรื่องนี้ ผู้ประพันธ์ได้นำความมหัศจรรย์มาเป็นหนึ่งในตัวช่วยสำคัญในการเยียวยาบาดแผลของตัวละครและความขัดแย้งทางค่านิยมในอดีต ในหัวข้อนี้ผู้วิจัยจะนำเสนอลักษณะและหน้าที่ของความมหัศจรรย์ในนวนิยายเรื่อง “ศูนย์รับฝากความเสียใจ” โดยนำแนวคิดเรื่องความมหัศจรรย์ในงานเขียนประเภท “แฟนตาซี” และ “สัจนิยมมหัศจรรย์” มาร่วมวิเคราะห์กับตัวบทนวนิยาย

แนวความคิดเรื่องความมหัศจรรย์

งานเขียนประเภทแฟนตาซี

คำว่า “fantasy” มาจากคำว่า “phantasticus” ซึ่งมาจากคำว่า “phantastikos” ในภาษากรีกอีกทอดหนึ่ง มีความหมายว่า “การปรากฏตัวหรือสิ่งที่ถูกสร้างขึ้นเป็นที่ประจักษ์” เป็นคำที่ให้ความหมายคล้ายกับคำว่า ความฝัน วิญญาณ ความปารณา หรือ จินตนาการ เช่นเดียวกับวรรณกรรมแฟนตาซีที่มักจะเกี่ยวข้องกับเรื่องของวิญญาณ นิทานพื้นบ้าน และจินตนาการ โคลิน นีโคลัส แมนเลฟ (Colin Nicholas Manlove) นักวิชาการด้านวรรณกรรมแฟนตาซีชาวอังกฤษให้คำนิยามกับวรรณกรรมประเภทนี้ว่า วรรณกรรมแฟนตาซีเป็นวรรณกรรมประเภทที่ไม่อิงหลักการและเหตุผล เต็มไปด้วยเหตุการณ์มหัศจรรย์โดยไม่ต้องคำนึงถึงกฎธรรมชาติ เป็นวรรณกรรมที่กระตุ้นให้รู้สึกประหลาดใจด้วยการแสดงสิ่งที่เป็นนามธรรมให้กลายเป็นรูปธรรม และเต็มไปด้วยองค์ประกอบเหนือธรรมชาติ

คิมเบอร์เลย์ เรย์โนลด์ (Kimberley Reynolds) นักวิชาการสาขาวรรณกรรมเด็กชาวอังกฤษกล่าวในหนังสือ Modern Children’s Literature : An Introduction ว่า วรรณกรรมแฟนตาซีเสนอโลกที่แตกต่างจากความเป็นจริง ที่เวทย์มนตร์และความเหนือธรรมชาติถูกกระทำราวกับเป็นเรื่องธรรมดา หรือเหตุการณ์แฟนตาซีอาจเป็นการผจญภัยเพื่อสร้างความพร้อมให้ตัวละครสามารถรับมือกับสถานการณ์ในโลกความจริงได้ด้วยดี ขณะที่แฟนตาซีบางเรื่องอาจใช้แฟนตาซีเพื่อเสียดสีสังคม โดยส่วนใหญ่แล้วโครงเรื่องของวรรณกรรมแฟนตาซีมักเกี่ยวข้องกับการผจญภัยหรือเรื่องราวเหนือธรรมชาติ มีตัวละครที่หลากหลายซึ่งเป็นไปได้ทั้งคน สัตว์ สิ่งของ สิ่งมีชีวิตในตำนาน ในบางเรื่องมักมีฉากที่ตระการตาและมีวิวัฒนาการ และมักจบลงด้วยความสุขสมหวังของตัวละครเป็นส่วนใหญ่ โดยเฉพาะในวรรณกรรมเยาวชน

ปรากฏการณ์มหัศจรรย์ต่าง ๆ ในวรรณกรรมแนวแฟนตาซี จะนำมาใช้ในการอธิบายสิ่งซึ่งเป็นนามธรรมที่ในชีวิตจริงไม่อาจอธิบายให้ชัดเจนได้ ให้กลายเป็นรูปธรรมที่ผู้อ่านสามารถเข้าใจได้ง่ายขึ้น เปรียบเสมือนการนำเสนอโดยใช้สัญลักษณ์ อาทิ ตำนานเทพเจ้าต่าง ๆ สื่อถึงความรู้สึกของมนุษย์ผ่านพลังอำนาจของเทพเจ้า เพื่อให้ผู้อ่านได้เกิดการเปรียบเทียบตีความ อีกทั้งสัญลักษณ์เหล่านั้นยังเป็นการถ่ายทอดความปารณาภายในจิตใจให้ชัดเจนขึ้นด้วย เพราะบทบาทประการหนึ่งของแฟนตาซีคือการบอกเล่าความปารณาในจิตใจให้ออกมาเป็นรูปธรรม (กอบพร ธิรเจริญสกุล , 2557)

โคลิน นิโคลัส แมนเลฟ (Colin Nicholas Manlove) เสนอความเห็นว่างานเขียนแนวแฟนตาซีทั่วไปนั้น สามารถแบ่งออกเป็นสองประเภทตามลักษณะของเนื้อหา โดยประเภทแรกคือแฟนตาซีแนวนึกฝัน (comic , escapist , fanciful fantasy) ซึ่งมีจุดมุ่งหมายหลักเพื่อความบันเทิงและมอบความสบายใจให้กับผู้อ่านเป็นสำคัญ ความหมายของเนื้อเรื่องจะไม่ลึกซึ้งมากนัก และงานแฟนตาซีประเภทที่สองคือแฟนตาซีแนวจินตนาการ (imaginative fantasy) เป็นงานที่อาศัยความสามารถและประสบการณ์เพื่อใช้ในการสร้างสรรค์ของผู้ประพันธ์ โลกจินตนาการของผู้ประพันธ์อาจมีการจำลองหรือแปรความจริงบางอย่างไว้ในรูปของสัญลักษณ์หรือโวหารแบบบุคลาธิษฐาน ซึ่งสามารถเทียบได้กับโลกที่แท้จริงและเนื้อหาของเรื่องจะมีนัยยะกว้างกว่างานประเภทแรก (แท้จริงแล้วการแบ่งลักษณะนี้เป็นการแบ่งโดยอิงตามหลักของความแตกต่างระหว่าง fancy และ imagination ซึ่ง Coleridge นักวิจารณ์ชาวอังกฤษสมัยโรแมนติกเคยกล่าวถึงมาก่อน)

ส่วน แฟรงก์ อายเรอ (Frank Eyre) นักวิชาการด้านวรรณกรรมเด็กคนสำคัญของอังกฤษ ได้เสนอแนวทางการแบ่งนวนิยายแฟนตาซีสำหรับเด็กเป็นสองประเภท ซึ่งครอบคลุมถึงงานเขียนในลักษณะกว้าง ๆ โดยนำฉากที่ปรากฏในเรื่องมาตัดสิน ประเภทแรกคือ เรื่องราวในชีวิตสามัญที่มหัศจรรย์ (Story about ordinary life but with some extra quality) โดยใช้ฉากในโลกจริง หากแต่การปรากฏของสิ่งเหนือจริงต่าง ๆ เช่น สัตว์พูดได้ ทำให้โลกจริงแห่งนี้กลายเป็นโลกมหัศจรรย์ ประเภทที่สองคือเรื่องราวในโลกสมมติ (Story about different world) ซึ่งเป็นโลกที่แตกต่างจากโลกจริงของเราในเชิงกายภาพและเวลา

ความแตกต่างระหว่างวรรณกรรมแฟนตาซีสำหรับเด็กและผู้ใหญ่ต่างกันที่ความลึกซึ้งของเนื้อหา เรื่องสำหรับเด็กจะมีเนื้อหาที่ลึกซึ้งน้อยกว่า แต่ทั้งนี้ความลึกซึ้งของวรรณกรรมก็ไม่ใช่ว่าจะสามารถนำมาประเมินคุณค่าของวรรณกรรมว่าแต่ละประเภทมีคุณค่ามากน้อยต่างกันอย่างไร เป็นเพียงเรื่องของระดับความเหมาะสมที่สัมพันธ์กับความสามารถในการรับรู้ของผู้อ่านเท่านั้น แม้มีผู้พยายามจะนำเสนอวิธีการแบ่งแยกวรรณกรรมแฟนตาซีสำหรับเด็กและผู้ใหญ่อยู่หลายวิธี แต่ก็ยังไม่พบว่ามีความ

ใดที่สามารถแบ่งแยกได้อย่างชัดเจน จึงขึ้นอยู่กับตัวบุคคลในการตัดสินใจว่าจะเลือกแนวทางใดเป็นเครื่องมือในการแบ่งแยกสองสิ่งนี้ ลักษณะหรือรูปแบบความมหัศจรรย์ในเรื่องสำหรับเด็กอาจจะไม่มีข้อแตกต่างกับผู้ใหญ่ เนื่องจากไม่มีสิ่งใดบ่งชี้ว่าหากเป็นเรื่องสำหรับเด็ก ต้องมีความมหัศจรรย์น้อยกว่า หากแต่สุนทรียภาพทางอารมณ์อันตั้งอยู่บนพื้นฐานของความสนุกสนานโดยไม่ทำลายความหวังในการมีชีวิตอยู่คือเงื่อนไขสำคัญประการหนึ่งที่ทำให้งานแฟนตาซีสำหรับเด็กแตกต่างกับของผู้ใหญ่ (ปนัดดา สดุดี วิถีชัย , 2545)

งานเขียนประเภทสัจนิยมมหัศจรรย์

สัจนิยมมหัศจรรย์ (Magical Realism) เป็นรูปแบบการประพันธ์ที่ผู้เขียนสร้างองค์ประกอบแบบสัจนิยมและองค์ประกอบแบบมหัศจรรย์แล้วนำเสนอทั้งสององค์ประกอบนี้อย่างกลมกลืน ภายในตัวบทจะต้องไม่มีการตัดสินว่าเหตุการณ์สัจนิยมเป็นเรื่องสามัญที่เกิดขึ้นได้หรือ “เป็นจริง” ในขณะที่ความมหัศจรรย์เป็นเรื่องผิดปกติและ “เป็นอื่น” ซึ่งการนำเสนอในลักษณะนี้ทำได้สองวิธี คือการกำหนดให้ตัวละครภายในเรื่องมีปฏิสัมพันธ์กับความมหัศจรรย์โดยที่ไม่เห็นว่าเป็นเรื่องที่แปลกประหลาด สำหรับตัวละครแล้ว ความมหัศจรรย์เหล่านี้จะเป็นเรื่องธรรมดาที่เกิดขึ้นได้โดยปกติ ส่วนวิธีที่สองคือการที่ผู้เล่าเรื่องเล่าถึงความมหัศจรรย์ที่เกิดขึ้นภายในตัวบทด้วยน้ำเสียงที่เป็นปกติแบบเดียวกับที่ผู้เล่าเรื่องเล่าถึงเรื่องสัจนิยม

เวนดี้ บี. ฟาริส (Wendy B. Faris) ได้กล่าวถึงลักษณะสำคัญของสัจนิยมมหัศจรรย์ห้าประการ ประการแรก คือ ภายในตัวบทจะต้องปรากฏองค์ประกอบของความมหัศจรรย์ซึ่งไม่สามารถอธิบายได้ด้วยระบบเหตุผล และเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นจริงในตัวบท เนื่องจากความมหัศจรรย์ที่เกิดขึ้นจริงนั้น ย่อมสื่อให้เห็นถึงขีดจำกัดของกรอบการมองแบบสัจนิยมที่ไม่สามารถอธิบายสิ่งต่าง ๆ ได้อย่างเป็นสากล ประการต่อมาคือการตั้งคำถามเกี่ยวกับสิ่งที่สัจนิยมให้ค่าว่าสามารถกำหนดได้อย่างแน่นอน ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ ความมหัศจรรย์ในสัจนิยมมหัศจรรย์จะทำให้เส้นแบ่งที่สัจนิยมขีดไว้ดังกล่าวพร่าเลือนและตั้งคำถามว่าเราสามารถแบ่งแยกสิ่งต่าง ๆ ได้อย่างชัดเจนจริงหรือไม่ ส่วนประการที่สามและประการที่สี่นั้นล้วนกล่าวถึงการผสมผสานโลกสัจนิยมและโลกมหัศจรรย์เข้าด้วยกันอย่างกลมกลืน โดยประการที่สามจะกล่าวถึงการให้รายละเอียดของสภาพแวดล้อมตามแบบสัจนิยม กล่าวคือ ความมหัศจรรย์จะต้องเกิดขึ้นในโลกหรือสภาพแวดล้อมที่เป็นสัจนิยมอย่างเห็นได้ชัด เพราะถ้าหากความมหัศจรรย์เกิดขึ้นในสถานที่ที่ไม่ได้บ่งบอกถึงความเป็นสัจนิยมนั้นจะเข้าข่ายลึทธิเหนือจริงหรือแฟนตาซี ประการที่สี่กล่าวถึงการที่โลกสัจนิยมและโลกมหัศจรรย์นั้นเกิดมีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน ทั้งในลักษณะที่ความมหัศจรรย์เข้า

มาแทรกในโลกสัญนิยม และโลกมหัศจรรย์ได้แฝงตัวเป็นส่วนหนึ่งของโลกสัญนิยม ซึ่งแสดงให้เห็นถึงการผสมผสานระหว่างสองชั่ว รวมทั้งกลับไปตอกย้ำแนวคิดที่ว่าเราไม่อาจแบ่งแยกสิ่งที่สัญนิยมมองว่าเป็นชั่วตรงข้ามได้อย่างชัดเจน และลักษณะประการสุดท้าย คือ ผู้อ่านย่อมเกิดความสงสัยและลังเลใจได้เมื่อตัวบทนำเสนอเหตุการณ์ที่แปลกประหลาด เนื่องจากความมหัศจรรย์นั้นดูเหลือเชื่อเกินกว่าจะทำให้ใจยอมรับได้ทันทีอย่างไร้ข้อสงสัย และผู้อ่านจากวัฒนธรรมหนึ่งอาจจะมีระดับความลังเลสงสัยไม่เท่ากับผู้อ่านที่อยู่ในอีกรัฒนธรรมหนึ่ง ซึ่งลักษณะนี้จะสอดคล้องกับวรรณกรรมแนวแฟนทาสติก ที่มุ่งกระตุ้นให้ผู้อ่านเกิดความลังเลสงสัยเป็นสำคัญ

ฌ็อง เดลแบร์ร กาแรนท (Jeanne Delbaere-Garant) ได้กล่าวถึงลักษณะของความมหัศจรรย์สามประเภท ได้แก่ ความมหัศจรรย์แห่งสภาพจิต มหัศจรรย์แห่งสถานที่ และมหัศจรรย์แห่งกรอบความคิด ในบทความ “Psychic Realism ,Mythic Realism, Grotesque Realism: Variations on Magic Realism in Contemporary Literature in English” ว่า ความมหัศจรรย์แห่งสภาพจิต (Psychic Realism) เป็นความมหัศจรรย์ที่สื่อให้เห็นถึงสภาพภายในใจของตัวละครที่ซับซ้อน ซึ่งถือเป็นความจริงที่มองไม่เห็น แต่มีความผิดแปลกจนเมื่อถ่ายทอดออกมาให้เห็นเป็นรูปธรรมแล้วทำให้ดูกลายเป็นความมหัศจรรย์ไป

ส่วนความมหัศจรรย์แห่งสถานที่ (Mythic Realism) เป็นความมหัศจรรย์ที่กล่าวถึงพื้นที่ โดย ฌ็อง เดลแบร์ร กาแรนท (Jeanne Delbaere-Garant) ได้อ้างถึงคำพูดของ ไมเคิล อนด์าทเจ (Micheal Ondaatje) ในการอธิบายความมหัศจรรย์แห่งสถานที่ว่า พื้นที่จะเป็นสิ่งที่มีความมหัศจรรย์ภายในตัวเอง ไม่ใช่เพียงสิ่งประกอบฉากที่รับบทบาท หากแต่มีคุณสมบัติบางประการอยู่ในตัว และมีความสามารถในการเปลี่ยนแปลงมนุษย์ เช่น ไม่ดำรงอยู่อย่างคงที่ หากแต่เปลี่ยนแปลงไปมา ราวกับว่าพื้นที่มีจิตวิญญาณเป็นของตัวเอง และอาจมีความหมายสัมพันธ์กับคำว่า Myth ซึ่งสื่อถึงตำนานประจำท้องถิ่นของภูมิภาคต่าง ๆ ด้วยเหตุนี้ Mythic Realism จึงไม่ได้เกิดจากสภาพภูมิศาสตร์อันแปลกประหลาดของพื้นที่เท่านั้น แต่ยังเชื่อมโยงกับความเชื่อและเรื่องเล่าอันมหัศจรรย์เกี่ยวกับพื้นที่นั้น ๆ ด้วย

สำหรับความมหัศจรรย์แห่งกรอบความคิด (Grotesque Realism และ กระบวนการ Defamiliarization) เป็นการกล่าวเกินจริงหรือบิดเบือนสิ่งต่าง ๆ ให้ดูแตกต่างไปจากความจริงเพื่อสร้างความรู้สึกแปลกประหลาด วิธีการที่พบบ่อยคือการนำเอาชั่วสองชั่วที่มีคุณสมบัติที่ต่างกันและไม่สามารถดำรงอยู่ด้วยกันได้ในความเป็นจริงมาผสมผสานกัน เช่น การผสมผสานกันระหว่างสิ่งมีชีวิตและไม่มีชีวิตระหว่างคนกับสัตว์ ส่วน Defamiliarization เป็นกระบวนการหนึ่งที่จะช่วยให้ความรู้สึกแปลกประหลาดเมื่อพบว่าบางสิ่งบางอย่างที่ชินตามีลักษณะที่ไม่เคยเห็นมาก่อน ซึ่งความประหลาดใจนั้นอาจนำไปสู่ความ

อัครจริยใจ และด้วยวิธีนี้เองทำให้สิ่งธรรมดากลายเป็นสิ่งมหัศจรรย์ไปโดยปริยาย ซึ่ง Grottesque Realism และ กระบวนการ Defamiliarization มีจุดร่วมกันคือต้องการนำเสนอสิ่งต่าง ๆ ให้ดูแปลกประหลาดด้วยกันทั้งคู่ ทว่ามีความแตกต่างภายในพื้นความคิด กล่าวคือ ในขณะที่ Defamiliarization เชื่อว่าความคุ้นชินทำให้เรามองข้ามสิ่งต่าง ๆ ที่มีลักษณะที่มีความแปลกประหลาดแฝงอยู่ แต่ Grottesque Realism (มหัศจรรย์แห่งกรอบความคิด) นั้นมองว่าวัตถุไม่ได้มีความแปลกประหลาดนักเขียนจึงต้องสร้างความมหัศจรรย์ขึ้นมาโดยนำคุณสมบัติที่ตรงกันข้ามแฝงในวัตถุ

จากข้อมูลข้างต้นจะเห็นว่าความมหัศจรรย์ในวรรณกรรมแนวแฟนตาซีและสัจนิยมนั้นมีความแตกต่างกัน โดยงานเขียนแนวแฟนตาซีนั้นจะแยกระหว่างความจริงและความมหัศจรรย์ชัดเจน ความมหัศจรรย์จะเกิดขึ้นในพื้นที่ที่ไม่ใช่โลกสัจนิยม และการสร้างเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในโลกมหัศจรรย์นั้นจะถูกควบคุมด้วยตรรกะชุดอื่นที่ไม่ใช่ชุดเดียวกับที่ใช้สร้างเหตุการณ์แบบสัจนิยม หรือถ้าหากจะมีงานแฟนตาซีที่กล่าวถึงปรากฏการณ์มหัศจรรย์ซึ่งเกิดขึ้นในโลกสามัญ รูปแบบการเล่าเรื่องนั้นก็ยังคงบ่งบอกว่าสิ่งที่เกิดขึ้นนั้นเป็นเรื่องราวที่แปลกประหลาด ซึ่งลักษณะดังกล่าวจะแตกต่างจากงานสัจนิยมมหัศจรรย์ที่ผู้เล่าจะปฏิบัติต่อเหตุการณ์สัจนิยมและความมหัศจรรย์อย่างเท่าเทียมกัน อาจกล่าวโดยสรุปได้ว่า งานแฟนตาซีจะนำเสนอความมหัศจรรย์ที่ยังคงมีสถานะ “เป็นอื่น” จากความจริง ซึ่งต่างจากสัจนิยมมหัศจรรย์ที่มุ่งสลายพรมแดนทั้งสองขั้ว (กัญญา วัฒนกุล, 2550)

หน้าที่ของความมหัศจรรย์ในการเยียวยาบาดแผลใน “ศูนย์รับฝากความเสียใจ”

ผู้ประพันธ์นวนิยายเรื่อง “ศูนย์รับฝากความเสียใจ” ใช้กลวิธีการสร้างความมหัศจรรย์ อีกทั้งความมหัศจรรย์ยังเป็นส่วนสำคัญของนวนิยายเรื่องนี้ แต่เมื่อนำลักษณะของงานเขียนแบบแฟนตาซีและสัจนิยมมหัศจรรย์ตามแนวคิดที่ได้เสนอไว้ข้างต้นมาวิเคราะห์ร่วมกับองค์ประกอบของนวนิยายเรื่องนี้แล้ว ทำให้ผู้วิจัยไม่อาจกล่าวได้ชัดเจนว่านวนิยายเรื่องนี้เป็นงานเขียนลักษณะแฟนตาซีหรือสัจนิยมมหัศจรรย์จริงอยู่ที่ผู้ประพันธ์ได้นำความมหัศจรรย์เป็นเพียงองค์ประกอบหนึ่งในการสร้างฉาก กล่าวคือ “ศูนย์รับฝากความเสียใจ” ทำให้ศูนย์รับฝากความเสียใจและหน้าที่ของศูนย์รับฝากความเสียใจมีความมหัศจรรย์ แต่ทว่าศูนย์รับฝากความเสียใจกลับไม่ได้มีความสามารถในการนำความมหัศจรรย์มาเปลี่ยนแปลงมนุษย์ อีกทั้งศูนย์รับฝากความเสียใจก็ยังไม่ได้ส่งต่อความรู้สึกมหัศจรรย์ให้กับผู้คนในอดีตด้วย เพียงแต่ศูนย์รับฝากความเสียใจใช้ความมหัศจรรย์มาเป็นส่วนช่วยในกระบวนการรับส่งวัตถุเท่านั้น และถึงแม้ว่าความมหัศจรรย์ของศูนย์รักษาความเสียใจจะสามารถพาสิ่งของเดินทางข้ามมิติเวลาได้ คล้ายกับลักษณะงานเขียนประเภทแฟนตาซี แต่อีกมิติเวลาหนึ่งนั้นไม่ได้มีลักษณะเป็น “โลกคู่ขนาน” ที่มาสัมผัสกับโลก

ปัจจุบันหรือศูนย์รักษาความเสียใจซึ่งเป็นสถานที่ที่มีความมหัศจรรย์เกิดขึ้น โดยโลกคู่ขนานนี้เป็นองค์ประกอบสำคัญของการเดินทางข้ามเวลาในนวนิยายแฟนตาซี (ปนัดดา สดุดิวิลิขัย , 2545)

อาจกล่าวได้ว่ามิติของความมหัศจรรย์ในนวนิยายเรื่องนี้ปรากฏให้เห็นเพียงช่วงเวลาเดียว คือช่วงเวลาปัจจุบัน ไม่ได้ปรากฏอยู่ในอดีต เพราะถึงแม้ผู้คนในอดีตจะได้รับสิ่งของที่ถูกส่งจากสถานที่แห่งนี้ แต่ผู้คนในอดีตก็ไม่สามารถรับรู้ถึงความมหัศจรรย์และรับรู้ได้ถึงการมีอยู่ของศูนย์รับฝากความเสียใจได้ เท่ากับว่าตัวละครทุกตัวในนวนิยายเรื่องนี้ไม่ได้รู้สึกถึงความมหัศจรรย์เท่าเทียมกันทุกตัวละคร นอกจากนี้ถึงแม้สิ่งของที่ผู้คนนำมาส่งที่นี่จะสามารถข้ามมิติเวลาไปมาระหว่างปัจจุบันและอดีตได้ แต่ก็ไม่อาจเรียกสิ่งของเหล่านี้ว่าเป็นสิ่งของหรือวัตถุที่มหัศจรรย์ได้ เนื่องจากสิ่งของเหล่านี้ไม่ได้มีความมหัศจรรย์ภายในตัวเอง ไม่ได้มีชีวิต ไม่ได้มีลักษณะที่พิเศษหรืออยู่ในสภาพที่แปลกประหลาดที่บ่งบอกถึงความมหัศจรรย์ ซึ่งแตกต่างจากลักษณะของวัตถุในงานเขียนประเภทแฟนตาซี กลับกัน สิ่งของเหล่านี้เป็นเพียงวัตถุธรรมดา มีอยู่จริงทั้งในอดีตและปัจจุบัน เป็นสิ่งของที่ทุกคนคุ้นเคย อีกทั้งยังสามารถพบได้ในชีวิตประจำวัน ไม่ว่าจะเป็น จดหมาย ก่อ่งข้าว ก่อ่งแหวน หรือหนังสือรุ่น จากการวิเคราะห์ในเบื้องต้นนี้ผู้วิจัยจึงมีความเห็นว่า นวนิยายเรื่อง “ศูนย์รับฝากความเสียใจ” เป็นนวนิยายที่มีเพียงกลิ่นอายของความปรารถนาเขียนประเภท “แฟนตาซี” และ “สัจนิยมมหัศจรรย์” เท่านั้น

สำหรับความมหัศจรรย์ที่ปรากฏในนวนิยายเรื่องนี้ เห็นได้ชัดเจนจากการที่ผู้ประพันธ์นำความมหัศจรรย์มาเป็นองค์ประกอบหนึ่งของการสร้างฉาก กล่าวคือการทำให้อาณาจักร “ศูนย์รับฝากความเสียใจ” มีความมหัศจรรย์ โดยผู้อ่านจะสามารถรับรู้ได้ว่า ศูนย์รับฝากความเสียใจเป็นสถานที่ที่มีความมหัศจรรย์ภายในตัวเองและมีลักษณะเฉพาะที่สื่อถึงความเป็นมหัศจรรย์ ไม่ว่าจะเป็นการกำหนดสถานที่ตั้ง การปรากฏให้เห็นต่อผู้คน และข้อกำหนดต่าง ๆ ที่กำหนดอยู่โดยเฉพาะ รวมไปถึงเป็นสถานที่ที่ดำรงอยู่ในโลกความเป็นจริง ทำให้มีสถานะเปรียบเสมือนความจริงอีกชุดหนึ่ง ซึ่งสอดคล้องกับความมหัศจรรย์ในงานเขียนประเภท “สัจนิยมมหัศจรรย์” นอกจากนี้ลักษณะความมหัศจรรย์ของศูนย์รับฝากความเสียใจยังมีลักษณะคล้ายคลึงกับความมหัศจรรย์ที่เกิดจากสภาพแวดล้อม หรือ Mythic Realism ตามที่ ฌ็อง เดลแบร์ร กาแรนท ได้อ้างถึงคำกล่าวของไมเคิล ออนดาตเจ (Micheal Ondaatje) ที่ว่า พื้นที่เป็นสิ่งที่มีความมหัศจรรย์อยู่ในตัว ไม่ได้มีสถานะเป็นเพียงสิ่งประกอบฉากที่รับบทบาท หากแต่มีคุณสมบัติบางประการอยู่ในตัว เช่น ไม่ได้ตั้งหลักอยู่ที่ใดที่หนึ่ง แต่เปลี่ยนแปลงไปมา ราวกับว่าพื้นที่มีจิตวิญญาณของมันเอง Mythic Realism อาจมีความสัมพันธ์กับคำว่า Myth ซึ่งหมายถึงตำนานประจำท้องถิ่นของภูมิภาคต่าง ๆ ด้วย (กัญญา วัฒนกุล , 2550) จากการวิเคราะห์ความมหัศจรรย์ร่วมกับตัวบท ความ

มหัสจรรย์ของศูนย์รับฝากความเสียใจที่มีลักษณะคล้ายกับความมหัสจรรย์ในงานเขียนประเภทสัจนิยมมหัสจรรย์ ปรากฏให้เห็นได้ชัดเจนจากตัวอย่างดังตัวอย่างต่อไปนี้

(1) เวลาทำการของศูนย์รับฝากความเสียใจ

ในหนึ่งสัปดาห์ศูนย์รับฝากความเสียใจจะเปิดเพียงวันเดียวและเปิดทำการใน “ยามสนธยา” เท่านั้น ช่วงรุ่งสาง เวลาศูนย์นาฬิกาศูนย์นาฬิกาของแต่ละวันคือช่วงเปลี่ยนผ่านจากวันหนึ่งไปสู่อีกวัน เรียกได้ว่าเป็นจุดเปลี่ยนของวันและช่วงเวลาตั้งแต่สิบเจ็ดนาฬิกาถึงสิบเก้านาฬิกานั้นคือช่วงเวลาที่ยกกลางวันกับกลางคืนมาบรรจบกันพอดี ทั้งสองช่วงเรียกว่ายามสนธยา และเรียกได้ว่าเป็นจุดเปลี่ยนของวัน ท้องฟ้าจะเปลี่ยนจากสว่างไปเป็นมืด ส่วนวันพุธคือวันกลางสัปดาห์ ซึ่งถือว่าเป็นรอยต่อของสัปดาห์เช่นกัน และในช่วงเวลาที่เป็นจุดเปลี่ยนทั้งสองนี้เองจะเกิดปาฏิหาริย์ขึ้นมา

(ศูนย์รับฝากความเสียใจ 2563 , 15)

จากตัวอย่างการบรรยายข้างต้นทำให้ผู้อ่านสามารถรับรู้ได้ว่าผู้ประพันธ์ได้กำหนดเวลาทำการของศูนย์รับฝากความเสียใจไว้อย่างชัดเจน โดยกำหนดให้ศูนย์รับฝากความเสียใจเปิดในทุก ๆ วันพุธของทุก ๆ สัปดาห์ และเปิดให้บริการในช่วงเวลาสิบเจ็ดนาฬิกาถึงสิบเก้านาฬิกาเท่านั้น โดยผู้ประพันธ์กล่าวว่าวันและช่วงเวลาดังกล่าวนั้นจะสามารถทำให้ “ปาฏิหาริย์” เกิดขึ้น ซึ่งการเกิดขึ้นของปาฏิหาริย์นั้นถือได้ว่าเป็นความมหัสจรรย์อย่างหนึ่ง

(2) ลักษณะภายนอกและสถานที่ตั้งของศูนย์รับฝากความเสียใจ

“สวรรค์! ที่แท้ก็มีที่แบบนี้จริง ๆ ด้วย...” อ้ายหมินบ่นพึมพำกับตัวเอง เธอเพิ่งนึกถึงเรื่องเล่าของเมืองหลวงแห่งนี้ซึ่งเคยได้ยินมาออกมา ในมุมหนึ่งของศูนย์การค้าใต้ดินสถานีไทเปมีสถานที่แห่งหนึ่งซึ่งสามารถส่งจดหมายกลับไปยังอดีตให้แก่ “คนที่ไม่อาจพบได้อีก” และยังได้รับจดหมายตอบกลับมาได้ด้วย ดูเหมือนจะชื่อว่า...ศูนย์รับฝากความเสียใจใช่แล้ว “ศูนย์รับฝากความเสียใจ” ก็น่าจะเป็นที่นี้สินะ

(ศูนย์รับฝากความเสียใจ 2563 , 9)

ป้ายโฆษณาที่อยู่รอบข้างทำให้เธอรู้สึกเวียนหัวตาลาย ไม่รู้ว่าจะเดินมานานเท่าไร แต่ทันใดนั้นเองเธอก็ถูกแสงสีชาวลุ่มหนึ่งที่อยู่ใต้มุมมืดดึงดูด ครั้นเงยหน้าขึ้นมองก็พบ

ว่าแสงนั้นส่องออกมาจากเคาน์เตอร์แห่งหนึ่งหน้าเคาน์เตอร์มีเด็กสาวคนหนึ่งสวมเครื่องแบบนักเรียนยืนอยู่ หลีกยาก็เดินเข้าไปดูใกล้ ๆ จึงพบว่าหลังเคาน์เตอร์นั้นยังมีชายสวมสูทสีดำอีกคนยืนอยู่ด้วย ที่นี้แหละ นางสาวพรหมบอกเธอว่าเธอหาที่แห่งนี้เจอแล้ว

(ศูนย์รับฝากความเสียใจ 2563 , 45)

ศูนย์รับฝากความเสียใจนั้นตั้งอยู่ในทำเลที่มีผู้คนสัญจรไปมาอยู่ตลอดเวลา นั่นก็คือศูนย์การค้าใต้ดินสถานีไทเป ทำให้สถานที่แห่งนี้กลมกลืนกับสภาพแวดล้อมนั้น ๆ ซึ่งหากดูผิวเผินก็ไม่ได้รู้สึกว่าเป็นสถานที่แห่งนี้มีความมหัศจรรย์อะไร เป็นเพียงเคาน์เตอร์เล็ก ๆ หรือบางคนอาจจะเข้าใจว่าเป็นศูนย์รับฝากของหายเท่านั้น และคนธรรมดาทั่วไปเองก็ไม่สามารถมองเห็นสถานที่แห่งนี้ได้ แต่ทว่าศูนย์รับฝากความเสียใจกลับดึงดูดคนที่เก็บความเสียใจเอาไว้หรือผู้ที่มาใช้บริการ โดยส่องแสงสีขาวออกมาจากมุมมืด แสงสีขาวที่สะท้อนออกมานั้นก็เปรียบเสมือนแสงสว่างท่ามกลางความมืดมิด คล้ายกับบอกเป็นนัยว่าสถานที่แห่งนี้มีความมหัศจรรย์ซ่อนอยู่ ทำให้ศูนย์รับฝากความเสียใจเป็นดังสถานที่มหัศจรรย์ที่แฝงตัวอยู่ในโลกสังคมนิยมหมายความว่า เป็นอีกด้านหนึ่งของสังคมนิยม ที่เหมือนกับว่าไม่เคยดำรงอยู่เพราะไม่เคยปรากฏให้เห็น (กัญญา วัฒนกุล , 2550) และความมหัศจรรย์ต่าง ๆ ก็เกิดภายในสถานที่แห่งนี้เท่านั้น นอกจากนี้ศูนย์รับฝากความเสียใจยังเป็นตำนานและเรื่องเล่าของผู้คนในเมืองนี้ด้วย ทำให้ศูนย์รับฝากความเสียใจนั้นสอดคล้องกับความมหัศจรรย์แบบ Mythic Realism

นอกจากความมหัศจรรย์ของศูนย์รับฝากความเสียใจจะปรากฏให้เห็นในเวลาทำการของศูนย์รับฝากความเสียใจ ลักษณะภายนอก และสถานที่ตั้งของศูนย์รับฝากความเสียใจแล้ว หน้าที่ของศูนย์รับฝากความเสียใจเองก็มีความมหัศจรรย์เช่นกัน หน้าที่หนึ่งที่สำคัญของศูนย์รับฝากความเสียใจคือการส่งสิ่งของกลับไปยังอดีต โดยศูนย์รับฝากความเสียใจเป็นเหมือนตัวกลางที่จะนำพาจดหมายหรือสิ่งของของผู้ใช้บริการเดินทางไปยังอดีต ซึ่งเปรียบได้กับการเชื่อมโยงระหว่างมิติเวลา โดยหน้าที่ของความมหัศจรรย์ในส่วนนี้จะมีความคล้ายกับหน้าที่ของความมหัศจรรย์ในงานเขียนแบบแฟนตาซี คือการเดินทางข้ามเวลา สำหรับนวนิยายเรื่องนี้เป็นการเดินทางข้ามเวลาของ “สิ่งของ” ระหว่างช่วงเวลาปัจจุบันและอดีต

เมื่อตัวละครนำสิ่งของมาส่งที่ศูนย์รับฝากความเสียใจ พนักงานรับฝากความเสียใจจะนำสิ่งของดังกล่าวไปวางไว้ในตู้ล็อกเกอร์ เพื่อให้สิ่งของนั้นถูกส่งไปยังอดีต ซึ่งหากสิ่งของนั้นมีคุณสมบัติตรงตามเงื่อนไขก็จะถูกส่งออกไปโดยก็จะถูกส่งไปโดยอัตโนมัติ ซึ่งจะปรากฏยังช่วงเวลาอดีต โดยการปรากฏขึ้นจะเป็นเหมือนเรื่องบังเอิญที่เกิดขึ้นเท่านั้น อีกทั้งยังกลมกลืนกับสภาพแวดล้อมในช่วงเวลาเหล่านั้น อาจ

กล่าวได้ว่าความมหัศจรรย์นี้เองได้ทำให้สิ่งเหล่านี้ไปปรากฏในอดีต ผ่านการเดินทางของสิ่งของโดยมิติ เวลาที่ปราศจากคำอธิบาย และเมื่อสิ่งของถูกปรากฏขึ้นตรงหน้าของตัวละครในอดีตก็พบว่า ตัวละคร เหล่านั้นมีความรู้สึกสงสัยหรือเคลงใจเพียงเล็กน้อยเท่านั้น แต่ในท้ายที่สุดก็ไม่ได้ติดใจอะไรเกี่ยวกับการมี อยู่ของสิ่งเหล่านั้น สังเกตได้จากตัวอย่างต่อไปนี้

ครั้นผลึกประตูบ้านเข้าไป หลีเตียนเชิงก็เห็นร่มสีฟ้าลายโดราเอมอนคันหนึ่งวาง ผึ่งไว้หน้าประตู ส่วนบนโต๊ะอาหารมีจดหมายฉบับหนึ่งกับผ้าห่อหนึ่งเพิ่มขึ้นมา “จยาถี้ได้กลับมาตอนเที่ยงด้วยหรือ ทำไมถึงไม่เห็นเลยล่ะ” หลีเตียนเชิงหยิบห่อ ผ้าห่อนั้นขึ้นมา บนนั้นเขียนไว้ว่า ผู้รับ คุณปู่หลีเตียนเชิง เขาคิดว่าต้องเป็นเธอแน่ พอเปิดออกก็พบว่าข้างในคือกล่องที่ห่อไว้ด้วยผ้าสีส้มแดงอีกทั้งยังอุ่น ๆ อยู่เลย ครั้นแกะห่อผ้าก็เห็นเป็นข้าวกล่อง ด้านบนยังแนบกระดาษโน้ตแผ่นหนึ่งซึ่งเขียนไว้ว่า

ปู่คะ

หนูเข้าร่วมการแข่งขันแล้วได้เงินรางวัลมาคะ เลยตั้งใจซื้ออาหาร ทะเลที่ปู่ชอบมาทำเป็นข้าวกล่องให้ปู่กิน หนูขอโทษนะคะที่หลาย วันนี้ทำให้ปู่เสียใจ ต่อไปหนูจะเป็นเด็กดีมาก ๆ ปู่ไม่ต้องเป็นห่วงนะคะ

จยาถี้

(ศูนย์รับฝากความเสียใจ 2563 , 48)

หลังจากที่หลีจยาถี้ได้นำเอาข้าวกล่องพร้อมกับกระดาษโน้ตมาส่งที่ศูนย์รับฝากความเสียใจแล้ว ศูนย์รับฝากความเสียใจก็ส่งข้าวกล่องพร้อมกับกระดาษโน้ตส่งกลับไปยังอดีต เมื่อสิบแปดปีที่แล้ว ในวันที่ เขาทั้งสองพบกันครั้งสุดท้าย โดยสิ่งของที่ถูกส่งไปนั้นได้ไปวางอยู่บนโต๊ะกินข้าวที่บ้านของเธอ ซึ่งการ ปรากฏของสิ่งของที่ถูกส่งมาจากอนาคตนั้นกลมกลืนกับสภาพแวดล้อมในอดีตโดยที่ไม่สามารถแยกออก ได้ จะเห็นว่าเมื่อคุณปู่ของเธอมาเห็น คุณปู่ของเธอไม่ได้รู้สึกว่าคุณปู่ของเหล่านี้เป็นสิ่งของที่แปลกประหลาด เพียงแต่รู้สึกแปลกใจที่เห็นร่มของหลานสาววางผึ่งอยู่หน้าบ้านแต่กลับไม่เห็นหลานสาวอยู่ในบ้าน และคุณ ปู่ก็ได้กินข้าวกล่องที่เธอทำโดยที่ไม่รู้ว่ามันถูกส่งมาจากอนาคตในอีกสิบแปดปีข้างหน้า

จางซินจื่ออาศัยช่วงที่ว่างนี้เอื้อมมือไปค้นหาโทรศัพท์มือถือจากใน กระเป๋าทำงาน เขาอยากจะทำว่าโย่วฉีโทร.หรือส่งข้อความกลับมาบ้างหรือไม่ แต่กลับความเจตนาของหนึ่งแทน เขาจำไม่ได้เลยว่าในกระเป๋าที่มีจดหมาย ฉบับนี้อยู่ด้วย จึงหยิบออกมาดู ชื่อผู้รับที่เจ้าหน้าที่ของระบุชื่อของเขาเอาไว้ก็จริง ทว่าที่เขียนอยู่ข้าง ๆ ชื่อกลับเป็นตัวเลขแถวหนึ่งที่เขาดูแล้วไม่เข้าใจ ส่วนชื่อ ผู้ส่งคือหลันโย่วฉี “จดหมายจากหลันโย่วฉีนั่นหรือ”

พอเปิดซองจดหมายออก ด้านในคือกล่องแหวนแต่งงาน มองเพียงแวบ เดียวเขาก็ดูออกว่าเป็นแหวนกล่องเดียวกับที่ตนมอบให้โย่วฉีเพื่อขอแต่งงานนั่นเอง แต่ทำไมมันถึงมาอยู่ที่นี่ได้ล่ะ ครั้นเปิดกล่องออกดูก็พบแสงสะท้อนเหลือบของผ้า กำมะหยี่สีทอง ส่วนแหวนที่เคยอยู่บนฝ่ามือหายไปแล้ว! จางซินจื่อมองกล่องแหวน ที่ว่างเปล่าอย่างอึ้งงันผ่านไปหลายวินาทีถึงได้หัวเราะขึ้นมา เขาเข้าใจแล้ว นี่คือ คำตอบของโย่วฉี เธอตอบตกลงแล้ว เมื่อวานตอนกินข้าวด้วยกันเธอต้องแอบมายัด กล่องนี้ใส่ให้เขาแน่นอน จางซินจื่อดีใจจนหน้าบาน”

(ศุนย์รับฝากความเสียใจ 2563 , 89-90)

ข้อความข้างต้นบรรยายถึงการปรากฏของกล่องแหวนแต่งงาน ซึ่งเป็นสิ่งของที่หลันโย่วฉีต้องการ ส่งกลับไปให้ จางซินจื่อ คนรักของเธอในอดีต โดยเมื่อกล่องแหวนถูกส่งกลับไปยังอดีตนั้น กล่องแหวนก็ได้ ไปอยู่ในซองจดหมายในกระเป๋าทำงานของจางซินจื่อ ซึ่งในตอนแรกจางซินจื่อเองก็รู้สึกแปลกใจ แต่เมื่อ เขาเปิดมันดูแล้ว ตัวของเขาเองก็ไม่ได้สนใจหาคำตอบอีกต่อไปว่าทำไมกล่องแหวนแต่งงานถึงมาอยู่ใน กระเป๋าของเขาได้ เพราะเมื่อเขาทราบถึงสิ่งที่หลันโย่วฉีต้องการจะสื่อ เขากลับดีใจจนนึกไปเองว่าหลันโย่วฉีนี่เองที่เป็นคนนำกล่องแหวนแต่งงานมาใส่ในกระเป๋าของเขาเมื่อวานนี้

ขณะที่เก็บโทรศัพท์มือถือใส่กระเป๋าทำงานตามเดิม จู่ ๆ ก็กล้าใจได้ว่ากระเป๋า ทำงานมีวัตถุแข็ง ๆ ชิ้นหนึ่งวางอยู่ เขางงเพราะจำไม่ได้เลยว่าตัวเองมีของแบบนี้อยู่ด้วยพอ ล้วงออกมาดูก็พบว่ามันเป็นพัสดุห่อหนึ่ง บนห่อไม่ได้ติดแสตมป์และไม่ได้เขียนที่อยู่เอาไว้ มีเพียง ตัวเลขประหลาดแถวหนึ่งและระบุชื่อคนรับว่าเป็นเขาแน่นอน

“จางถึงเขียน” หมินเจี่ยอ่านชื่อผู้ส่ง พยายามค้นหาใบหน้าที่เกี่ยวข้องกับ ชื่อในความทรงจำ แต่นึกยังไงก็นึกไม่ออก จึงกำลังลังเลว่าจะแกะห่อออกดูหรือไม่ หรือ จะเป็นของขวัญจากลูกค้าที่เคยมาใช้บริการ

(ศุนย์รับฝากความเสียใจ 2563 , 126)

หนังสือรุ่นไม่ได้ปิดสนิทเสียทีเดียว มีปากกาตำหนึ่งคั่นหน้าไว้ จุ้ยหมินเจียจึงพลิกเปิดหน้านั้นโดยอัตโนมัติ พบว่ามีกระดาษโน้ตแผ่นเล็ก ๆ แผ่นหนึ่งเสียบไว้ซึ่งเขียนว่า

สวัสดีค่ะคุณจุ้ย

ขอโทษที่รบกวนนะคะ พอดีชั้นเรียนของพวกเรากำลังแข่งกันว่าในหนังสือรุ่นของใครจะมีลายเซ็นมากกว่ากัน และต้องตามหาคนที่มีนามสกุลตรงกันกับตัวเองถึงจะนับเป็นคะแนนได้ แต่เพราะนามสกุลหนูมีคนใช้น้อย เพื่อน ๆ เลยบอกว่าขอแค่หาเจอคนเดียวก็ถือว่าเท่ากับได้ลายเซ็นของร้อยคนแล้ว ก็เลยให้ว่านคุณลุงจึงเจอคุณได้ในที่สุดนี้แหละค่ะ ถ้าคุณสะดวก รบกวนเขียนคำอวยพรสักสองสามประโยคให้หนูหน่อยจะได้ไหมคะ ชอบคุณมากค่ะ

ด้วยความนับถือ
จุ้ยอ้ายหมิน

ในที่สุดจากข้อความนี้ก็ได้อ่านคำตอบว่าทำไมหนังสือรุ่นเล่มนี้ถึงมาโผล่ในล็อกเกอร์ของเขาได้ “คุณลุง” ที่เธอเฝ้าถึงคงเป็นหัวหน้าของเขาระมัง

(ศูนย์รับฝากความเสียใจ 2563 , 127-128)

ข้อความข้างต้นเป็นการบรรยายถึงการปรากฏของหนังสือรุ่น ที่จางถึงเขียนส่งไปให้กับจุ้ยหมินเจีย แทนลูกสาวของเขาหรือ จุ้ยอ้ายหมิน เด็กผู้หญิงที่ไม่เคยเห็นหน้าพ่อแท้ ๆ เพราะพ่อเสียชีวิตในวันที่เธอเกิด แต่เธอยังหวังลึก ๆ ว่าคุณพ่อของเธอจะรับรู้ว่ามันเติบโตมาแข็งแรงอย่างที่พ่อหวังไว้ และเนื่องจากเธอไม่สามารถส่งจดหมายเองได้เพราะเธอไม่เคยเห็นหน้าพ่อของเธอ จางถึงเขียนจึงทำหน้าที่ตรงนี้แทน จางถึงเขียนส่งหนังสือรุ่นที่มีรูปภาพของอ้ายหมินกลับไปยังอดีตให้กับพ่อของอ้ายหมิน และเขียนใส่กระดาษโน้ตว่า อ้ายหมินต้องการตามหาลายเซ็นของคนที่มีนามสกุลเดียวกับเธอในหนังสือรุ่น ซึ่งเป็นธรรมเนียมอย่างหนึ่ง และขอให้เขาเขียนคำอวยพรให้สักสองสามประโยค

ซึ่งหนังสือรุ่นที่ถูส่งไปนั้นได้ไปปรากฏอยู่ในล็อกเกอร์ที่ทำงานของเขา ตัวเขาเองก็แปลกใจเมื่อพบมัน เพราะล็อกเกอร์นั้นมีเพียงเขาและหัวหน้าเท่านั้นที่สามารถเปิดมันได้ ในตอนแรกเขานึกว่าเป็นหนังสือเด็ก ที่หัวหน้าของเขาเคยพูดไว้ว่าจะส่งหนังสือสำหรับเด็กของลูกเขามาให้ แต่เมื่อเขาเปิดดูกลับ

เป็นหนังสือรุ่น และเมื่อเขาพบกระดาดชนิดที่แนบมา เขาก็เข้าใจว่าเพราะเหตุใดหนังสือรุ่นถึงมาอยู่ใน ล็อคเกอร์ของเขา คุณลุงที่เด็กผู้หญิงเอ่ยถึงอาจจะเป็นหัวหน้าของเขาก็ได้

พอเดินไปถึงประตูก็เห็นว่าด้านนอกนั้นฝนกำลังตกหนัก หงจวินล้วงเข้าไปใน กระเป๋าทำงานหมายจะหยิบร่มพับที่อยู่ข้างใน แต่ตอนที่หยิบร่มออกมานั้นมีจดหมายฉบับ หนึ่งตามออกมา และร่วงลงบนพื้นด้วย หงจวินหยิบจดหมายขึ้นมา ชื่อผู้รับที่อยู่หน้าของ เขียนไว้ว่า คุณหง ส่วนผู้ส่งคือ จางถึงเยียน เขาไม่มีความทรงจำเกี่ยวกับชื่อนี้เลยก็จริง แต่สิ่งที่ดึงดูดความสนใจของเขาคือตัวเลขแถวหนึ่งซึ่งอยู่ตรงที่ที่อยู่ผู้รับ

๑๙๙๙๐๙๓๑๖๐๐๐๐ นี่มัน! เขารู้ทันทีว่าจดหมายฉบับนี้คืออะไร เขาช่วยส่ง จดหมายให้คนอื่นมาตั้งหลายปี ไม่เคยคิดฝันเลยว่าจะมีวันที่ตัวเองได้รับบ้าง

(ศุนย์รับฝากความเสียใจ 2563 , 203-204)

ข้อความข้างต้นบรรยายถึงการปรากฏของซองจดหมายพร้อมกับกระดาดเขียนจดหมายเปล่า ๆ ด้านใน โดยจดหมายฉบับนี้เป็นจดหมายที่จางถึงเยียนส่งให้กับหงจวิน พ่อบุญธรรมของหงเฮ่าแทนตัวหง เฮ่าเอง ที่เป็นพนักงานรับฝากความเสียใจ ซึ่งตามกฎหมายแล้วเขาไม่สามารถส่งจดหมายได้ โดยจางถึงเยียนรู้ว่า หงเฮ่าเองก็มีความเสียใจที่เก็บเอาไว้มานานเช่นเดียวกัน ซึ่งจดหมายดังกล่าวเมื่อถูกส่งไปยังอดีตแล้ว มัน ได้ไปอยู่ในกระเป๋างานของหงจวิน หรือพ่อบุญธรรมของหงเฮ่า แต่ในกรณีนี้เนื่องจากหงจวินเองใน ขณะนั้นก็ทำหน้าที่เป็นพนักงานรับฝากความเสียใจอยู่เหมือนกัน เขาก็รู้ว่าสิ่งที่เขาเจอนั้นคืออะไร เพียง แค่ตัวเขานั้นไม่คุ้นชื่อผู้ส่งหรือจางถึงเยียน นั่นเอง

จากตัวอย่างข้างต้นของนวนิยายที่เกี่ยวข้องกับการปรากฏของสิ่งของที่ถูกส่งไปยังอดีตนั้น สามารถ วิเคราะห์ได้ว่า ความมหัศจรรย์ได้มีหน้าที่ในการทำให้สิ่งของต่าง ๆ ปรากฏอยู่ในสภาพแวดล้อมของ ช่วงเวลาในอดีต ที่ไม่ได้มีลักษณะเป็นโลกคู่ขนานกับปัจจุบัน และการปรากฏของวัตถุที่ถูกส่งมาจาก ช่วงเวลาปัจจุบันนั้น ก็ยังคงสภาพเดิมของวัตถุ ที่สามารถสัมผัสได้ด้วยประสาทสัมผัสทั้งห้าของมนุษย์ ไม่ใช่ เพียงภาพลวงตา หรือ มีสภาพที่แปลกไปจากเดิม และเมื่อความมหัศจรรย์ได้นำวัตถุจากอดีตส่งคืนมา กลับมายังปัจจุบัน สิ่งของก็ถูกส่งกลับมาที่ตู้ล็อคเกอร์เช่นเดิม

โดยวัตถุเหล่านั้นอาจจะมีสภาพที่เปลี่ยนแปลงไปจากเดิมหรือมีสิ่งใดสิ่งหนึ่งเพิ่มมา เช่น กล่องข้าว ที่ไม่มีข้าวเหลืออยู่ หรือจดหมายจากคนในอดีต แต่การเปลี่ยนแปลงหรือการเพิ่มของวัตถุเหล่านี้เป็นการ เปลี่ยนแปลงที่กระทำโดยบุคคลในอดีต ไม่ได้อาศัยความมหัศจรรย์ใด ๆ เข้ามาช่วยเลย อาจกล่าวได้ว่าใน การนำพาวัตถุเดินทางข้ามมิติเวลานั้น ความมหัศจรรย์ไม่ได้ส่งผลใด ๆ ต่อลักษณะทางกายภาพของวัตถุเลย

แม้แต่น้อย โดยจดหมายหรือสิ่งของที่ถูกส่งกลับมาจะเปรียบเสมือนสิ่งที่ช่วยเยียวยาบาดแผลของผู้ที่มาใช้บริการที่นี้ พวกเขาได้รับการปลอบประโลมจากถ้อยคำในจดหมาย หรือสิ่งของเหล่านั้น ดังตัวอย่างต่อไปนี้

นานแล้วที่ไม่ได้กินอาหารที่ญาติทำ ฝีมือพัฒนาขึ้นเยอะเลย อร่อยมาก
ปู่เองก็ชอบมาก ขอแค่หนูใช้ชีวิตอย่างมีความสุข ปู่ก็พอใจแล้วล่ะ

(ศูนย์รับฝากความเสียใจ 2563 , 51)

ข้อความข้างต้นเป็นข้อความที่คุณปู่ของหลิงยาถิเขียนไว้หลังกินข้าวกล่องเสร็จ ซึ่งมันถูกส่งกลับมาพร้อมกับกล่องข้าวที่ว่างเปล่า และแบบฟอร์มใบพักการเรียนที่ปู่เอาเทปใสแปะเพื่อซ่อมให้มันติดกันแบบเดิมพร้อมทั้งเซ็นชื่ออนุญาตเอาไว้ให้เธอเรียบร้อย ทั้งหมดนี้แสดงให้เห็นว่าคุณปู่ได้กินอาหารที่หลิงยาถิทำ ได้รับรู้ถึงคำขอโทษที่เธอติดค้างไว้และยังอนุญาตให้เธอพักการเรียนได้ พร้อมทั้งรับรู้อีกว่าในภายภาคหน้าเธอจะมีชีวิตที่ดี

ถึง หนูอ้ายหมิน...

ขอแสดงความยินดีที่เรียนจบนะ ขอให้หนูสอบเข้ามหาวิทยาลัยที่
หวังไว้ได้อย่าสับสนแปดแล้วก็ต้องโตเป็นผู้ใหญ่แล้วสินะ หนูต้องรู้จักรับผิดชอบ
หน้าที่ของตนเองได้แล้ว หวังว่าต่อไปหนูจะรักซารอยยิ้มน้อย ๆ นี้ไว้ได้ตลอด
ไปเหมือนกับดวงต้ายิ้มของหนูนะ

ป.ล. ฉันทนเองก็เป็นที่คุณพ่อแล้วเหมือนกัน หวังว่าลูกสาวของฉันทน
จะเติบโตขึ้นอย่างแข็งแรงและมีความสุขแบบหนูนะ

จาก จุ้ยหมินเจี๋ย

(ศูนย์รับฝากความเสียใจ 2563 , 135)

ข้อความข้างต้นเป็นข้อความจากจุ้ยหมินเจี๋ยหรือพ่อของอ้ายหมินที่ส่งกลับมา ถึงแม้ว่าเธอจะ
ได้รับจดหมายฉบับนี้โดยบังเอิญ แต่มันก็มีความหมายกับเธอมาก เหมือนกับว่าเธอได้รับในสิ่งที่เธอ
ต้องการมาตลอด พ่อแท้ ๆ ของเธอได้เห็นหน้าเธอจากหนังสือรุ่นพร้อมเขียนจดหมายอวยพรส่งมาให้เธอ
ซึ่งเปรียบดังของขวัญวันเกิดที่ดีที่สุดของเธอด้วย ที่สำคัญพ่อก็ได้รับรู้ในสิ่งที่เธอต้องการจะบอกพ่อมา
ตลอด เพราะในจดหมายพ่อของเธอได้ทิ้งท้ายไว้ว่าอยากให้ลูกสาวของเขาโตมาแข็งแรงและมีความสุข
แบบเธอ ก็เท่ากับว่าพ่อของเธอได้รับรู้แล้วว่าเธอโตมาอย่างแข็งแรงและมีความสุข

ถึง เสียวก้า

ตอนนี้ลูกสบายดีไหม ไม่รู้ว่าทางนั้นคือเดือนไหน ปีอะไรแล้ว เมื่อลูกได้รับจดหมายฉบับนี้ ก็แสดงว่าพ่อไม่ได้ยุ่ง่างกายลูกอีกแล้ว แต่ในขณะที่เดียวกันหมายความว่าลูกรับช่วงต่องานของเจ้าหน้าที่รับฝากความเสียใจด้วยเหมือนกัน ขอขอบคุณคุณจางที่ช่วยส่งจดหมายฉบับนี้แทนผมด้วยนะครับ

พ่อรู้ว่าตัวเองเป็นพ่อที่เข้มงวด แต่ก็หวังว่าไม่ว่าอย่างไรลูกจะรับรู้ได้ว่าพ่อภูมิใจในตัวลูกมากแค่ไหน ไม่ใช่เพราะลูกสืบทอดงานนี้ต่อจากพ่อแต่เพราะลูกเป็นคนจิตใจดีและเอาใจใส่คนอื่นเสมอมา ตอนที่ได้เจอลูกครั้งแรกในสถานเลี้ยงเด็กกำพร้า ลูกกำลังระบายสีชมพูให้เจ้ากระต่ายอยู่ พ่อก็รู้แล้วว่าลูกมีความสามารถมองเห็นเนื้อหาของสรรพสิ่งได้

เป็นหมอมานานขนาดนี้ ถึงได้รู้ซึ่งว่าอนาคตเป็นเรื่องที่คาดเดาไม่ได้เลย อดีตไม่สามารถแก้ไขได้ เรื่องที่เกิดขึ้นทั้งหมดล้วนเป็นเรื่องที่ควรจะต้องเกิดอยู่แล้ว แต่พ่อเชื่อว่าไม่ว่าลูกจะเจออุปสรรคอะไร ลูกก็จะข้ามผ่านมันไปได้ทุกครั้ง

ช่วยดูแลคุณย่าแทนพ่อด้วย ไม่ว่าพ่อจะอยู่ที่ไหน พ่อก็จะคอยเฝ้ามองลูกเสมอ นะ

จาก พ่อ

หงจวิน

(ศูนย์รับฝากความเสียใจ 2563 , 216-217)

จดหมายด้านบนเป็นจดหมายที่ถูกส่งมาจากพ่อของหงเฮ่า โดยเสียวก้า เป็นชื่อที่พ่อเขาเรียกเขาโดยเฉพาะ ตั้งแต่พ่อเสียและตลอดที่ผ่านมาเขารู้เพียงแต่ว่าเขาต้องเข้มแข็งเท่านั้น เพราะนี่คือวิธีเดียวที่จะทำให้เขามีชีวิตอยู่ และแม้เขาจะรับหน้าที่เป็นพนักงานรับฝากความเสียใจที่คอยดูแลผู้อื่นนั้น ในใจของเขาก็เหมือนมีรูรั่วรูหนึ่งอยู่ตลอด จนกระทั่งหงเฮ่าได้อ่านจดหมายที่เขาได้รับโดยบังเอิญฉบับนี้จบ เขาก็รู้สึกว่ารูรั่วภายในใจของเขานั้นได้รับการเติมเต็มอย่างสมบูรณ์

จากตัวอย่างทั้งหมดอาจกล่าวได้ว่าสิ่งของหรือจดหมายที่ถูกส่งออกไปจากศูนย์รับฝากความเสียใจนี้ เปรียบดังตัวแทนของบาดแผลความเสียใจของแต่ละตัวละครที่ไม่อาจปล่อยวางได้ในตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา ซึ่งศูนย์รับฝากความเสียใจก็เปรียบดังตัวช่วยหนึ่งที่จะช่วยบรรเทาความเสียใจนั้น ๆ หรือช่วยปลดปล่อยความเสียใจที่อยู่ภายในใจของแต่ละตัวละครออกมาและช่วยรับส่งความรู้สึกที่ติดค้างอยู่ในใจของพวกเขากลับไป โดยการช่วยรับส่งจดหมายหรือสิ่งของระหว่างมิติเวลาอดีตและปัจจุบัน ให้คำพูดในจดหมายหรือสิ่งของเหล่านั้นได้ทำหน้าที่ช่วยคลี่คลายปมความเสียใจของเจ้าของจดหมายหรือ

สิ่งของนั้น ๆ ด้วยตัวของมันเอง ซึ่งเป็นสิ่งที่พวกเขาไม่เคยมาตลอดสิบแปดปีและยังรับเอาค่าปลอบโยนจากคนในอดีตรวมถึงเอาความรู้สึกดี ๆ จากคนที่พวกเขารักกลับคืนมาให้ เพื่อให้สิ่งเหล่านั้นช่วยเติมเต็มช่องว่างในหัวใจของผู้คนที่ยังต้องดำเนินชีวิตต่อไปในปัจจุบันและทำให้พวกเขาเหล่านั้นไม่ต้องใช้ชีวิตร่วมกับบาดแผลและความเสียใจอีก

อาจกล่าวได้ว่า สำหรับนวนิยาย เรื่อง “ศูนย์รับฝากความเสียใจ” นี้ เป็นนวนิยายที่นำเอาความมหัศจรรย์มาใช้ร่วมกับอารมณ์ความรู้สึกของมนุษย์ ซึ่งเน้นไปที่ความรู้สึกเสียใจ โดยผู้ประพันธ์ได้นำกลวิธีประพันธ์ที่สร้างความมหัศจรรย์มาใช้เพื่อเป็นตัวช่วยในการเยียวยารักษาบาดแผลและความเสียใจของตัวละคร ซึ่งเป็นสิ่งที่ไม่สามารถเกิดขึ้นได้ในโลกแห่งความจริงและความมหัศจรรย์ในนวนิยายเรื่องนี้ก็ยังสามารถทำได้ทำหน้าที่ที่สำคัญและล้ำค่าที่สุด คือการเติมเต็มความปรารถนาภายในจิตใจของมนุษย์และถ่ายทอดความความปรารถนาภายในจิตใจของมนุษย์ให้ออกมาเป็นรูปธรรมและถึงแม้ว่าความมหัศจรรย์ทั้งหมดที่เกิดขึ้นภายในตัวบทนวนิยายเรื่องนี้ไม่อาจสามารถอธิบายได้ด้วยตรรกะและเหตุผล แต่เรื่องราวทั้งหมดเหล่านั้นล้วนแต่เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นจริงภายในตัวบทของนวนิยายเรื่อง “ศูนย์รับฝากความเสียใจ”

นอกจากความมหัศจรรย์ในนวนิยายเรื่อง “ศูนย์รับฝากความเสียใจ” จะทำหน้าที่เยียวยาบาดแผลระดับปัจเจกบุคคลแล้ว ความมหัศจรรย์ยังได้ทำหน้าที่เยียวยาบาดแผลทางสังคมในอดีตด้วยความมหัศจรรย์ได้เปิดโอกาสให้สังคมปัจจุบันได้ทำความเข้าใจความขัดแย้งท่าค่านิยมที่เกิดขึ้นในอดีต ซึ่งเป็นความขัดแย้งระหว่างค่านิยมแบบเก่าที่เป็นวัฒนธรรมขงจื้อแบบจีนและค่านิยมแบบใหม่ที่เป็นวัฒนธรรมประชาธิปไตยแบบตะวันตกที่เกิดขึ้นในช่วงการเปลี่ยนผ่านยุคสมัยของสังคมได้หวั่น สืบเนื่องจากบาดแผลระดับปัจเจกบุคคลที่กล่าวถึงในข้างต้น ที่มีสาเหตุมาจากความขัดแย้งทางความคิดของคนในครอบครัว ที่ถูกหล่อหลอมและเติบโตมากับค่านิยมที่ต่างกัน การที่ความมหัศจรรย์มีส่วนช่วยในการทำให้ปมปัญหาในอดีตของตัวละครคลี่คลาย ก็เท่ากับว่าปัญหาความขัดแย้งทางค่านิยมที่เกิดขึ้นในอดีตได้คลี่คลายตามไปด้วย

หากนวนิยายเรื่องนี้ไม่มีความมหัศจรรย์เกิดขึ้นในตัวบท ความขัดแย้งในอดีตเหล่านี้ก็จะไม่ได้ถูกคลี่คลาย ปัญหาต่าง ๆ ก็จะไม่ได้รับการแก้ไข บาดแผลทั้งในระดับปัจเจกบุคคลและระดับสังคมก็จะยังดำเนินต่อไปเรื่อย ๆ และการที่ตัวละครตัวใดตัวหนึ่งซึ่งเป็นตัวแทนของค่านิยมใดค่านิยมหนึ่งต้องตายไปก่อนตัวละครอีกตัว ก็อาจจะสื่อได้ว่าทั้งสองวัฒนธรรมนี้ไม่สามารถอยู่ร่วมกันได้เลย การที่วัฒนธรรมนั้น ๆ จะดำรงอยู่ได้ก็ต่อเมื่อต้องรอให้วัฒนธรรมใดวัฒนธรรมหนึ่งหายไปเสียก่อน

แต่การที่นวนิยายเรื่องนี้มีความมหัศจรรย์เกิดขึ้น หน้าทีของความมหัศจรรย์จึงได้มาเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้ตัวละครที่มีชีวิตอยู่ในปัจจุบันซึ่งเป็นเหมือนตัวแทนของสังคมปัจจุบัน ได้ย้อนกลับไปทำความเข้าใจ

ใจความขัดแย้งทางค่านิยมที่เกิดขึ้นในอดีต ยิ่งไปกว่านั้น ยังเป็นการมองย้อนกลับไปจากมุมมองของตนเองในวัยที่เติบโตขึ้นหรือมีอายุมากขึ้นและการที่บุคคลในอดีตเองสามารถรับรู้ถึงความต้องการหรือความรู้สึกเหล่านี้ได้ ก็เท่ากับว่าคนทั้งสองคนได้เข้าใจหรือรับรู้ถึงความรู้สึกที่ต้องการสื่อถึงกันแล้ว ดังนั้น ความมหัศจรรย์จึงได้เข้ามามีส่วนช่วยในการทำให้ค่านิยมแบบเก่าและค่านิยมแบบใหม่มีพื้นที่ตรงกลางในการอยู่ร่วมกัน ทำให้ทั้งสองวัฒนธรรมสามารถดำรงอยู่ร่วมกันได้โดยไม่ต้องทำให้วัฒนธรรมใดวัฒนธรรมหนึ่งหายไป

สรุปและอภิปรายผลการศึกษา

นวนิยายเรื่อง “ศูนย์รับฝากความเสียใจ” เป็นนวนิยายร่วมสมัยสัญชาติไต้หวัน โดยผู้ประพันธ์ได้ถ่ายทอดเรื่องราวเกี่ยวกับความเสียใจของตัวละครที่ไม่สามารถปล่อยวางอดีตอันเจ็บปวด อีกทั้งยังได้ใช้ความมหัศจรรย์เข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของนวนิยายเรื่องนี้ด้วย ซึ่งบาดแผลทางใจของตัวละครในนวนิยายเรื่องนี้ต่างก็มีจุดเริ่มต้นจากความผิดพลาดของพวกเขาในอดีต โดยพวกเขาก็ได้ปล่อยให้ความขัดแย้งที่เกิดขึ้นในครอบครัวระหว่างพวกเขาและบุคคลที่พวกเขารักผ่านไป จนสุดท้ายความขัดแย้งเหล่านี้ก็ไม่ได้รับการแก้ไข เพราะอุบัติเหตุในคืนฝนตกได้พรากบุคคลที่พวกเขารักไปอย่างกะทันหัน โดยอุบัติเหตุครั้งนี้นี้ก็มีสาเหตุมาจากความผิดพลาดของปัจเจกบุคคลเช่นกัน

นวนิยายเรื่องนี้ไม่เพียงแต่พูดถึงความเสียใจในระดับปัจเจกบุคคลเท่านั้น แต่ยังแสดงให้เห็นถึงบาดแผลทางวัฒนธรรมที่ปรากฏในสังคมไต้หวัน ความขัดแย้งที่เกิดขึ้นระหว่างตัวละครและบุคคลที่พวกเขารักนั้นมีสาเหตุมาจากความขัดแย้งทางค่านิยมของคนในครอบครัว ระหว่างค่านิยมทางความคิดแบบขงจื้อที่เป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรมจีนดั้งเดิม ที่ว่าด้วยเรื่องของหลักความสัมพันธ์ในครอบครัว โดยนวนิยายเรื่องนี้ได้เน้นไปที่ความสัมพันธ์ระหว่างบิดากับบุตร และค่านิยมทางความคิดแบบประชาธิปไตยจากโลกตะวันตก ที่ว่าด้วยเรื่องของสิทธิเสรีภาพทางความคิดและการแสดงออกของปัจเจกบุคคล โดยค่านิยมทั้งสองนี้ได้ส่งอิทธิพลให้ผู้คนมีความคิดที่แตกต่างกัน และเมื่อพิจารณาบาดแผลและความขัดแย้งเหล่านี้ร่วมกับบริบทของสังคมไต้หวันก็พบว่า ส่วนหนึ่งของการปะทะกันระหว่างสองค่านิยมนี้เป็นผลมาจากความเปลี่ยนแปลงทางการเมืองและสังคมของไต้หวันในยุคเปลี่ยนผ่านของประชาธิปไตยด้วย

ในโลกแห่งความเป็นจริง เราไม่อาจย้อนเวลากลับไปแก้ไขเรื่องราวที่ผิดพลาดในอดีตได้ แต่สำหรับนวนิยายเรื่อง “ศูนย์รับฝากความเสียใจ” นี้ ผู้ประพันธ์ได้ใช้กลวิธีการสร้างความมหัศจรรย์เพื่อเติมเต็มความปรารถนาของตัวละคร โดยความมหัศจรรย์ได้เข้ามามีบทบาทเป็นตัวช่วยในการเยียวยาบาดแผลทางใจให้กับตัวละครและยังแก้ไขปัญหาความขัดแย้งทางค่านิยมของสังคมไต้หวันในอดีต โดยการเปิดโอกาสให้ตัวละครที่ยังมีชีวิตอยู่ในปัจจุบันได้ย้อนกลับไปทำความเข้าใจและประนีประนอมกับความขัดแย้งทางค่านิยมที่เกิดขึ้นในอดีตเหล่านั้น ทำให้ค่านิยมทั้งสองที่เคยมีความขัดแย้งกันในอดีตสามารถมีพื้นที่ในการดำรงอยู่ร่วมกันได้

บรรณานุกรม

หนังสือและเอกสารตีพิมพ์

- โคลโกรฟ, เมลบา, บลูมฟิลด์, ฮาโรลด์ และแม็ควิลเลียมส์, ปีเตอร์. (2532). **คู่มือสำหรับขจัดความปวดร้าวในยามอกหักและพลัดพราก (how to survive the loss of a love)**. แปลโดย กิ่งแก้ว รัชนี้. กรุงเทพฯ: แจ่มใส.
- ชามูเอล, จูเลีย. (2563). **คู่มือหัวใจสลาย (grief works)**. แปลโดย วรธนา วงษ์ฉัตร. นนทบุรี: โอ้มายก้อด.
- ชื่ออี. (2563). **ศูนย์รับฝากความเสียใจ**. พิมพ์ครั้งที่ 3. แปลโดย รักสิริ. กรุงเทพฯ: แพรวสำนักพิมพ์.
- เดิมแท้ ชาวหินฟ้า. (2548). **คุณลักษณะและกระบวนการปลูกฝังคุณธรรมจริยธรรมของประเทศไทยได้หวัน**. กรุงเทพฯ: ศูนย์ส่งเสริมและพัฒนาพลังแผ่นดินเชิงคุณธรรม.
- ณัฐวดี เผ่าทวี. (2563). **มนุษย์อารมณ์**. กรุงเทพฯ: แชลมอน.
- วินซ์, กาย. (2563). **สูญเสียแค่ไหน ก็ไม่เสียศูนย์ (how to fix a broken heart)**. พิมพ์ครั้งที่ 2. แปลโดย วรธนา วงษ์ฉัตร. นนทบุรี: มูฟ พับลิชชิ่ง.
- เสาวลักษณ์ สุวรรณไมตรี และคณะ. (2548). **คู่มือการดูแลช่วยเหลือจิตใจผู้ประสบภัย : ระยะเวลาฟื้นฟู (สำหรับบุคลากรสาธารณสุข)**. นนทบุรี: กรมสุขภาพจิต.
- อำพล จินดาวัฒน์. (2549). **จิตอาสา : พลังสร้างโลก บทเรียนรู้จากขบวนการฉ้อฉลได้หวัน ขบวนการที่เน้นหัวใจของความเป็นมนุษย์**. กรุงเทพฯ : ศูนย์ส่งเสริมและพัฒนาพลังแผ่นดินเชิงคุณธรรม (ศูนย์คุณธรรม) สำนักงานบริหารและพัฒนาองค์ความรู้.

ฐานข้อมูลออนไลน์

วิทยานิพนธ์

- กอบพร ธีรเจริญสกุล. (2557). “องค์ประกอบของแฟนตาซีในการนำเสนอปัญหาครอบครัวและปัญหาสิ่งแวดล้อมในนวนิยายชุด เดอะ สไปเดอร์วิก โครนิเคิลส์ ของ โทนี ดิเตอร์ลิชชี และฮอลลีแบล็ก” วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวรรณคดีเปรียบเทียบ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. เข้าถึงเมื่อ 13 ตุลาคม 2563. เข้าถึงได้จาก <http://cuir.car.chula.ac.th/handle/123456789/45602>

กัญญา วัฒนกุล. (2550). “สำนันิยมมหัศจรรย์และสหบทในนวนิยายเรื่องคาฟกา ออน เดอะ ซอร์ ของ ฮา รุกิ มูราคามิ” วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวรรณคดีเปรียบเทียบ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. เข้าถึงเมื่อ 13 ตุลาคม 2563. เข้าถึงได้จาก <http://cuir.car.chula.ac.th/handle/123456789/41704>

นพวรรณ ร่องทอง. (2543). “กำเนิดและพัฒนาการของนวนิยายสำนันิยมแนวมหัศจรรย์” วิทยานิพนธ์ ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวรรณคดีเปรียบเทียบ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. เข้าถึงเมื่อ 14 ตุลาคม 2563. เข้าถึงได้จาก <http://cuir.car.chula.ac.th/handle/123456789/8959>

ปนัดดา สดุดีวิถีสัย. (2545). การศึกษาเปรียบเทียบ วรรณกรรมเด็กแนวแฟนตาซีของ โรอัลด์ ดาห์ล กับ มิชาเอล เอนเดอ A comparative study of Roald Dahl's and Michael Ende's fantasies for children. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวรรณคดีเปรียบเทียบ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. เข้าถึงเมื่อ 6 มีนาคม 2564. เข้าถึงได้จาก <http://cuir.car.chula.ac.th/handle/123456789/24480>

รุ่งทิพย์ จันทรธนะกุล. (2562). “การเปลี่ยนแปลงทางอัตลักษณ์ทางการเมืองและเศรษฐกิจของไต้หวัน และกระทบผลต่อความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ (ค.ศ. 1988-2018)” คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร. เข้าถึงเมื่อ 15 กุมภาพันธ์ 2564. เข้าถึงได้จาก https://www.mis.ms.su.ac.th/MISMS01/PDF03/157_20200806____.pdf

หัตถกาญจน์ อารีศิลป์. (2556). “สำนันิยมมหัศจรรย์ในวรรณกรรมของอนุสรณ์ ตีปยานนท์” วิทยานิพนธ์ ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. เข้าถึงเมื่อ 13 ตุลาคม 2563. เข้าถึงได้จาก <http://cuir.car.chula.ac.th/handle/123456789/43734>

สารานิพนธ์

ธาราวดี เพชรอดิเรก. (2561). “กระบวนการสร้างความทรงจำผ่านเรื่องเล่าในภาพยนตร์เหตุการณ์ฆ่าล้าง เผ่าพันธุ์ชาวยิว” สารานิพนธ์ศิลปศาสตรบัณฑิต ภาควิชามานุษยวิทยา คณะโบราณคดี มหาวิทยาลัยศิลปากร เข้าถึงเมื่อ 20 กุมภาพันธ์ 2564. เข้าถึงได้จาก <http://www.sure.su.ac.th/xmlui/handle/123456789/15160>

บทความในวารสาร

- จิรวุฒิ กิจการุณ. (2562). “ความแปลกแยกของสงครามเวียดนามและทหารผ่านศึกต่อสังคมเกาหลี
ในนวนิยายเรื่อง White Badge ของ Ahn Junghyo”. *ภาษาและวัฒนธรรมเกาหลีศึกษา*
1,1 (มกราคม-ธันวาคม): 1-24. เข้าถึงเมื่อ 20 กุมภาพันธ์ 2564. เข้าถึงได้จาก
<https://shorturl.asia/tWISY>
- ทิพย์สุดา สำเนียงเสนาะ. (2556). “การเผชิญกับสภาวะสูญเสียและเศร้าโศก (Coping with Loss and
Grief)”. *วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี* 21,7 ฉบับพิเศษ: 660-667. เข้าถึงเมื่อ 15 ตุลาคม
2563. เข้าถึงได้จากฐานข้อมูลวารสารวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี [https://li01.tci-
thaijo.org/index.php/tstj/article/view/17187](https://li01.tci-thaijo.org/index.php/tstj/article/view/17187)
- พรรณพิลาศ กุลติลก. (2560). “การขับเคลื่อนสังคมผ่านสื่อใหม่ในยุคโลกาภิวัตน์ Social Movement
Via New Media in the Age of Globalization”. *มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์* 25,49
(กันยายน-ธันวาคม): 59-77. เข้าถึงเมื่อ 20 กุมภาพันธ์ 2564. เข้าถึงได้จาก [https://so06.tci-
thaijo.org/index.php/husojournal/article/view/99215](https://so06.tci-thaijo.org/index.php/husojournal/article/view/99215)
- พีรพนธ์ บุญลือธวัชชัย. (2550). “อารมณ์เศร้าโศกจากการสูญเสียและจิตบำบัดสัมพันธ์ภาพระหว่าง
บุคคล: หลักการและแนวทางการดูแล”. *สมาคมจิตแพทย์แห่งประเทศไทย* 52,1
(มกราคม-มีนาคม): 29-45. เข้าถึงเมื่อ 20 กุมภาพันธ์ 2564. เข้าถึงได้จาก
<http://psychiatry.or.th/JOURNAL/52-1/04peeraphon.pdf>
- มาลินี คัมภีร์ญาณนนท์. (2552). “ขงจื้อกับงานศิลปะที่หลากหลายมุมมอง”. *เมืองโบราณ* 35,2
(เมษายน-มิถุนายน 2552): 142-148. เข้าถึงเมื่อ 16 กุมภาพันธ์ 2564. เข้าถึงได้จาก
<http://opac.vru.ac.th/BibDetail.aspx?bibno=7941360>
- วรรณงค์ โกวิทเสถียรชัย. (2556). “อัตลักษณ์ตัวตนในยุคโลกาภิวัตน์”. *สำนักบัณฑิตอาสาสมัคร* 9,2
(มกราคม-มิถุนายน 2556): 134-159. เข้าถึงเมื่อ 16 กุมภาพันธ์ 2564. เข้าถึงได้จาก
<https://so05.tci-thaijo.org/index.php/gvc-tu/article/download/31003/26742>

- ศรินรัตน์ วัฒนธรรนนท์. (2560). “ความโศกเศร้าจากการสูญเสียบุคคลอันเป็นที่รัก: บทบาทพยาบาล (Grief and Bereavement: The Nursing Role).” *พยาบาลสภาภาษาไทย* 19,1 (มกราคม-มิถุนายน 2560): 13-21. เข้าถึงเมื่อ 15 ตุลาคม 2563. เข้าถึงได้จากฐานข้อมูลวารสารพยาบาลสภาภาษาไทย <https://he02.tci-thaijo.org/index.php/trcnj/article/view/96887>
- ศิริพร ดาบเพชร. (2557). “ภาวะไร้อารมณ์ของสังคมจีน: ภาพสะท้อนจากกรณีฝ่าหลุนกง”. *ประวัติศาสตร์* 39 (มกราคม-ธันวาคม 2557): 134-151. เข้าถึงเมื่อ 16 กุมภาพันธ์ 2564. เข้าถึงได้จาก <http://ejournals.swu.ac.th/index.php/JOH/article/view/4694/4518>
- สุวัฒน์ ทาสุนทร. (2559). “ความคิดของขงจื้อเพื่อสังคมที่เป็นสุข The Ideals of Confucious For Happy Soceity”. *รามคำแหง* 35,1 (มกราคม-มิถุนายน 2559): 65-88. เข้าถึงเมื่อ 15 กุมภาพันธ์ 2564. เข้าถึงได้จาก <https://so05.tcithaijo.org/index.php/huru/article/view/64281/52741>
- อติชาติ คำพวง. (2562). “คติด้านความกตัญญู (孝) ในวัฒนธรรมจีน: ภาพสะท้อนจริยศาสตร์ครอบครัวจีนผ่านสำนวน”. *มนุษยศาสตร์สาร* 21,1 (มกราคม-เมษายน 2563): 137-157. เข้าถึงเมื่อ 15 กุมภาพันธ์ 2564. เข้าถึงได้จาก <https://so03.tcithaijo.org/index.php/JHUMANS/article/view/213391>
- อติชาติ คำพวง และ อรองค์ อินสอาด. (2562). “ปรัชญาของขงจื้อกับการจัดระเบียบทางสังคม: การศึกษาวิเคราะห์คัมภีร์ หลุนอี่ว ; Philosophy of Confucius and Social Organization: The Study of the Confucian Analects”. *ภาษา ศาสนา และวัฒนธรรม* 8,2 (กรกฎาคม-ธันวาคม 2562): 126-164. เข้าถึงเมื่อ 15 กุมภาพันธ์ 2564. เข้าถึงได้จาก <https://so03.tci-thaijo.org/index.php/gshskku/article/view/170779/156095>
- เอกพลณัฐ ญัฐพัถนนท์. (2553). “ระบบเครือญาติในลัทธิขงจื้อกับปัญหาครอบครัว: การตีความผ่านคัมภีร์หลุนอี่ว”. *สังคมศาสตร์* 41,1 (มกราคม-มิถุนายน 2553): 158-194. เข้าถึงเมื่อ เข้าถึงเมื่อ 15 กุมภาพันธ์ 2564. เข้าถึงได้จาก <http://www.library.polsci.chula.ac.th/dl/33e7be4e383fbb1a7e7e307121be1a40>

อื่น ๆ

- แก่ง เมืองชัย. (2560). **ปฏิวัติทางวัฒนธรรมจีน : อัลไซเมอร์ทางประวัติศาสตร์(แบบตั้งใจ)ของพรรคคอมมิวนิสต์**. เข้าถึงเมื่อ 15 กุมภาพันธ์ 2564. เข้าถึงได้จาก https://story.pptvhd36.com/@incredible_journey/5942612c384c5
- โกวิท วรสุรวัฒน์. (2560). **เรื่องของความเป็นรัฐ (state) ของไต้หวัน : โดย โกวิท วรสุรวัฒน์**. เข้าถึงเมื่อ 15 กุมภาพันธ์ 2564. เข้าถึงได้จาก https://www.matichon.co.th/politics/news_586262
- ชมพูนิกร ฌ นคร. (2558). **ขงจื้อที่เพิ่งสร้าง**. เข้าถึงเมื่อ 15 กุมภาพันธ์ 2564. เข้าถึงได้จาก <https://waymagazine.org/ขงจื้อที่เพิ่งสร้าง-2/>
- โชคชัย สุทธาเวช. (2560). **สากลนิยมของประชาธิปไตย และหลักการประชาธิปไตยสากล**. เข้าถึงเมื่อ 15 กุมภาพันธ์ 2564. เข้าถึงได้จาก <https://prachatai.com/journal/2017/09/73263>
- ณัฐภัททิชา วิเทศพินิจฉัย. (2563). **โลกไม่ได้แบน: ประวัติศาสตร์การเมืองของไต้หวัน ก่อนถึงวันที่ 'ไช่อิงเหวิน' เป็นประธานาธิบดีสมัยที่ 2**. เข้าถึงเมื่อ 15 กุมภาพันธ์ 2564. เข้าถึงได้จาก <https://voicetv.co.th/read/JYS7WVavu>
- ณิชา หลีเจริญสกุล. (2561). **เพราะบาดแผลทางใจต้องการการเยียวยา**. เข้าถึงเมื่อ 15 มกราคม 2564. เข้าถึงได้จาก <https://www.bodyandmindclinicbkk.com/ptsd>
- นิธิพันธ์ วิประวิทย์. (2558). **เจียงจิงกวอ-ผู้สร้างไต้หวัน**. เข้าถึงเมื่อ 15 มกราคม 2564. เข้าถึงได้จาก <https://www.posttoday.com/life/healthy/355956>
- นิติธร สุรบถนิตย. (2563). **ลบ-สร้าง-เล่า : ชาติที่ถูกสร้าง ผ่านพิพิธภัณฑ์บนเกาะไต้หวัน**. เข้าถึงเมื่อ 15 มกราคม 2564. เข้าถึงได้จาก <https://www.the101.world/museum-in-taiwan/>
- ผู้จัดการออนไลน์. (2562). **การเมืองในครอบครัว/ดร.สรวมณฑล สิทธิสมาน**. เข้าถึงเมื่อ 19 มีนาคม 2564. เข้าถึงได้จาก <https://mgronline.com/qol/detail/9620000070211>
- ลิขิต ธีรเวคิน. (2550). **สิทธิเสรีภาพในสถาบันครอบครัว**. เข้าถึงเมื่อ 19 มีนาคม 2564. เข้าถึงได้จาก <https://mgronline.com/daily/detail/9500000009253>

- วิภา จิรภาไพศาล. (2562). **ขงจื้อปราชญ์ผู้ยิ่งใหญ่ในปวศ.จีน กับทำทื่อหลักอิเหลื่อของพรรคคอมมิวนิสต์**. เข้าถึงเมื่อ 15 กุมภาพันธ์ 2564. เข้าถึงได้จาก https://www.silpa-mag.com/history/article_39355
- ศิลปวัฒนธรรม. (2563). **“ไต้หวัน” มาจากไหน? จากเกาะแหล่งประมง-โจรสลัด สู่มหาสมุทร-ประชาธิปไตย**. เข้าถึงเมื่อ 15 กุมภาพันธ์ 2564. เข้าถึงได้จาก https://www.silpa-mag.com/history/article_48092
- หยดน้ำ. (2563). **เจียงไคเช็ค ผู้สืบสานปณิธานแห่งการปกครองแบบสาธารณรัฐ**. เข้าถึงเมื่อ 15 กุมภาพันธ์ 2564. เข้าถึงได้จาก <https://www.arsomsiam.com/chiang-kai-shek/>
- อดิเทพ พันธุ์ทอง. (2563). **หลี่ เต็งฮุย ผู้ผลักดันสำนึกชาตินิยม “ไต้หวัน” ที่แยกขาดจากจีน**. เข้าถึงเมื่อ 15 กุมภาพันธ์ 2564. เข้าถึงได้จาก <https://thepeople.co/lee-teng-hui-democracy-nationalism-taiwan/>
- อาณาวินิจ. (2563). **หากคุณสามารถส่งจดหมาย หรือสิ่งของไปหาคนที่คุณไม่สามารถเจอหน้าได้ อีก คุณจะส่งอะไรกลับไป ?**. เข้าถึงเมื่อ 23 ตุลาคม 2563. เข้าถึงได้จาก <https://www.facebook.com/112855583839098/posts/155875296203793/?extid=0&d=n>
- อาริติยา จำปาจันทร์. (2563). **ศูนย์รับฝากความเสียใจ : ความเสียใจจากอดีต มีไว้เพื่อให้เรายิ่งทะนุถนอมปัจจุบัน**. เข้าถึงเมื่อ 15 ตุลาคม 2563. เข้าถึงได้จาก <https://themomentum.co/book-review-04042020/>
- Daily Topics. (2563). **“วาทสนาอะละวาด: ขนชั้นในสังคมจีน”**. เข้าถึงเมื่อ 9 มีนาคม 2564. เข้าถึงได้จาก <https://www.youtube.com/watch?v=nQKzp4ulddA>
- Daily Topics. (2563). **“วาทสนาอะละวาด: ประวัติศาสตร์ของประชาชนที่จะไม่ถูกลืม”**. เข้าถึงเมื่อ 9 มีนาคม 2564. เข้าถึงได้จาก <https://www.youtube.com/watch?v=9uPqvae8xXw>
- Daily Topics. (2563). **“วาทสนาอะละวาด: ไต้หวันเป็นประเทศหรือไม่?”**. เข้าถึงเมื่อ 9 มีนาคม 2564. เข้าถึงได้จาก <https://www.youtube.com/watch?v=rhFh8DeiUT4>
- SpokeDark TV. (2563). **“ขงจื้อ คืออะไร? (version ต้องการผู้สนับสนุน)”**. เข้าถึงเมื่อ 15 กุมภาพันธ์ 2564. เข้าถึงได้จาก https://www.youtube.com/watch?v=qwX5E_r4qfQ
- SpokeDark TV. (2562). **“ไต้หวันเป็นประชาธิปไตยได้อย่างไร? | How did Taiwan become a democracy?”**. เข้าถึงเมื่อ 15 กุมภาพันธ์ 2564. เข้าถึงได้จาก <https://www.youtube.com/watch?v=jOj-5dWZgVg>

SpokeDark TV. (2563). “ทำไมขงจื้อ ถึงมีอิทธิพลกับการเมืองจีนมาได้ถึง 2,000 ปี”. เข้าถึงเมื่อ 15
กุมภาพันธ์ 2564. เข้าถึงได้จาก <https://www.youtube.com/watch?v=a0oWaUMP6YE>

TED Talks. (2011). แคทริน ชูลส์:อย่ารู้สึกเสียใจกับความเสียใจ. เข้าถึงเมื่อ 13 ตุลาคม 2563. เข้าถึง
ได้จาก [https://www.ted.com/talks/kathryn_schulz_don_t_regret_regret/transcript?
language=th](https://www.ted.com/talks/kathryn_schulz_don_t_regret_regret/transcript?language=th)